

Fekete vér?

Félegyházi János

2013

Írta: Félegyházi János
Szerkesztette: Félegyházi János
Borítót készítette: Félegyházi János

2013

Fekete vér?

Félegyházi János

1. fejezet

- Ne menj még! - kérte Gábor.

- Megyek! - mondta Barna bosszúsan.

- Még csak most kezdődik az igazi buli - győzkötte Gábor, kevés sikerrel.

- Nézd, Gábor, engem nem készítenek maradásra az, hogy a következő egy-két órában megihatok ingyen és bérmentve még kettő-három konyakot, és ki tudja hány sört. Ha szomjas vagyok, meg tudom venni magamnak. Nem dob fel, ahogy az évértékelésben megbecsülték az elmúlt évben kifejtett erőfeszítéseimet. Különbözik sincs kedvem azért maradni, hogy a máris sok alkoholt fogyasztott kollégák rajtam köszörüljék az amúgy is elég éles nyelvüket.

- Ne butáskodj már Barna, túl érzékeny vagy.

- Az lehet, de nem hülye - mondta ingerülten, és elindult a kabátjáért.

Most már kezdte elveszíteni türelmét Barna, pedig a cégnél Gábor volt az egyetlen barátja. A többi munkatársával is szeretett volna kijönni, meg is tett ezért mindent, nem sok sikerrel. Keserűség volt a lelkében, mert úgy érezte, ő mindent bevetett az idei évben, a lehető legnagyobb profit érdekében, de valahogy az általa elért eredményekért mindig más aratta le a babért. Ezt csak annak tudta elkönyvelni, hogy a származása miatt teszik mindig a sor végére. Lehet, hogy ez nála már üldözési mánia, de a tények ezt igazolják.

- Azért maradhatnál, legalább miattam, mert ha te nem vagy itt, akkor engem kezdenek ki a többiek - most már könnyögött barátja.

Gábor homoszexualitása köztudott volt a munkatársai között, mert nem titkolta. De nem tudta feldolgozni, hogy a többiek még nem nőttek fel a másság elfogadásához. Egyedül Barna volt, aki úgy bánt vele, mint bárki mással.

Egy hét különbséggel kezdtek dolgozni ezen a munkahelyen, és mint ebben a környezetben újaknak, kézenfekvő volt a megoldás, hogy egymás társaságát keresték, reggelinél, ebédnél. Az együtt töltött idő alatt összebarátkoztak. Eleinte Gábor nem vette észre, hogy Barna roma származású, pedig megvoltak rajta a népcsoportjára jellemző vonások. Származásának felismerését nehezítette, hogy a bőre világos, haja pedig barna volt. Gáboron a homoszexualitás nem látszott, még mozgásán és hanghordozásán sem.

- Nézd Gábor, lehet, hogy te el tudod fogadni ezt a társaságot, de én hosszútávon kiütést kapok tőlük. Egész eddigi életemet úgy éltem, ha észrevettem, hogy valaki segítségre szorul, kérés nélkül azonnal segítettem. Eddig az sem érdekelt, hogy viszonzásul én nem várhattam ugyanezt el. Azóta rájöttem, egyetlen olyan ember sem érdemli meg a figyelmet, aki senkivel és semmivel nem törődik saját magán kívül - fűzte tovább gondolatát Barna. - Kollegáink sajnos ilyenek. Azt mondom neked, ha nem akarsz magadból hülyét csinálni, akkor te is itt hagyod őket.

- Lehet, hogy igazad van, de én szeretek bulizni, nem biztos, hogy ezekkel, de nekem kell a pörgés, mert különben unatkozom, és akkor úgy érzem, hogy már nem is élek - próbálta igazolni alkoholizmusát Gábor.

Tudta, hogy barátja jól ismeri, és még szenvedély-problémáival együtt is el tudja fogadni a döntését. Mert már döntött, lesz, ami lesz, marad a nem szeretett társágban, legfeljebb megpróbálja kikerülni a konfliktusokat, ebben már amúgy is nagy tapasztalatot szerzett, köszönhetően kedves kollégáinak.

Ekkor Barna már felvette a kabátját a széke támlájáról. Gábor utolsó mondatait elengedte a füle mellett. Azon gondolkodott, hogy innen a Nagyvárad térről akár gyalog is hazamehet. Kőbányai lakása kilométerben nincs is olyan messze. Igaz, keresztezni kell a Hungária körutat, át kell vágni a Népligeten, de ha az éjszakai járatokra vár, nem biztos, hogy hamarabb haza ér. Mellesleg el kell viselnie a buszon lévő kellemetlen utastársakat.

Az idő nem rossz, ahhoz képest, hogy december közepe felé járunk. Nem volt hideg, még így éjfél előtt sem. A ruházata az évszakhoz képest kicsit vékony, de ha elég tempósan gyalogol, úgyis kimelegszik, otthon a lakása meg meleg lesz, így nem kell tartania a megfázástól.

- Akkor szia - fordult oda Gáborhoz.

- Hát mégis elmész? - kérdezte -, pedig azt hittem, sikerült meggyőzni, hogy maradj - mondta Gábor, de érezte, hogy Barna már régen nem figyel rá.

- Egyikünknek sem lenne jó, ha maradnék - nyújtotta visszautasíthatatlanul a kezét Barna, mert tudta, hogy akkor elrontaná barátja szórakozását, pedig legszívesebben kirángatta volna kocsmából.

Kezet fogtak, és már egy szót sem szóltak.

2. fejezet

Barna sapkát húzott, mert vékonyszálú és ritka haján keresztül megcsapta fejbőrét a hideg. Elindult hazafelé az Üllői úton, de első pár lépésnél már érezte, hogy a nadrágja szárát is átjárta a mínusz egy-két fokos levegő, pedig nem is fújt a szél.

Öltözékére nem túl sokat adott, pedig megengedhetne volna magának, egyedül élt a keresetéből, ami a mai viszonyok mellett nem is volt kevés, de iskolai végzettségéhez képest, saját elképzelése szerint, lehetett volna több is. Az anyagi dolgok nem érdekelték, viszont valósággal kiborult azon, ha erkölcsileg nem ismerték el, ezért is hatott rá így a mai este.

Farmernadrág volt rajta, amit nem a vastagsága szerint választott, csak azt vette figyelembe, hogy jól nézzen ki és ne legyen túl drága. Felsőtestén most azért viselt fehér inget és kardigánt, mert az évről bulira nem akart pólóban menni. A felöltője sem volt hivalkodó, csak egy egyszerű fél combig érő szövetkabát. Ruházkodását inkább a praktikusság határozta meg, mint a divat. Pénzét, ha tehette, a hobbjára költötte. Minden szabadidejét olvasással töltötte. Mégsem tudott annyi könyvet vásárolni, amennyit szeretett volna, egyrészt, mert a jó könyvek igen drágák, másrészt, mert nem fért kis lakásába több könyv. Inkább eljárt olvasni a közeli könyvtárba.

Kedvenc időtöltése az volt, hogy az olvasósarokban leült egy általa jónak vélt könyvvel, és olvasni kezdett. Közben figyelte a betérő embereket, megpróbálta kitalálni, hogy ki melyik sorban kezd el keresgélni magának. Szépirodalom, krimi, fantasztikus regények. Több-kevesebb sikerrel el is találta, hogy milyen karakter mit olvas.

Kabátgallérját felhajtva megindult az aluljáró felé, közben ezer gondolat cikázott a fejében. Próbálta elfelejteni az előző félórában történeteket. Inkább azon gondolkozott, hogy tudna ismét összetalálkozni azzal a lánnyal, aki legutóbb megszólította a könyvtárban. Nagyon csinos és szép volt. Nem is merete volna megszólítani, ha nem hozzá fordult tanácsért.

- Tudnál segíteni? - kérdezte.

Szinte remegett a lába, amikor a szemébe nézett, pedig volt már dolga lányokkal korábban is. Igaz, ők az osztálytársai voltak az egyetemen. Bulikon is találkozott már néhányval, de azokat bemutatták neki. Hirtelen meg sem tudott szólalni, mert attól félt, hogy észreveszi a hangjában a remegést. A szíve a torkában dobogott.

- Miben tudok segíteni? - mondta, bízva benne, hogy nem érződött hangjának remegése.

Ez alatt, amennyire lehetett, észrevétlenül végignézett a lányon. Amit látott, olyan benyomást tett rá, hogy szomorúan megállapította magában: „ez a lány nem az én súlycsoportom”. Öltözködésén látszott, hogy figyeli a divat változását, és biztosan nem turkálóból vásárol. Mivel ahhoz, hogy ilyen jó ruhákba tudjon öltözni, sok pénz kell, és látva fiatalságát, még nem lehet olyan jól fizető munkahelye, ami ezt lehetővé teszi, ebből arra következtetett, hogy jó módú szülei vannak. Nem mintha ebben az esetben ez jelentőséggel bírt volna.

- Jaj, ne haragudj, hogy így leszólítalak, és még be sem mutatkoztam, Vágó Melindának hívnak - kedvesen előre nyújtva tartotta a kezét, és úgy nézett, hogy elolvadt tőle Barna.

- Én - nyögte ki nehezen, közben gondolkodott, mit is kéne mondani, ha annyit mond, Barna vagyok, akkor kapásból bunkónak tartja, ha megmondja, hogy Farkas Barnának hívják, kiderül a származása. - De végül is ez miért baj? - gondolta.

- Farkas Barnának hívnak - és megfogta a felé nyújtott kezét, ami úgy eltűnt a sajátjában, mintha beleolvadt volna.

Semmi meglepetés nem látszott Melinda arcán a név hallatán. Nem azonosította a nevet egy népcsoporttal, vagy nem érdekelte származása.

- Örülök, hogy megismertelek - mondta, és körbepillantott, mert úgy érezte, mindenki őket nézi. Tévedett, könyveket kerestek a polcokon, vagy mélyen belemerültek az olvasásba az erre berendezett sarokban - és... és szeretném visszakérni a kezemet. Ne érts félre, nem kellemetlen, hogy fogod.

- Jaj, elnézést, ne haragudj, miben is segíthetek? - kérdezte, még mindig elég zavarban, de sikerült elengedni a kellemes kezét.

- Elfelejtettem megkérdezni a pultnál, hogy meddig vannak ma nyitva, és lusta voltam visszamenni, ezért szólítottalak meg.

- Fél óra múlva zárnak.

- Akkor sietnem kell kiválasztani valami jó könyvet.

- Ha gondolod, szívesen segítek - mondta Barna, nem kevés hátsó gondolattal.

- Köszönöm, de ilyen hosszú ismeretség után nem hiszem, hogy tisztában lennél olvasási szokásaimmal - élcelődött Melinda.

Közben Barna is kezdett feloldódni, megszűnt a lábában a remegés, és szívdobogása is lassult. Úgy érezte nem szabad elengedni ezt a lányt.

- Ha elmondod, mit szeretsz olvasni - próbálkozott Barna -, máris tudok segíteni.

- Az valóban lehet, de mire elmondom, bezár a könyvtár.

- Megint neked van igazad - mondta Barna, és már nem volt zavarban.

- Gyakran jársz ide? - kérdezte.

- Két-három hetente, de a szakdolgozatom miatt kénytelen vagyok más könyvtárakba is járni - mondta Melinda kedves mosollyal az arcán.

- Miről írsz szakdolgozatot? - kérdezte, bízva benne, hátha ez segít még közelebb kerülni hozzá.

- Kapcsolatteremtésről.

Ezen erősen meglepődött, erre nem számított, és félve gondolt arra, lehet, hogy ő most kísérleti alany. Ezért mikor újból megszólalt, kissé sértődött és támadó hangszállal tette: - Jól sikerült a kísérlet?

Ijedt pillantással kapta felé tekintetét Melinda, hirtelen nem fogta fel, hogy mire gondol.

- Ezt most miért kérdezed?

- Hát nem a szakdolgozathoz gyűjtesz így anyagot? - kérdezte némi örömmel a szemében, mert rájött, hogy rosszul következtetett.

- Jaj, ne butáskodj, most esett le, mire gondoltál. Van ehhez megfelelő irodalom, és nem szorulok rá az ilyen jellegű anyaggyűjtésre. Különben is te rossz alany lennél hozzá.

- Miért? - kérdezte most Barna sértődötten.

- Mert veled nagyon könnyű kapcsolatot teremteni, nyílt vagy, őszinte és alkalmazkodó.

- Köszönöm. De hogy állapítottad ezt meg ilyen gyorsan, ebből a pár mondatból, amit váltottunk? - kérdezte, egyre inkább felnézve Melindára.

- Mert ezt tanulom, és pár mondatból fel kell ismer-nem, hogy kivel lehet könnyen, és kivel nehezen kapcsolatot teremteni.

Most már úgy érezte, a szépsége háttérbe szorul okossága mellett. Kedvessége pedig úgy megragadta, hogy akár csúnya is lehetne, ő akkor is szépnek látná. Ráadásul még szép is, de még mennyire.

- Ezt a könyvet kiveszem, jó lesz kikapcsolódásnak, ha a dolgozat írása közben engedélyezek magamnak egy kis pihenőt - mondta és elindult a pult felé.

- Kikapcsolódásképpen valamikor nem találkozhat-nánk ismét? - kérdezte Barna, és bizakodott a pozitív vá-laszban.

- Nem lenne ellenemre, de megfogadtattam ma-gammal, amíg nem fejeztem be a szakdolgozatom, addig nem bonyolodom semmibe, senkivel - mondta, és közben nagyon kedvesen mosolygott.

- Legalább azt áruld el, hogy melyik iskolában ta-nulsz, ha nem titok - próbálkozott rendíthetetlenül Barna.

- A Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskola kommunikációs szakán vagyok végzős, - és szüleim biz-tos nem lennének boldogok, ha nem sikerülne megfelelő eredménnyel befejezmem - de ezt már nem mondta ki hangosan.

- Akkor mikor találkozunk legközelebb? - erőskö-dött tovább, mert már érezte, hogy nem közömbös Me-lindának sem, hogy hová alakul ez a kapcsolat.

- Ezt bízzuk a véletlenre, te már úgy is többet tudsz rólam, mint én rólad - mosolygott biztatóan Melinda.

Már kint voltak a könyvtárból.

- Most esetleg hazakísérhetlek?

- Autóval vagyok, de ha nem nagy megterhelés, a parkolóig szívesen megyek veled, - és már indult is.

Sajnos az autó túl közel volt, így fél perc alatt odaértetek, Melinda beszállt és indított, letekerte az ablakot, kedvesen kiszólt: - Köszönöm a kíséretet.

- Szia! - búcsúzott Barna.

Melinda már csak kiintett az ablakon, gázt adott, és kigurult a parkolóból.

Majdnem elesett, megbotlott a járdaszegélyben a pénzverde előtt. Most eszmélt rá, hogy azt sem tudja, hogy jutott idáig, hány kereszteződésen kelt át, esetleg, hány piros lámpát hagyott figyelmen kívül. Már nem is fázik - vette észre - inkább ki van melegedve.

Még félúton sem volt hazáig, de ez a felismerés nem zavarta.

3. fejezet

Jóska bácsi - ismerősei nevezték így, amúgy Takács József volt a neve - 11 óra után kikapcsolta a televíziót, és elkezdett öltözni, szokásos lefekvés előtti sétájához készülődött. Elmúlt 80 éves, egyedül élt a lakásában, mióta kedvenc kutyája kimúlt. Ilyenkor a kutya mindig jelezte az egészségügyi kiruccanás szükségességét, és a tizenegy év alatt olyan megszokottá váltak ezek a séták, hogy már abba sem tudta volna hagyni. Háziorvosa szerint neki is használt a mindennapi séta. Utána az éjszaka maradék részét végig tudta aludni anélkül, hogy feléb-

redne. Kutyája fél éve hagyta egyedül, utána még hosszú ideig hiányzott neki. Nem akart másik kutyát, mert úgy gondolta, nem tudná kellőképpen gondozni, hiszen már saját ellátása is nehezebbé esett. Kilépett az ajtón, de abban a pillanatban, ahogy a kulcsot ráfordította, eszébe jutott, hogy a mobiltelefonját a nappali asztalán hagyta. Először még arra gondolt: úgysem hív senki - de aztán eszébe jutott, amit fia mondott, mikor megkapta a készüléket: „Nem azért vettem neked, mert olyan sokan hívnának, hanem, ha bármikor segítségre van szükséged, legyen mivel telefonálni.”

Ekkor látta utoljára, mert következő héten balesetet szenvedett, és mire a kórházba értek, belehalt a fejsérülésébe. Legközelebb már a halottasházban találkozott vele, amikor a rendőrség bevitte, azonosítása miatt. Azt a képet megpróbálta teljesen kitörölni az agyából, nem akart úgy tovább élni, hogy ez legyen utolsó emléke egyetlen fiáról.

Kizárta az ajtót, és visszament a mobilért. Mivel babonás volt, az előszobában leült egy kis időre, csak aztán indult el ismét. A Népliget Kőbányai úti oldalán épült új épületek egyikében lakott, ezért előszeretettel sétált a ligetben.

Minden este eszébe jutott, hogy szaladgált körülötte kutyája - Cézárnak hívta - zsemleszínű németjuhász kutya volt. Kölyök kora óta vele élt. Sokat tanította, szófogadó társává sikerült nevelni, ezért is hiányzott annyira. Nagyobb biztonságban is érezte magát vele.

Katonás léptekkel haladt, hátulról nem mondta volna meg senki, hogy elmúlt nyolcvan éves. Ezt a járást katonakorában szokta meg. 18 évesen állt be a seregbe, és rengeteg tanulással, nem kevés fegyelemmel elérte, hogy

nyolc év alatt megkapta a főhadnagyi rangot. Ekkor már 1956-ot írtak, és ez az év nagy fordulatot jelentett életében. Amikor a forradalom kitört, minden hivatásos katonát szabadságra küldtek - őt is - és nem tudott mást tenni, hazaköltözött kunszentmártoni lakásába. Hosszan vívódott magában, hogy ha visszarendelik, és szembe állítják a forradalmárokkal, akkor mit csináljon. Eszébe nem jutott volna fegyvert fogni saját népére. Ezért egy hét múlva beadta a leszerelési kérelmét. Mint sejtette, a leszerelő bizottság első kérdése az volt:

- Miért akar leszerelni?

Mindig egyenes ember volt, most sem jutott eszébe, hogy kitalált történetet adjon elő.

- Nem akarok a saját népemmel szembe kerülni - mondta.

- Tudja, hogy ez mivel jár? - kérdezte a bizottság elnöke.

Gyanította, hogy innen kezdve már túl sok jót nem várhat. Leszerelték és lefokozták honvéddé, az indoklás szerint azért, mert nem tartja szem előtt a haza védelmét.

Az akkori döntés nem esett jól neki, bármikor viszsza gondol erre az időre, megállapítja, hogy nem hozhatott más döntést, mert most valószínűleg nem tudna tükörbe nézni.

A rendszerváltozás után megkereste a belügyminisztérium, hogy rehabilitálják. Előléptetik őrnaggyá, és a nyugdíját is az őrnagyoknak járó szintre emelik.

Ennyi év után ez az ajánlat már nem érdekelte, ezért visszautasította a lehetőséget, kérte, hogy hagyják őt meg úgy, ahogy jelenleg él.

Régen történtek ezek a dolgok, de még több mint ötvenhat év után is szinte minden sétája alkalmával eszébe jutott.

Azt sem tudta soha megemészteni, hogy felesége, akivel több, mint negyven évet élt együtt, itt hagyta, igaz, nem önszántából és nem váratlanul. Már hosszú évek óta rákos volt, mikor feladta a küzdelmet, és magára hagyta. Ez a szó szoros értelmében így történt, és ezért rövid ideig haragudott is rá, de belátta, hogy neki sem lett volna jó tovább nézni nap, mint nap a szenvedését. Minden nap hiányzik neki.

Mai sétája ettől függetlenül jól kezdődött, már nem fúj a szél, a hőmérséklet is kellemes és nagyon tiszta volt a levegő. Mély lélegzeteket véve határozott léptekkel haladt a Planetárium felé. Ebben az órában általában nem találkozott senkivel. Ma érdekes módon nem volt egyedül a parkban. Egy fiatalember sietős léptekkel haladt el mellette. Ahogy utána nézett, még el is gondolkodott rajta, ilyen késői órán már hova kell ennyire sietni. Amit még nagyon megnézett, miért kell ennyire feketébe öltözni, és miért kopasz valaki ilyen hidegben. Mivel a „sétálótárs” hamar eltávolodott tőle, tovább már nem is foglalkozott vele.

4. fejezet

Miközben Barna határozott léptekkel tartott hazafelé, Jóska bácsi esti sétáját folytatta, a Planetárium mögötti parkban kisebb társaság gyülekezett. Egyelőre két fiatalember ült egy pad karfáján. Ezt nem teheték volna bármelyik padon, mert összesen négy volt, de ezenkívül

még egyen volt háttámla. Láthatólag vártak valakire, mert felváltva nézegettek a Kőbányai út felé. Ami innen elég távol volt. Ittak valamit egy zacskóban lévő üvegből, de ez nem vidította fel őket. Öltözkük egyforma volt, de látszott, hogy nem csövesek. Fekete nadrág, póló és bőrdzseki mellett, a lábukon szintén fekete katonai bakancs.

Nem telt el sok idő, megérkezett, akit vártak, a Kőbányai út felől. Ő is felült a karfára, de nem telt el hosszú idő, összeszólalkoztak, ami hamarosan tettelegességig fajult. Látszott azonban, hogy nem komoly, csak valami haverok közötti nézeteltérés lehet.

Mindhárman elmúltak már húsz évesek, elvégeztették velük az egyetemet vagy főiskolát. A nagyon „elfoglalt” vállalkozó szülők figyelme eddig terjedt. Vagyis a sikeres vizsgák után egyáltalán nem törődtek vele, hogy egész nap mivel töltik az időt. Arra gondoltak, a megterhelő egyetem után hadd szórakozzák ki magukat. Minden hónapban megfelelő mennyiségű zsebpénzt adtak - legalábbis úgy gondolták - mert fogalmuk sem volt, hogy havonta mennyi pénzt költenek, és mire. Nem tűnt fel egyik családban sem, hogy öltözködésük elég egysíkú.

Tetőtől talpig feketében, katonai bakancsban, fejük kopaszra nyírva. Gondolták: - Fiatalok közt ez a divat. Mivel saját vállalkozásuk minél jobb profitálásával voltak elfoglalva, az sem szűrt szemet, hogy szinte minden éjszaka az utcán kóborolnak. Volt úgy, hogy hetek teltek el és nem is találkoztak a gyerekeikkel. Álrukban sem jutott volna eszükbe, hogy isznak, kábítóznak.

Később érkező társuk zsebéből a dulakodás közben előkerült valami tableta. Mind a hárman bevettek belőle, leöblítették a zacskóban lévő még megmaradt itallal. Sorba ültek a padon, és szó nélkül bámultak maguk elé.

5. fejezet

Már a Népliget sarkán sétált Barna. Nem szokott ilyen hosszú gyalogláshoz, ezért leült a közelben lévő padra, mert kezdett a lábszára fájni. Egyelőre nem akart tovább menni, felnézett az égre. Meglepődött, hogy mennyi csillagot lát, ez nem jellemző Pesten, mert általában akkora a szmog, hogy még tiszta időben sem látni a Holdon és esetleg a Sarkcsillagon kívül mást. Arra gondolt, fokozza a látványt, és ellenzőként használta a kezét. A szeme alá tette. Úgy, mint az indián, csak kicsit lejjebb, leárnyékolva a közvilágítást. Felemelte fejét olyan szögbe, hogy a tenyere kizárja az utca fényeit. Csodálattal nézte az égboltot, ennyi csillagot akkor látott utoljára, amikor Szabolcsban volt, szülei ismerőseinél, hat éves korában kukoricatöréskor.

Akkoriban, nagyon szerette a vidéket. Sajnos azóta nem járt ott.

A nap folyamán a felnőttek letörték a család által művelt földön termelt kukoricát. Már sötét volt, mire visszaértek a faluba a csövekkel. Ilyenkor a szomszédok összefogtak és a behozott kukoricacsövekről közösen húzták le a csuhét. Gyerekek számára ez nagyon jó szórakozás volt, mert ilyenkor nekik már nem volt munkájuk. A környékről az összes fiú, lány egy kupacba gyűlt, és nem kellett korán lefeküdni. Úgy gondolták, a szülők is jól szórakoznak, mert a fosztás közben még énekeltek is. Nem telt el fél, egy óra, és akkora kupac csuhé gyűlt össze, hogy az összes gyerek egymás mellé rá tudott fekküdni. A fosztás megvilágításához a felnőttek egyetlen fáklyát használtak, ami a csuhé halomig már nem világított el.

Barna ebben a társaságban még kicsinek számított. Félt is a sötétben, de úgy gondolta, ha mindig közel van egy nála nagyobbhoz, akkor nem lehet semmi baja. Főleg, ha az a nagyobb egy tizenkét éves lány. Hozzábújt a csuhé tetején, és szinte érezte a szíve dobogását. Csodálattal nézték az égboltot. Szinte egymást érték a csillagok.

- Ott a Göncölszekér - mondta Piroska és kicsit szorosabban tartotta karjában Barnát, mintha édesanyja ölelte volna.

- Odanézzetek, ott egy hullócsillag! - kiáltott fel Borbála -, kívánjatok gyorsan valamit.

Barna nem tétovázott és azt kívánta, soha ne kelljen azt hallania: „BÜDÖS CIGÁNY”. Eddig egyszer hallotta ezt a kijelentést, apját fenyegették meg ezzel a mondattal, de mivel ő nem vett tudomást azokról, akik száját elhagyta ez a mondat, a nyomaték kedvéért jól meg is verték. Szerencséjére nem a közelében játszott - ez egy parkban történt, ahol a homokozó mellett hinta is volt. Úgy megjijedt, hogy egy darabig ki sem mert jönni a homokozóból. Nem számolta meg Barna, de legalább hatan vagy heten lehettek. Nem járt még iskolába, de már öt évesen is el tudott számolni tízig, ezért meg tudta becsülni.

Apja közelében többen is álltak, de senki nem szólt bele. Inkább elhúzódtak és elfordultak az eseményektől.

Nem mondta el, hogy mit kívánt, főleg azt nem, hogy miért. Ezenkívül azt is megfogadta magában, hogy mindig úgy fog élni, ahogy édesanyja nevelte.

Már kicsi kora óta esténként egy könyvet olvasott neki lefekvés előtt - Móricz Zsigmond, Légy jó mindhaláláig -, amit ugyan korának megfelelő szinten tudott csak felfogni, de egy mondat folyamatosan ott motoszkált a

fejében, főleg ahogy édesanyja kiejtette a szavakat: - *Légy jó, légy jó mindhalálig, fiam.*

Beúszott egy felhő a csillagok elé, amik amúgy is kisebb számban voltak láthatók a pesti égbolton, mint annak idején Szabolcsban. Indulni kéne tovább - gondolta, de valahogy most olyan jól érezte magát itt, és mintha valami azt súgta volna, hogy ne menjen tovább. Elhessegette a negatív gondolatokat, mert a pozitív gondolkodás pozitív életet hoz.

Felállt a padról és körülnézett, nem látott egy teremtet lelket sem az utakon. Autók is csak pár perces közönként követték egymást. A taxik között időnként előfordult egy-két magánautó is. Csodálkozott is, mert nem gondolta volna, hogy tizenegy óra után így megszűnik a forgalom, igaz, ritkán marad ki ilyen sokáig. Sétáló léptekkel - mivel nem sietett sehová - elindult a buszpályaudvaron keresztül, a Planetárium felé. A park elég sötétnek tűnt, de ezen az úton nem most jár először. Ilyen későn viszont még soha. Ahogy beljebb ért a parkba, az erős utcai fények egyre távolabb kerültek tőle. A liget útjait magas oszlopok tetején lévő egy-egy fényforrás világította meg, már amelyikben még működött az izzó. Előfordultak olyan helyek, ahol egy világított, utána kettő nem. Ezeken a szakaszokon már alig látott valamit. A Planetárium mögött már teljes volt a sötétség, csak onnan tudta, merre kell menni, hogy a járda aszfaltja világosabb csíkként jelent meg a fekete füves területek között. Ahol a fák sűrűbben álltak, ott már fekete volt minden.

Vajon Gábor, hogy szórakozik - jutott eszébe barátja -, vagy a többség szórakozik vele?

Ez benne volt a pakliban, mert ismerte annyira, hogy képes úgy leinni magát rövid idő alatt, akkor már semmi nem érdekelte, és ilyenkor beszólt még a főnöknek is. Ezért szerette volna, ha ott hagyja a társaságot, de azt is tudta, az ingyen italnak olyan vonzereje van Gábor számára, hogy még a legjobb barátjára sem hallgatott volna. Ettől a traumától nem tudta megkímélni, bárhogyan szeretete volna.

6. fejezet

A sötétből elé ugrott egy ismeretlen alak, csak annyi szúrt szemet, hogy a feje még ebben a sötétben is világított.

- Ide a pénzed, BÜDÖS CIGÁNY! - üvöltötte.

Barnának ideje sem volt megijedni, olyan hirtelen történt.

- Nincs nálam pénz, még hitelkártya sem - hadarta és bízott benne, hogy így semmi értelme tovább feltartóztatni.

Tévedett. Vállán egy hatalmas ütést érzett - olyan hang kíséretében, amit utoljára az erdőben hallott kiránduláskor, mikor rálépett egy száraz, karvastagságú ágra. Tudta, hogy eltört a kulcscsontja. A fájdalom ekkor még nem ért el az agyáig, de térdre esett, és kicsit megszedült. A még használható bal kezével letámaszkodott a járda aszfaltjára, érezte, hogy milyen hideg. Ekkor szemből akkora rúgást kapott az arcába, hogy pillanatnyilag nem számított a kulcscsonttörés. Orra recsegve tört darabokra, a szemöldöke felrepedt, ettől nem tudta, hogy a szeme folyt az arcára, vagy csak a vér a szemöldökéből. Szája

olyan hosszan felszakadt, hogy kiabálni sem tudott, pedig könyörgött volna az életéért. Valaki hátul páros lábbal ráugrott az alsó lábszárára, de a csonttörés hangját már nem hallotta, mert a hatalmas fájdalom hatására agya már kikapcsolt. Oldalán feküdt a hideg aszfalton, ájultan.

Egy kép jelent meg előtte.

Hokedli előtt egy sámlyn ülve írta a házi feladatát, betűket rajzolt egy vonalas papírra.

- Nézd, Anyu, szépen írom a betűket? - kérdezte anyjától, aki házimunkával „töltötte” kevés szabadidejét. Szerette rendben tartani kis lakásukat. De bármit dolgozott, egyetlen fiára mindig szakított időt. Most is első szóra odament és megnézte az írását.

- Nagyon szépek - simította meg fia barna haját.

Nevét is innen kapta, mert mikor megszületett, még az ápolónők is csodájára jártak, hogy koromfekete hajú szülőknek ilyen szép barna hajú gyereke hogy születhet.

- Látom, komolyan veszed a tanulást - mondta, és melle büszkeségtől dagadt.

- Anyu, én nagyon szeretek tanulni - mondta Barna.

- Örülök neki, kisfiam. Én is szerettem, de akkor, amikor iskolába jártam, nem álltak a szüleim úgy anyagiilag, hogy akár középiskolába is elmehettem volna. Minden kereső kézre szükség volt. Ezért lettem csak takarítónő. Ez nem jelenti azt, hogy ne próbáltam volna kielégíteni tudásvágyamat. Ami könyv a kezembe került, válogatás nélkül elolvastam.

Barna felnézett anyjára, szinte szerelmes volt belé, ami egy ennyi idős gyereknél nem meglepő. Még negyven évesen is nagyon szép volt. Koromfekete, enyhén hullámos haja a vállánál lejjebb ért, szeme olyan sötét

volt, mint egy-egy szem feketeszén. Arcát egy spanyol primadonna is megirigyelte volna. Ha fekete-piros bő szoknyás ruha lett volna rajta, testhez simuló felsővel, nyugodtan beállhatott volna flamenco táncosnak.

- Ha hazajött Apu, neki is megmutatjuk? - nem is kérdezte, inkább határozottan kijelentette.

Hatalmas fájdalom zökkentette vissza a valóságba. Oldalában érezte valakinek a bakancsát, és a recsegeésből tudta, hogy nem egy, hanem kettő, vagy három bordája is eltört. Kicsit tisztult a kép előtte, látta, hogy ismét lendül egy láb az oldala felé. Megpróbálta tompítani a rúgást a karjával, de csak azt érte el vele, hogy az alkarja is eltört. A fájdalom megint olyan mértéket öltött, hogy elsötétedett előtte minden. Sajnos rövid idő után, mikor ismét fájdalmat érzett, tudta, visszatért az ájulásból, legszívesebben ordított volna, de nem jött ki hang a torkán.

Emlékezett rá, egyszer olvasta valahol, hogy a halokló ember előtt leperreg az élete filmje.

- Az enyém nem lesz valami hosszú - gondolta, és rájött, hogy már el is kezdődött.

A következő rúgást ismét a fejére kapta, elsötétedett minden, a fájdalom megszűnt.

7. fejezet

Két ember ált előtte. Az egyik egy rendőr volt, a másik egy magas, nagydarab, de nagyon csinos nő. Első ránézésre kicsit túl volt sminkelve, de kedves mosolya ezt feledtette.

- Ne ijedj meg - mondta a nő -, engem Barbarának hívnak, a főtí Gyermekvárosból jöttem, a gyámhatóság küldött érted.

Ekkor a rendőr helyébe egy másik, igen magas, ki-sportolt ember lépett, civil ruhát viselt, rendőrnnyomozó volt. Közelebb a negyvenhez, mint a harminchoz, szokták mondani, akik találgatják a másik ember életkorát. Farmernadrág, és póló volt rajta, kiegészítve a mutatóujjára akasztott, hátára vetett, alig használt bőrdzsekivel. Bemutatkozott.

- Takács László vagyok - mondta, és nem kötötte a gyerek orrára, hogy Takács II. százados, legalábbis a rendőrségen ez a nyilvántartásban szereplő neve.

Barna okos gyerek volt, és ijedtsége ellenére is vágott az esze.

- Én nem vagyok árva.

- El kell mondanom valamit - mondta a százados olyan kedvesen, ahogy csak bírta. Nem akarta megijeszteni a gyereket. Eddigi tapasztalatára és emberismeretére támaszkodva, első ránézésre szimpatikusnak találta, és ilyen irányú megérzésében még nem csalódott.

- A szüleid, sajnos - megállt a folytatás előtt, és elgondolkodott, hogy ezt a mondatot pályafutása alatt már hányszor elkezdte. Be is fejezte mindig, de ebben az esetben át kellett gondolnia, hogy mit mond ennek az ijedt, ám számára szimpatikus gyerekeknek.

- Már nem tudnak érted jönni - folytatta, és várta Barna reakcióját.

- Miért, Apu nem végzett időben a csomagkihordással? - kérdezte.

Apja, egy futárszolgálatnál dolgozott, mint sofőr, vagy, ahogy a névjegyén szerepelt, csomagirányítási me-

nedzser - ezen otthon mindig jót nevettek, ha kézbe került a kis kártya.

Tudta, hogy, ma anyja szabadnapos. Máskor is előfordult ilyen nap, és ha nem akadt otthon halaszthatatlan dolga, elment az apjával, hogy többet legyenek együtt. Minden pillanat fontos volt számára, amit vele tölthetett. Eszébe jutott, hogy ilyen alkalmakkor a szomszéd néni jött érte az iskolába. Őt már a tanító néni ismerte, és vele mindig haza engedte.

- Miért nem Rózsi néni jött? - kérdezte, már sejtve, hogy valami olyan történt, ami eddig még nem. Szája legörbült, szemébe könny gyűlt.

- Most már ő sem jöhet érted - mondta Tóth II és legszívesebben magához ölelte volna a gyereket.

- Miért?

- Mert már a gyámhatóság gondoskodik rólad.

- Miért? - kérdezte most már tényleg sírva Barna.

- Mert a szüleid meghaltak.

- Hogy-hogy? Semmi bajuk nem volt, nem voltak betegek.

- Autóbaleset - mondta a százados, de nem tudta folytatni.

Magához ölelte Barnát, elsősorban azért, hogy megvigasztalja, másrészt, nehogy észrevegye, hogy már az ő szeme is bepárásodott. Ilyen a pályafutása alatt még nem fordult elő vele. Kemény embernek mutatta és tartotta magát, ám ennyire fiatal és sebezhető gyereknek még nem kellett soha elmondania, hogy elvesztette szüleit.

- Sajnos mind a ketten meghaltak - nyögte ki elcsukló hangon.

Ekkor kissé hátra lépett Barna, kibontakozva a férfi erős szorításából, amit megnyugtatónak talált, de nem pótolta szüleit.

- Mi lesz velem? - kérdezte szípigva.

- Ezt nem tudom pontosan, de a gyámhatóság gondoskodik rólad - mondta a nagydarab és melegszívű rendőr.

Eltelt egy kis idő, mire Barna kissé lenyugodva, de még mindig sírva az első sokktól, érezve, hogy a vele szemben álló ember szimpatizál vele, megkérdezte: - Beszélsz velem?

- Miről szeretnél beszélni? - kérdezte, persze tudta, csak húzni akarta az időt, remélve, hogy elkerüli a számára is kellemetlen beszélgetést.

Szemébe nézett és látta, hogy ebben a kis emberben hatalmas lélek van.

Barna ekkor megfogta a kezét, és vonszolta a terem egy eldugott sarka felé. Nem ellenkezett. Elvált és gyermektelen volt, kevés tapasztalattal ezen a téren. Mégis ebben a pillanatban tudta, hogy nem tehet mást, mint követi Barnát.

A sarok, ahova megérkeztek, elég szegényes bútorzattal rendelkezett, két szék, azok sem egymással szemben. Barna ezzel nem törődve leült az egyikre. Tóth II százados felmérve a lehetőségeket, nem tehetett mást, megfogta a másik széket és elhelyezkedett Barnával szemben. Tapasztalt rendőr létére torkában dobogott a szíve, mert egyre jobban átérezte a helyzetet. Ahogy leült és a gyerekekre nézett, látta, komoly beszélgetésre számíthat. Zsebébe nyúlt, elővette pipáját. Rózsagyökér fej, fekete műanyag szopóka. Két év és negyvennyolc napja, hogy nem gyújtott rá. Már nem hiányzott neki, mégis

napra pontosan tudta, hogy mióta. Emlékezetes eseménynek számított életében. Azon a napon hagyta el a felesége. Egészsége ettől javult, de a folyamatos test-edzés ellenére is felszedett pár kilót. Mélyet szívott a pipából, pedig tudta, hogy nincs megtömve.

Figyelmen kívül kellett hagynia, hogy akivel szemben leült, még alig múlt kilenc éves. Nem ismerte eddigi életét, szüleiről is csak annyit tudott, hogy meghaltak. Nem szólalt meg, csak várta, mi következik.

Barna lehajtott fejjel ült előtte, könnyeit próbálta visszafojtani, nem sok sikerrel. Tóth II tudta, ebben nem tud segíteni. Pipáját szívogatva várt. Közben arra gondolt, erről is le kellene már szokni, olyan gyerekes. Zsebre tette a pipát, amikor az összetört gyerek felemelte a fejét.

- Elmondod?

- Mit mondjak el? - kérdezte, pedig tudta, mire gondol Barna.

- Miért haltak meg? - kérdezte, és könnyei ismét végigfolytak arcán.

- Azt nem tudom, hogy miért - mondta, és ismét a zsebébe nyúlt a pipáért, pedig nem akarta, hogy kinevessek gyengesége miatt. Kellett valami kapaszkodó. - Azt, hogy hogyan, azt el tudom mondani, - szívott egy nagyot a pipából és gyorsan zsebre vágta ismét.

- Ne tegye el, gyűjtson rá nyugodtan - mondta Barna -, engem nem zavar, szomszédunk, Feri bácsi is pipázott, nagyon szerettem az illatát, de nem tudom, milyen dohányt szívott.

- Ez már csak rossz szokás, több mint két éve nem tömtem meg - mondta és ismét elővette, már lelkiismeret-furdalás nélkül.

- Nincs is nálam dohány. Nekem az Amszterdam volt a kedvencem.

- Akkor elmeséli? - kérdezte Barna és már nem sírt.

- Amit tudok, elmondom neked, de muszáj, hogy tudd? - kérdezte, és remélte, hogy sikerül megóvnia a gyereket egy ilyen történettől.

- Igen, nagyon szeretném tudni, különben úgy érzem, valami hiányozna belőlem.

A százados elgondolkozott. Kilenc éves gyerekekben hogy fogalmazódhatnak meg ilyen mondatok, milyen nevelésben lehetett része, ami arra készíti, hogy részletesen tudja szülei elvesztésének körülményeit. Mindent el kell mondanom, gondolta magában.

- Nehéz ezt neked elmondanom - közben arra gondolt, még felnőtt emberek sem mindig tudják feldolgozni.

- A régi 7-es úton mentek Velence felé. Érd után nyolc kilométerrel elé ugrott egy mezei nyúl, és hogy ne üsse el, rátaposott a fékre. Talán féltette a csomagküldő cég autóját.

- Nem! - kiáltotta Barna.

Tudta, hogy apja nem az autót, hanem az állatot féltette. Nagyon mélyről feltört egy emléke. Alig múlt négy vagy öt éves - ebben már nem volt biztos. Apja egy törött szárnyú galambbal érkezett haza. Elmesélte, hogy neki-repült a szélvédőjének. Az úton hagyni nem volt szíve, ezért berakta a fülkébe. Az sem zavarta, hogy a madár összepiszkította az autót, pedig nagyon kényes volt rá.

Gyerekfejjel hosszú időnek tűnt, amíg a madár sínbe tett szárnyal élt velük együtt, igaz kalitkában. Amikor felgyógyult, együtt kivitték a közeli rétre és elengedték. Sajgott a szíve kicsit, mert megszerette az állatot, de tud-

ta, - legalábbis elhitették vele - jobb neki a természetes környezetében.

- A nyulat nem akarta elütni - mondta határozottan.

- A szembe jövő kamion vezetője is ezt állította - gondolkozott el a százados, és észre sem vette, hogy hangosan kimondta.

- Én is ezt mondtam.

Tóth II felkapta a fejét, és akkor jött rá, hogy nemcsak gondolkodott.

- Igen, hallottam, sajnós ez hiba volt.

- Miért?

- Nedves, csúszós volt az út, irányíthatatlanná vált a furgon. Eleje átcsúszott a szemben jövők sávjába.

Megállt a folytatással, megijedt a következményektől. El lehet ezt mondani? Fel tudja fogni? Fel tudja dolgozni ez a törekeny kis ember?

Töprengése túl hosszúnak bizonyult.

- És?

- Tessék? - nézett rá, felocsúdva gondolataiból a százados.

- Mi történt utána? - követelte a folytatást Barna.

Rájött, semmi esélye elhallgatni a folytatást, be kell fejezni, ha már elkezdte.

- A szemben érkező kamion, már tehetetlen volt - folytatta -, hiába fékezett, a kerekek csak csúsztak.

- Összeütköztek? - kérdezte Barna, mintha már nem tudta volna.

- Igen, de ez még nem minden.

- Történt még valami?

- Sajnos, igen - gondolkodott el ismét a százados.

Egyes embereknek miért nem lehet szerencsájük?
Ha nem csúszott volna az út. Ha nem jött volna mögöttük is egy nagyon megrakott teherautó.

- Hátulról is jött egy kamion - folytatta, és megfogta a gyerek kezét.

- És csúszott az út - vont a következtetést Barna.

- Igen - hajtotta le fejét Tóth II, és nem tudta folytatni.

- Az is neki ment apunak?

- Igen - nézett a szemébe, és nem tehetett mást, ki kellett mondani a történet végét.

- A kis furgon a két hatalmas kamion között össze-
gyűrődött.

- Apu nem tehetett róla, nem ő volt a hibás - vont a következtetést Barna.

- Nem - helyeselt a százados, mert most az volt a fontos, hogy a gyerek megnyugodjon. Ha felnő, lesz neki is jogosítványa, biztos eszébe jut ez a forgalmi helyzet, és átértékeli magában.

- Mi lesz most velem? - kérdezte Barna. - Nem élhettek Rózsi nénivel?

- Sajnos ez biztos, vele nem.

- Akkor kivel? - faggatta és ismét kezdett legörbülni a szája.

- Sok másik gyerekkel egy intézetben, ezért van itt Barbara.

- Nem ismerem őt.

- Meg fogod ismerni hamar, és szerintem ő lesz az, akire mindig számíthatsz.

- Veled mikor találkozhatok? - nézett a rendőr szemébe -, akkor még mindig nem tudta, hogy rendőr - és úgy érezte, megint elveszít valakit, akivel már egész jól megértették egymást.

- Meglátogatlak, ha időm engedi.
- Megígéred?
- Igen, és ezt veheted fenyegetésnek is, - mosolygott, érezve, hogy ilyen gyorsan még nem kedvelt meg senkit, azaz még egyáltalán nem kedvelt meg egy gyereket sem.
- Mikor? - ütötte a vasat Barna, mert tudta, nem hagyhatja annyiban.
- Jól van, na, a jövő héten meglátogatlak, de azt nem tudom pontosan, hogy mikor.
Már ekkor biztos volt benne, hogy ezt nem azért mondta, mert muszáj volt. Mindig tartotta adott szavát, de ez nem az az eset volt, amit nehezebbé esett volna be-tartani.

8. fejezet

Az első hét nagyon nehezen telt az intézetben, de tartotta Barnában a lelket, hogy Tóth László - még mindig így gondolt rá -, eljön hozzá látogatóba. Az egyszeri beszélgetés alatt megszerette, úgy gondolt rá, mint régi jó barátira.

Eddig nem sikerült barátságot kötni senkivel. Nem rajta múlt. Itt nagyon kemények a feltételek. Ahhoz, hogy egy újonnan érkezettet elfogadjanak, kevés, hogy jól rajzol. A képességei számítanak, és az nem számít be-le, hogy helyesen ír. Ebben a környezetben az elfogadás attól függ, hogy ki milyen vagány. Kinyújtott nyelvvel számárfület mutatni a nevelő mögött, ott kezdődik a do-log. Ez még megy is Barnának, de tudta, ennél tovább nem fog menni soha, még ha nem lesz az intézet legelis-mertebb gyereke, akkor sem.

A bejárati ajtó előtt a küszöbön ült, pár perccel ezelőtt érkeztek haza Barbarával szülei temetéséről. A többiek iskolában vannak, tehát maradt egy kis szabadideje, hogy gondolataiba mélyedjen. Nem látott még ilyen temetést, még temetést sem, volt min elgondolkozni.

Az eddig érzett meleg napfényt - ami december végén elég ritka - eltakarta egy hatalmas árnyék. Felnézett, mitől lett ilyen sötét?

- Örülök, hogy látlak - mondta Tóth II, érezve, hogy nem várt meglepetést okozott.

- Már vártalak, - nézett rá Barna kicsit szemrehányóan - azt mondtad, egy héten belül meglátogatsz.

- Nem tudtam előbb jönni - mondta a százados -, de a temetésen ott voltam.

- Nem láttalak.

- Csak távolról néztem - soha nem szeretett temetésre járni, de sajnós munkájához tartozott, hogy távolról figyelje a temetésre érkezőket. Ebben az esetben nem sok megfigyelnivalója volt. Barnát látta Barbarával, és a papot, aki ökumenikus temetést celebrált. - Szép temetés volt.

- Ilyen a szép temetés? - kérdezte Barna.

- Igen - szépen beszélt a pap, az alkalomnak megfelelő zene szólt, a vízsugarak szépen eloszlatták a hamvakat.

- Nem tudtam - mondta Barna, mert amikor nézte, nem értette, hogy mi az a sok víz, közben mi az a porfelhő.

- Nem meséltek róla, hogy milyen temetés lesz?

- Nem.

Nevelői nagy hibát követtek el, gondolt bele a százados. Nem készítették fel a temetés részleteire. Így a

megfelelő pillanatban el sem tudott búcsúzni a szüleitől. Nem tudja, hova kerültek.

- Szüleidet elhamvasztották - mondta, bízva benne, tudja mit jelent.

- Hogy? - kérdezte Barna csodálkozó szemekkel.

Megint szembesült azzal, hogy olyan dolgot kell elmagyarázni, amire a rendőrtiszti képzésen nem készítettek fel. Kezdje azzal, hogy az emberi szervezet több mint hetven százaléka víz? Megértené? Fel tudná fogni, hogy elégetés után megmaradnak a vastag csontok, amit még porítani kell?

- Az elhamvasztás azt jelenti, hogy utána a testből csak hamu marad - próbálta leegyszerűsíteni az eseményt.

- Azt szórták ma szét? - kérdezte Barna, és sírni kezdett. - Nem tudtam, hogy az a por anyu és apu volt.

- Visszakerültek a földre. Porból leszünk, porrá leszünk. Így szokták mondani.

- Ha tudtam volna, integetek nekik - mondta Barna, könnyeit törölgetve. - Mikor látom őket újra?

- Sajnos soha.

- Akkor hogy mondom el nekik, hogy mi lett belőlem, mire vittem az életben? Anyukám mindig azt mondta, ha ügyes vagyok, sokra viszem.

- Ha mondanivalód van, kimész oda, ahol elszórták őket, vihetsz virágot, és elmondhatod nekik, amit szeretnél.

- Akkor jó - mondta Barna, és úgy látszott, lezárta az ügyet, de belül még mindig nagy úr tátongott.

- Miért nem jöttél előbb? - kérdezte.

- Jöttem volna, elhiheted, de olyan ügyön dolgoztam, hogy aludni is alig volt időm az utóbbi időben.

- Miért, mit dolgozol? - ez a kérdés most először hangzott el Barna szájából.

- Rendőr vagyok, - mondta Tóth II.

- Akkor hogy kell szólítani? - kérdezte Barna.

- Százados vagyok, de nem szeretném, ha így szólítanál.

- Akkor hogy?

- Mondd csak egyszerűen azt, hogy Laci.

- Nem Laci bácsi? - kérdezte Barna kicsit huncutkodva.

A százados vette a lapot és keményen visszavágott.

- Ha egyszer is lebácsizol, előveszem a bilincsemet, és beviszlek előzetes letartóztatásba - mondta, és felkapta Barnát, megpörgette a levegőben, mintha a saját gyereke volna.

Mind a ketten nagyot nevettek, és úgy érezték, ezt a kapcsolatot semmi nem ronthatja el. Együtt bementek az épületbe.

- Megmutatod a szobádat? - kérdezte Tóth II, vagyis Laci.

Már csak így gondolt rá, mint legjobb barátjára.

- Persze, gyere velem.

Kézen fogva mentek a folyósón, elhaladtak egy nyitott ajtó előtt. Barbara kiszólt, mikor meglátta őket.

- Üdvözlöm, százados - mondta és mosolyogva az ajtajához sietett -, régen láttam. Megnézik Barna szobáját?

- Én is üdvözlöm, örülök, hogy ismét találkozunk. Igen, szeretném látni a helyét.

- Majd később találkozunk - remélte Barbara.

Most látta másodszor a rendőrt. Már első alkalommal is feltűnt, hogy milyen szimpatikus. Harminckét

éves létére lehetne végre valami komoly kapcsolata - gondolta. - Az utóbbi időben nem volt senkije.

A folyosó végére értek Barnával, aki kinyitotta a bal oldali utolsó ajtót.

- Ez az én szobám, vagyis a mienk, mert hatan lakunk benne.

A százados még nem járt ilyen intézetben, ezért meglepődött a látványon, ami fogadta. Arra számított, azzal találkozik szembe, amit utoljára a rendőrtiszti főiskola laktanyájában látott. Két oldalon emeletes vaságyak, köztük éjjeliszekrény méretű kisszekrények. Az ágyak egyforma kék pléddel letakarva, a lábrésznél egyforma szélesre hajtott fehér lepedővel. Ezzel szemben a szoba szépen volt berendezve. Az ágyak párhuzamosan körben a fal mellett, és nem vaságyak, hanem barátságos paszellszínű vászonnal húzott heverők, alattuk ágyneműtartóval. Középen tágas tér nagy szőnyeggel, rajta terebélyes asztal, hat székkal. Az ajtó jobb oldalán hat darab, fél méter körüli, mennyezetig érő, középen két fiókkal megszakított egyajtós szekrény. Minden nyitható rész zárral ellátva. Az ágyak fölött polc sor a gyerekek tansze-reivel, és ahogy meg tudta állapítani, valószínűleg kedvenc játékaival vagy kabalájával.

- Ez nagyon szép szoba - mondta László.

- Nekem is tetszik - nézett körül Barna, mintha most látná először -, de az otthoni jobban tetszett, pedig nem volt ilyen nagy.

- Szobatársaid milyenek?

- Rendesek velem - gondolkozott el, mert eszébe jutott az első nap, amikor ide került.

Bevezette a szobába Barbara és bemutatta egyenként a szobatársait. Hasonló korúak voltak. Megmutatták neki a szabad ágyat és szekrényt. Barbara magukra hagyta őket, de mielőtt becsukta volna az ajtót, még visszaszólt, arcát haragosra váltva:

- Jól viselkedjeteK vele, mert ezentúl úgy fogtok együtt élni, mintha testvérek lennétek.

Még egyszer körbejártatta tekintetét a szobán és lakóin, majd becsukta az ajtót.

Alig kezdte kipakolni kevés holmiját, ismét hallotta a kilincs nyikorgását. Szobatársai arcán ijedséget fedezett fel, de nem tudta az okát, mert az ágya az ajtó mögött volt és nem látta, ki jött. Sajnos hamarosan rájött, mikor beljebb léptek. Két fiú állt az ágya mellett, rögtön látta, hogy több évvel idősebbek nála és szobatársainál. Az egyik már fogta is a sporttáskáját, könyéig belekörtört, nagyot nevetve.

- Nézzük, mit hozott az új fiú? - és már dobálta is szanaszét a táska tartalmát.

- Nincs benne semmi különleges - mondta Barna a tudatlanok nyugalmával.

Ekkor vette észre, hogy szobatársai körülveszik a betolakodókat.

- Ha nem takarodtok ki, azonnal megyek és idehívom Barbarát! - kiabált Géza, látszott, hogy ő a legbátrabb közülük.

- De nagylegény vagy, kérsz egy pofont? - kérdezte Ottó, bízva benne, hogy megijeszti a kisebbet. Keze már nem kotorászott Barna holmijában. Nem is tudott volna, mert a kisebbek körbeállták őket és szorították az ajtó felé.

- Nézd már, Tamás - szólt oda társának -, kis vakarcsok, gyere, verjük meg őket.

- Még egy szó, és hívom Barbarát - kiabált velük ismét Géza.

- Gyere Ottó, majd máskor, most túl sokan vannak. Ne csináljunk balhét, a legutolsó büntetésünk sem telt még le.

- Csukjátok be az ajtót, de kívülről - kiabált velük tovább Géza.

Az ajtó becsukódott, és csak akkor érezte meg, hogy egész idő alatt a torkában dobogott a szíve.

- Nagyon megijedtem - nézett hálásan szobatársaira.

- Hahó, Barna, itt vagy még? - kérdezte László, mert látta, hogy nagyon messze járnak a gondolatai.

- Ne haragudj, csak eszembe jutott az első napom.

- Azt akartam mondani, hogy rendesek az első naptól kezdve. Úgy bánnak velem, mintha testvérek lennének. Mindig is szerettem volna testvért, de nem így, - szomrodott el Barna, mert ismét tudatosult benne, mennyire egyedül van.

- Géza, ő a legbátrabb köztünk. Nincs kinevezve, de mind úgy nézünk rá, mint szobaparancsnokra - kezdte bemutatni társait.

- Zsolt, matekzseni, bármi problémánk van ezzel a tantárggyal, mindannyian hozzá fordulunk, és nem érti, hogy mit nem értünk. Béla, egy takarító zseni, azért ilyen szép a szobánk. Minden tisztasági versenyt mi nyerünk. Látszik rajta, hogy szívesen csinálja. Sanyi művész. Minden dekorációt a szobában ő készített.

Ekkor nézett tüzetesebben körül a százados, és csodálkozott el, hogy a szobában több akvarell van a falon,

amiről azt hitte, hogy jelentős festő alkotásairól készült reprodukciók. Non-figuratív alkotások voltak, de a színek használata, a vonalvezetés perspektívát adott valamennyi képnek.

- Ezt mind ő festette? - kérdezte csodálattal.

- Igen, állandóan fest és rajzol.

- Ki keretezte be a képeket?

- Lajos, ő a hatodik a szobában, ezermester. Tíz éves múlt, de jobban bánik a szerszámokkal, mint a technika tanár, és ezt ő is elismerte. (Bizonyára kis iróniával a hangjában.) Barbara elintézte, hogy annyi keretezéshez való anyagot kap, amennyit csak kér, és használhatja az intézet technika termék foglalkozási időn kívül, persze csak akkor, ha valamelyik nevelő is vele van. Azért be kell vallani, a felügyelő tanároktól rendszerint segítséget is kap. Persze csak akkor, ha úgy érzi, hogy számára valamelyik munkafolyamat nehéznek bizonyul. Ennek fejében, ha az árvaháznak van szüksége hasonló munkára, azt is meg kell csinálnia.

- Nagyon jó társakat fogtál ki - mondta László -, irigyelnék, ha nem tudnám, hol vagy.

- Nem olyan rossz itt... - harapta el a mondatot Barna.

Rendőr volt és érezte, azért szakadt meg a mondat, mert *csak*-kal kellett volna folytatni, de Barna nem olyan, hogy panaszkodjon.

- Van valami baj? - faggatta.

- Nincs, csak még nem sikerült teljesen beilleszkednem. Majd rendbe jönnek a dolgok - mondta kicsit elgondolkodva, de úgy döntött, egyelőre nem mondja el problémáit Lacinak.

9. fejezet

Megszokott rejtekhelyén üldögélt Barna. Az árvaház könyvtárszobájában, egy hátul lévő sarokban, ahol négy szék és egy asztal szolgálta a bentlakók kényelmét, ha olvasni akartak. Sűrűn tartózkodott ezen a helyen, amióta bekerült. Már öt éve, hogy átlépte a küszöböt. Első hónapban felfedezte ezt a helyet, és hamar rájött, hogy a bentlakók nem részesítik előnyben az olvasást a TV-nézéssel vagy a focizással szemben. Ha el szeretett volna bújni, ide jött. Amióta megtanult olvasni, legkedvesebb szórakozása lett. Ebben a teremben pedig olyan választékot talált, amit élete végéig sem lenne képes kiolvasni. Két évvel később Barbarának is feltűnt, hogy nála mindig van kölcsönzött könyv, elég sok időt tölt a könyvtárban, ezért javasolta a vezetőségnek, nevezzék ki Baránát a könyvtár vezetésére.

Sok feladatot vett ezzel a nyakába, mert itt ugyanúgy kellett nyilvántartani a kikölcsönzött könyveket, mint bármelyik városi könyvtárban. Egy cseppet sem bánta, hogy ilyen felelősségteljes feladattal bízták meg. Ezzel ugyanis az is együtt járt, hogy ő bármikor bemehetett a könyvei közé - mert ezentúl a sajátjának tekintette mind a kétezer kötetet. Úgy is bánt velük, nagyon pontosan vezette a kölcsönzési kartonokat, időben figyelmeztette társait, ha a közeljövőben lejár a határidő, mondván, valószínű, mások is szeretnék elolvasni a szóban forgó könyvet. Sajnos nem volt túl sok a „kuncsaftja”, ettől függetlenül nagy élvezetet jelentett számára ez az elfoglaltság, és hálás volt Barbarának.

Gondolatai olvasás közben elkalandoztak, eszébe jutott az első év, amikor ide került. Sokszor bajba került, és

minden esetben szerepet játszottak a beköltözésekor megismert Ottó és Tamás, akik az első naptól nem hagyták békén. Nem kellett egy hónap hozzá, és kiderítették, hogy cigány származású, ettől kezdve minden nap piszkálták ezzel.

- Minek magolsz annyira? - kötött bele Ottó.

Mindig ő kezdte, Tamás csak lógott rajta, így nagyobbak hitte magát.

- Úgy is börtönben végzed - piszkálta kitaróan. - Minden cigány ott végzi - feszítette tovább a húrt.

- Én nem! - ugrott föl Barna.

Kiszolgáltató helyzetben érezte magát, mert egyedül volt a szobában, csak magára számíthatott.

- Bűnöző lesz mind, mert utálnak dolgozni, te is azért kerültél ide, mert a szüleid a sitten vannak - kiabált Ottó.

- Nem, ez nem így van! - mondta Barna és elsírta magát.

Eszébe jutott, ahogy szétszórták Őket a temetőben, és még azt sem tudta, hogy mikor búcsúzzon el tőlük.

- De igen, apád egy tolvaj, mindent elvisz, ami mozgatható, csak elkapták - kiabálta vigyorogva Ottó.

- Nem - zokogott Barna.

- Anyád pedig kurva - folytatta Ottó kegyetlenül, pedig tudta, ebből egy szó sem igaz.

- Nem igaz.

- De igaz, csak lebukott, mikor a kuncaftja pénzét elemelte, és nem ez volt az első eset - fokozta a rágalmatkat Ottó.

- Hagyjuk már békén - ébredt fel Tamás lelkiismerete.

- Az összes rokonod ilyen, ezért nem mehetnél senkihez, ezért vagy az intézetben - folytatta a rágalmakat Ottó.

- Nem igaz! - üvöltötte Barna.

Már sírni sem tudott, de uralkodni sem a benne felgyülemelő indulaton. Mint egy tigris, ráugrott a nála legalább egy fejjel magasabb Ottóra és püfölni kezdte ököl-lel.

Gondolataiból felébredve rájött, nagy hibát követett el akkor. Ránézett a könyvre, ami a kezében volt. Nem tudta, mit olvasott eddig. Nyílt az ajtó és belépett Barbara.

- Te meg miért kuksolsz itt egyedül? - szólította meg a tőle megszokott kedvességgel.

Nagy szemeket meresztett rá Barna, felemelve tekintetét a könyvről. Mindig szeretett Barbarával beszélgetni, úgy érezte, ebben a környezetben csak ő érti meg.

- Az egész házban egyedül vagy.

- Gyanítottam - mondta.

- Barna. Tudod, hogy te vagy az egyik legkedvesebb számomra az intézetben lakók közül, de áruld el nekem, ilyen remek időben mit keresel itt a könyvtárban, ahelyett, hogy gyűjtenéd a „D” vitamint a hosszú tél után?

- Szeretek itt lenni. Nagyon jól lehet itt gondolkozni - mondta Barna, magának is indokot keresve.

- Nem tudom, min kell annyit töprengeni - mondta Barbara, majd minden átmenet nélkül témát váltott, mert határozott szándékkal kereste Barnát. Régóta tervezte, hogy kifaggatja Tóth II-ről.

- Mikor láttad a századost utoljára?

- Már több mint három hónapja nem volt itt - válaszolta Barna - de akkor te is találkoztál vele.

- Erre emlékszem, azt hittem, azóta is járt itt, csak én nem találkoztam vele. Vagy lehet, hogy kerül engem?

- Gondolod, ha ide jön, téged nem keres meg? - kérdezte Barna, és huncut pillantást vetett Barbarára.

- Nem tudom, mire gondolsz.

- Barbara - nézett rá most már felnőtt férfi szemével -, elmúltam tizennégy éves, nem vagyok már gyerek.

- Nem is vettem észre - csipkelődött Barbara. - Nekem még mindig ugyanaz a megijedt gyerek vagy, akit először megláttam. Az biztos, hogy a szememben azóta nagyot nőttél, de ezt emberileg értem.

Kihúzott az asztal alól egy széket és leült. Várta a kérdést vagy megállapítást, és tudta, nem titkolhatja tovább.

- Szeretnék kérdezni valamit - kezdte Barna.

- Már vártam, mikor kérdezel rá.

- Együtt jártok?

- Nem, sajnos - mondta Barbara lehajtva a fejét, mert szégyellte őszinteségét egy gyerek előtt.

- Ezek szerint te is ezt szeretnéd?

- Mi az, hogy te is? - nézett fel csodálkozva.

- Ha engem kérdezel, mert ugye kérdezel?

- Mi az, hogy ha kérdezel, beszélnél világosabban?

- Megtiltotta, hogy bármit is mondjak, ha konkrétan rá nem kérdezel.

- Mit tiltott meg? Most már el kell mondanod mindent - mondta szigorú tekintettel Barbara, de ez a nézés már rég nem hatott Barnára.

- Miért kellene?

- Mert most már konkrétan rákérdezek, ahogy mondtad, és akkor elmondhatod.

- Ja, akkor elmondhatom - húzta az időt mosolyogva Barna.

- Akkor mondd már, ne kínozz tovább - ekkor már nevetve nézett Barnára, és várta a jó híreket.

- Akkor kénytelen vagyok elmondani.

- Mondod már? - türelmetlenkedett Barbara.

- Mondom, de ne sürgess, mert összekeverem a dolgokat - mondta Barna huncut mosollyal az arcán, és figyelte Barbarát, nehogy túlfeszítse a húrt.

- Ne csigázz tovább, mert büntetésből két hétig nem jöhetsz be a könyvtárba.

- Ne ijesztgess, már mesélem is. Majdnem másfél éve feltűnt, hogy a százas, ha meglátogat, több kérdést tesz fel arról, hogy te mit csinálsz, hogy jövök ki veled, hogy öltözöl, milyen kedves vagy, mi a kedvenc színed, mi a kedvenc üdítőd, - kezdett a történetbe Barna. - Velem beszélgetted, de láttam, ha elsétálsz a közelünkben, le sem tudja venni a szemét rólad. Egyszer megkérdeztem tőle, hozzám jöttél vagy Barbarához? Elég zavaros választ adott. Azt mondta, hogy figyel a fejlődésemre, és ehhez hozzá tartozik, hogy a velem kapcsolatban álló személyek sem közömbösek számára. Ez olyan rendőr tulajdonság. Próbált meggyőzni, de én sem most léptem le a falvédőről. Neki is szegeztem a kérdést. Tetszik neked Barbara? Szégyellősen lehajtotta a fejét, benyúlt a zsebébe, elővette a pipáját. Nagyot szívott belőle, pedig amióta ismerem, még egyszer sem tömött bele dohányt. Első szívás után rögtön zsebre vágta, ebből tudtam, nagyon zavarban van. Végre kimondta, hogy igen. Kérdeztem, miért nem mondd meg neki? Kérdéssel válaszolt:

- Kinek kell egy rendőr? Az első feleségem sem bírta sokáig. Nehogy elmondd Barbarának, nem tudnék a szemébe nézni legközelebb, ha találkozunk, pedig nem bírnám ki, ha nem találkoznánk.

- Én azt mondtam neki, hogy ennek véget kell vetni, ha nem mondja el neked, hogy mit érez, akkor nem lesz soha a régi, akit megismertem. Ekkor esketett meg, hogy nem mondom el neked, amíg rá nem kérdezel.

- Én amióta megláttam, azóta titkolom még magam előtt is - vallotta be Barbara.

- Ezek szerint nem volt véletlen, hogy ha meglátogattott, akkor mindig behívtad az irodádba? Azt mondtad, vannak dolgok, amiket meg kell beszélned vele, és mivel velem kapcsolatos, jobb, ha én kint maradok.

- Igen, de soha nem voltam vele kacér, és nem mutattam az érzelmeimet. Az járt a fejemben, hogy László szavaival éljek, kinek kell egy intézeti nevelőnő, aki a nap huszonnégy órájában el van foglalva.

- Ha engem kérdezel, pont egymáshoz illetek.

- Mit tegyek, csak részben múlik rajtam.

- Legalább a te részed tedd meg, és szerintem minden rendben lesz.

- Köszönöm, hogy elmondtad, amit csak ha konkrétan rákérdesz, akkor lehetett volna, de térjünk vissza az első kérdésemhez, ami miatt jöttem. Miért nem jött meglátogatni úgy három hónapja?

- Mikor legutóbb itt járt, megemlítette, hogy elő fogják léptetni.

- Ezt nekem akkor nem mondta.

- Lehet, hogy meglepetésnek szánta, de ezek szerint már el is rontottam.

- Az nem baj, de akkor emiatt nem jön?

- Előre felkészített, hogy az előléptetés új munkakörrel jár - mondta Barna kicsit csüggedten, mert neki is nagyon hiányzott. - Be kell neki költözni a Hungária körüti nagy irodaházba, ott kap egy irodát. Amíg bele nem rázódik a mindennapokba, elég sok dolga lesz, örül, ha időnként alhat egy keveset.

- Már értem, de akkor is hiányoznak a látogatásai.

10. fejezet

Kilenc évet töltött már az intézetben, általános iskola után elvégezte a gimnáziumot, elmúlt tizennyolc éves. László ritkuló intenzitással, de látogatta, igaz, utoljára az érettségi előtt látta, de biztos volt benne, hogy Barbara beszámolt neki eredményeiről. Nem kötötték az orrára, de érezte, hogy sűrűbben találkoznak egymással, mint ő Lászlóval. Cseppet sem haragudott érte, mert úgy érezte, így is nagyon sokat köszönhet Lászlónak. Amikor kellett, mindig a segítségére sietett. Egy hónapja betöltötte a tizennyolcat, telefonon gratulált is neki, de nem tudott eljönni. Felnőttnek érezte magát, meg kell tudni állni a saját lábán.

- Barna - lépett be a könyvtárba Barbara, tudta, hogy először itt kell keresni.

- Tessék - szólt ki a könyvek sorából Barna. - Jó, hogy jössz, szeretnék megbeszélni veled valamit. Arra gondoltam, hogy átrendezem a könyveket úgy, hogy könnyebb legyen a keresés. Nemcsak írók szerint, hanem téma szerint, külön polcon, és azon belül az írók neve szerint. Ez a polc lesz a romantikus regények polca. Lá-

to? Már félig kész - lelkesedett Barna, és csak most vetett komolyabb pillantást Barbarára.

- Úgy látom, nincs túl jó kedved - lépett hozzá közelebb és megfogta a kezét. - Valami baj van?

- Nincs, baj az nincs - mondta és magához ölelte Barnát.

Szeme könnyel telt meg, és egyre szorosabban ölelte kedvenc árvagyerekeit. Az eltelt kilenc év alatt ő is „anyásabb” lett. Egyre inkább sajátjaként kezelte az intézeti gyerekeket. Lehet, hogy azért, mert közeledett a negyvenedik évéhez és még nem volt saját gyereke.

Barna örült az ölelésnek, mindig is szerette, ha Barbara megölelte. Kicsit pótolta a még mindig hiányzó édesanyját. Most azonban érezte, hogy ez nem az az ölelés, amit megszokott. Kedvenc nevelőnője rázkódott a karjaiban. Rájött, hogy sír, csak nem akarja, hogy lássa.

- Mi történt? - kérdezte, a vállára hajtva fejét és szorosán ölelve derekát.

- Velem kell jönnöd - bontakozott ki az ölelésből könnyeit törölgetve. - Tudtam, hogy egyszer eljön ez a pillanat - mondta lehajtott fejjel.

Nem mert Barna szemébe nézni, mintha ő lenne a hibás azért, amit meg kell tudnia.

- Be kell jönnöd velem az igazgatónőhöz - még mindig lehajtott fejjel fogta Barna kezét, gondolta, így talán könnyebb lesz neki.

- Miért hívat? - kérdezte Barna, és összeszorult a szíve, mert érezte, hogy nem lehet valami jó hír, ha Barbara így összetört miatta.

Kézen fogva mentek az irodáig. Úgy érezték, ez erő ad mindkettőjüknek. Az ajtóban megállt Barbara és szembe fordult Barnával.

- Valamit meg kell mondanom, de valószínű, hogy tudod, hiszen sosem titkoltam. - Te vagy a legkedvesebb neveltem, és örülnék, ha egyszer ilyen fiam születne.

Barna szóhoz sem jutott, mert egy rövid ölelés után már nyitotta is az ajtót. Maga után húzva Barnát, belépett az irodába, lehajtott fejjel megkerülte az íróasztalt és megállt az igazgatónő mögött. Gondolta, így nem veszi észre nedves szemeit. Barna ott maradt az asztal előtt. Ritkán járt ebben az irodában, azokról az alkalmakról sem voltak jó emlékei, mert többségében büntetés kiosztás miatt kellett megjelennie. Spártaian berendezett helyiség volt. Az íróasztalon kívül négy szék és egy könyvespolc volt az összes berendezés. Azt azért nem értette, minek könyvespolc, ha nem tartanak rajta könyvet? Az íróasztal alatti szőnyeg sem lehetett mai darab, mert az ajtó felé kilógó vége nagyon kopott volt. Ezt tudta, hogy miért. Amikor a büntetés kiszabást a bentlakók meghallgatták, ezen a végén kellett mozdulatlanul állniuk, ami a szőnyeg kopásából ítélve nem mindig sikerült.

- Üdvözöllek, Barna - kezdte az igazgatónő feltűnően kedvesen.

Barna nem szólt, nem értette ezt a kedves hangot. Mindenki félt Nelli nénitől. Kapás Nelinek hívták, de egymás közt csak sárkánynak nevezték, mert a mosoly nem volt jellemző a vonásaira. Most viszont jobban megnézte Barna. Be kell vallania magának, hogy ha ilyen kedvesen szól hozzá, igaz, arcán mosolynak még csak nyoma sincs, de kellemes alt hangja mégis megnyugtató. Korát nem tudta megállapítani, de már közel lehetett a nyugdíjhoz. Haja teljesen ősz. Arca alig ráncos és gondosan sminkelt. Pirosítóval az arcán ellensúlyozta a napfény jótékony hatásának hiányát. Száját halványan

húzta ki barackvirág színű rúzzsal. Szemöldöke már ősz lehetett, de fekete ceruzával megerősítette a vonalát, így nagy kontrasztot jelentett a fehér haja mellett. Csinos volt, egy csepp fölösleges kiló sem volt rajta. Így végignézve Barna arra gondolt, ilyen lehet az ideális nagymama.

- Sajnálatos dolgot kell közölnöm veled - kezdte, de még mindig ugyanazon a kellemes alt hangon. - Elmúltál tizennyolc éves. Ez neked gondolom öröm, mert a saját lábadra állhatsz, de nekünk sajnálatos. Ezt nemcsak azért mondom, mert eggyel kevesebben leszünk itt az intézetben, hanem mert olyan embertől kell megválnunk, és nem véletlenül mondom, hogy embertől, mert EMBER lett belőled, csupa nagybetűvel, akit mindannyian szeretünk és nagyra becsülünk.

Kis hatásszünetet tartott. Barnának feltűnt, hogy egyre jobban csillog a szeme. Első gondolatra az jutott eszébe - nézd már, a sárkánynak is vannak érzelmei - de elhessegette a gondolatot, mert ő is egyre inkább meghatózott, és kezdte felfogni, hogy élete fordulóponthoz érkezett.

- Meg kell válnunk egymástól, mert így szól a törvény.

- Akkor most hova menjek és mikor? - kérdezte Barna egy pillanat alatt összezuhanva.

Pár perccel ezelőtt még azon gondolkodott, hogy rendezze át a könyvtárt? Most meg kell gondolkodnia, hogy hogyan tovább?

Majd engedélyt kér Nelli nénitől, hogy bejárhasson segíteni az új könyvtárosnak az átrendezésben.

- Ez nem azt jelenti, hogy holnap el kell hagynod az intézetet.

- Mindenben segítünk - vette át a szót Barbara, és már leküzdte könnyeit.

- Elég megrázó ez a bejelentés mindenkinek, aki elérte a korhatárt - mondta az igazgató. - Volt olyan gyerekek, aki az itt töltött tíz éve alatt legalább ötvyszer megszökött, annyira nem bírta elviselni a bezártságot. Amikor megmondtuk neki, hogy keresnie kell saját szállást, albérletet, vagy valami mást, úgy megváltozott, hogy egyáltalán nem akarta elhagyni az intézetet. Segítettünk neki lakást, munkahelyet szerezni, mégis minden szabadidejét itt töltötte az intézetben. Csak három év múlva ritkultak a látogatásai, amikor megismerkedett egy lánnyal. A házassága után már csak évente egyszer jött el hozzánk.

- Bármilyen segítségre van szükséged, keress meg, nagyon szívesen segítünk - zárta le a beszélgetést az igazgató.

- Még annyit szeretnék mondani - kezdte újra -, ha úgy fogod az életedet élni, ahogy itt élted, akkor még sokra viheted, és szeretnék hallani róla, mire jutottál az életben.

Ekkor olyat tett, amit Barna el sem tudott volna képzelni, szélesre tárt karral kijött az íróasztala mögül, és megölelte, de olyan melegen, és olyan szeretettel, hogy Barna elérzékenyülve zokogni kezdett a vállán.

11. fejezet

Tiszta volt az idő, a csillagok soha nem látott mennyiségben ragyogtak az égen és ez, amikor nagyon sötét helyre ért Jóska bácsi, fel is tűnt neki. Már közel járt a Planetáriumhoz, amit ha megkerült, indult vissza a lakásába.

Azért egy kicsit elidőzött még az égbolt tanulmányozásával. Megpróbálta, és sikerült neki megtalálni a Sarkcsillagot, ami valljuk be, azért nem akadémiai teljesítmény. Utána felismerte a Kis Göncölt, majd a Nagy Göncölt. Nem tudott sokáig elmélyülni a csillagok tanulmányozásában, mert a Planetárium mögül tompa puffanások között alig hallható nyögések és jajgatások zavarták meg. Odakapta tekintetét, és a sötét ellenére ki tudta venni, hogy három ember kegyetlenül ütlegel egy negyediket. Rögtön benyúlt a zsebébe, előkapta a telefonját, de akkor eszmélt rá, hogy évek óta nem hívott senkit. Mit kell megnyomni, mit kell tárcsázni? Aztán felocsúdva a sokkból, kezdett emlékezni, mit magyarázott erről a fia. Azt tudta, hogy a rendőrség a 107, beütötte a számot, habár elég sötét volt, utána zöld gomb a hívásindítás, így mondta a gyerek, emlékezett vissza. Csak a harmadik csengésre vették fel a másik végén a vonalnak.

- Jöjjenek azonnal, megölik, jó ég, fejbe rúgja, meg fog halni.

- Kivel beszélek? - szólt bele a diszpécser -, kérem, nyugodjon meg, minél előbb elmondja, miről van szó, annál hamarabb tudok küldeni valakit.

- Takács József vagyok - higgadt le egy kicsit -, a Planetárium mögött három ember ütlegel egy negyediket, de az már nem nagyon védekezik, megölik, megint fejbe rúgta. Jöjjenek gyorsan, én itt maradok, habár nem tudom, hogy tudnék segíteni.

- Ne csináljon semmit! - kiabált a diszpécser, de ezt már nem hallotta.

Futott a verekedők felé, már ahogy ennyi idősen tudott, és kiabált.

- Hagyják abba, mit ártott az az ember maguknak?

Egy pillanatig sem töprengett rajta, hogy mit fog csinálni, ha a rendőrök csak később érnek ide, ő pedig odaér a verekedőkhöz. Most nem számított semmi, csak az, hogy megmentse a földön fekvőt, pedig azt sem tudta, hogy ki az.

A három verőemberből az egyik felegyenesedett, ahogy meghallotta a kiabálást. Szembe fordult az öreggel és elröhögte magát.

- Mi van öreg, meguntad az életed?

- Hagyják abba, ne verjék azt az embert! - kiabálta Jóska bácsi kikelve magából, és most már semmivel nem törődve, lesz, ami lesz.

Soha nem futamodott meg a kihívások előtt, bár most tudta, ha nem jönnek a rendőrök időben, akkor nagy bajban lesz.

Szemből még ezt az arcot eddig nem látta, de alkata és öltözéke alapján ez az ember hagyta le sétája kezdetén. Sok ideje nem maradt a töprengésre, mert a közeledő alak benyúlt a zsebébe és egy pillangókést vett elő. Ügyesen pörgette a kezében, közben a kés hol kinyílt, hol becsukódott.

- Nehogy azt higgye, hogy megijedek magától - kiabálta Jóska bácsi, minden mindegy alapon, és érezte, hogy az adrenalin szintje emelkedni kezd. A félelem is eluralkodott már rajta, de nem szabad, hogy ellenfele észrevegye.

Ekkor hangos szirénahang hasított bele az amúgy csendes éjszakába. A támadó ijedten körbenézett és látta, hogy társai abbahagyják az verést.

- Itt a rendőrség! - kiáltott az egyik. - Tűnjünk innen!

A járőr kocsija a kupolás épület előtt csikorogva fékezett, és abban a pillanatban leállt a motor, és két kocsiajtó csapódott, szinte egyszerre. A járőrök pár másodperc alatt futva megkerülték az épületet. Mire odaértek, a három támadó a bokros részen keresztül elfutott. Jóska bácsi már ott állt a földön fekvő áldozat mellett, bizonytalan, de tanult mozdulattal megtapintotta a fiatal ember nyaki ütőerét.

- Még él - egyenesedett föl és a rendőrökre nézett -, mentőt kell hívni azonnal.

- A diszpécser már hívott - mondta az egyik, megnyugtatta az idős embert, aki még mindig szaporán vette a levegőt.

- Maga meg mit művel itt, meg is ölhetnék volna! - kiabált vele a másik járőr.

- Ne kiabálj, Géza - szólt rá társa -, lehet, hogy ezzel megmentette az életét.

- Elnézés, hogy kiabáltam - enyhült meg egy kicsit. - Sándor Géza főtörzsőrmester vagyok, a társam György István törzsőrmester. Kollegáink csak CSK járőröknek hívnak minket. Hogy egyértelmű legyen, csupa keresztnev, - világosította fel a még mindig lihegő Jóska bácsit.

Az Üllői út túloldaláról sziréna hallatszott át a Népligethez.

- Még szerencse, hogy az István kórház az ügyeletes, mindjárt itt a mentő - mondta Géza és elindult a járőr kocsija felé, mert tudta, hogy a roham kocsija is csak ott tud megállni.

- Addig vedd fel az adatait - szólt hátra a válla felett.

A sziréna egyre hangosabb lett, majd elhallgatott. Gyors egymásutánban nyíltak és csukódtak az ajtajai. A mentőorvos a főtörzsőrmesterrel egymás mellett futottak

a hason fekvő áldozathoz, mögöttük az ápoló és a sofőr, már hozták a hordágyat. Ahogy odaért az orvos, már le is guggolt az áldozat mellé, és próbálta kitapogatni az ütőerét, de nem érzett semmi.

- Mióta fekszik itt? - nézett fel az orvos. - Ki találta meg?

- Én - lépett el a rendőr mellől Jóska bácsi.

- Mióta nincs pulzusa?

- Az előbb még volt, nem több mint két perce néztem.

- Sokkolót, gyorsan! - kiabált az orvos.

- Jöjjön távolabb, kérem - szólt a törzsőrmester, és elhúzta az egyre idegesebb öreget. - Itt mi csak útban vagyunk.

Elővette jegyzetfüzetét, és úgy helyezkedett, hogy lássa, amit ír.

- Neve?

- Takács József - mondta, de közben megpróbálta figyelemmel kíséreni, ami a földön történik.

A rendőr megfogta a karját és úgy fordította, hogy ha lehet, semmit ne lásson, már így is elég feldúlt volt a lelkiállapota.

- Hol lakik?

- Ne haragudjon, semmi nem jut az eszembe, inkább előveszem az igazolványomat, abból mindent ki tud írni.

Megtörtén az eddig látottaktól, elsétált a legközelebbi padhoz és leült. Nem volt hívó, de most magában elkezdett fohászni.

- Eddig soha nem kértem tőled semmit, de most az egyszer segíts, ne hagyd, hogy meghaljon, olyan fiatal még. Amikor a fiam meghalt, nem tudtam a segítségedet kérni, már lehetetlen volt, legalább most bepótolom.

Nem tudta levenni a szemét a földön történekről. Mást nem tehetett, csak összeszorított ököllel dukkolt, hogy az orvos győzzön. A sokkolótól nagyot rándult a fiatal test. Az asszisztens megérintette a nyakát, de csak csóválta a fejét. Az orvos ismét összedörzsölte a két elektródát, mondott valamit, de nem hallotta, hogy mit. A távolság miatt hallhatta volna, de az agyáig nem jutott el. A test megint megrázkódott. Az ápoló ismét megtapintotta a nyakát, és most bólított. A légzésszámnak megfelelő ütemben pumpálta a lélegeztető ballont. Valamit felszívott egy fecskendőbe a doktor és benyomta a vénájába beépített tű végébe.

- Gyorsan tegyük hordágyra - mondta aggodalmas arccal. - Még szerencse, hogy az István az ügyeletes. Szólj be rádión, hogy azonnal készítsenek elő egy műtöt. Legyen készenlétben belgyógyász, szemész és plasztikai sebész. Mondd meg nekik, hogy túlórázni fognak. Több törött végtag, borda és a belső vérzése is komoly. Lehet, hogy leszakadt a lépe és megrepedt a mája. A lehető leggyorsabban műteni kell.

Mikor a hordágyat már betolták a kocsiba, odalépett Sándor főtörzsőrmester.

- Vigyék be az öreget is, szerintem komoly sokk érte, és az ő korában nem maradhat itt egyedül.

- Rendben, gyorsan üljön be - mondta az orvos. - Nagyon sietnünk kell.

A motor már járt, bekapcsolták a szirénát, és a sofőr beletaposott a gázba. Olyan hamar a kórházba értek, hogy elhelyezkedni sem volt ideje, már nyílt is az ajtó és húzták kifelé a hordágyat, amit nem tudott szemmel követni, mert őt bevezették egy váróterembe. Magába ros-

kadva ült egyedül, az idő múlását már nem érzélte, egyre csak azon járt az esze, vajon mi lehet a fiúval?

- Takács József? - kérdezte egy fehér köpenyes.

- Igen - felelte, és felállt.

- Kérem, maradjon ülve, Dr. Lévai vagyok, csak beszélgetni szeretnék magával. - Takács úr...

- Szólítson csak nyugodtan Jóska bácsinak - mondta megtört hangon -, mindenki így szólít.

- Jóska bácsi - folytatta Lévai doktor -, ismerte a szerencsétlenül járt fiút?

- Nem, soha sem láttam - nézett kicsit zavart tekintettel az orvosra -, meg tudja mondani, hogy hívják?

- Igen. Megtaláltuk nála az igazolványát. Farkas Barna a neve.

- Fiatalabb, mint a fiam lenne most - révedt távolba a tekintete -, hány éves?

- A születési dátumát nem néztem meg, de mi történt a fiával?

- Nem voltam ott, de azt mondták - kezdte a történetet mesélni -, egy építkezés mellett ment el és az állványról véletlen leesett egy kalapács. Egy a millióhoz az esélye, hogy valaki épp akkor megy arra, sajnos a fiam volt a milliomodik. Azzal vigasztaltak, hogy szerencsétlen véletlen. Azóta sem vigasztalódtam meg. Elfogadtam, hogy meghalt, de megérteni soha nem fogom. A hullaházban nekem kellett azonosítani. Nem akarok még egyszer oda menni. Ugye túléli?

- Sajnos most még semmit nem tudunk - mondta az orvos, és rátette kezét Jóska bácsi májfoltos, csontos kezére -, de higgye el, a kollégáim mindent megtesznek.

Érezte, hogy remeg a sokat dolgozott kéz.

- Kérem, nyugodjon meg, és menjen haza, pihenésre van szüksége. Hozzak egy nyugtatót, beveszi?

- Nem, hacsak lehet, nem szedek semmilyen gyógyszert - mondta, és közben nemet intett a fejével. - Nem megyek haza - nézett az orvos szemébe, most már nagyon határozottan és makacsul -, amíg nem tudok biztosat, itt maradok. Ha lehet - tette hozzá és lehajtotta a fejét, bízott benne, hogy nem teszik ki innen.

- Szeretné megvárni a műtét végét? - kérdezte Dr. Lévai.

Belenézve az idős ember szemébe, látta a makacsságot, és azt, hogy saját erőből igyekszik túltenni magát ezen a traumán.

- Igen - nézett mereven az orvos szemébe -, ha elmegyek, azzal feladom. Segíteni akarok neki mindenben. Szorítok, hogy felépüljön.

- Megértem, de egyelőre azért imádkozzon, hogy túlélje.

- Hol várjam, melyik műtőben van?

- Szólok egy nővérnek, ő majd oda kíséri, igaz oda csak hozzátartozókat engedünk be, de intézkedem, hogy önnel kivételt tegyenek.

- Köszönöm - mondta hálás szemekkel nézve az orvosra. - Igyekszem minél kevesebb gondot okozni.

- Ő Kriszta nővér, majd gondoskodik önről.

- Üdvözlöm, angyalom - lépett a nővér elé Jóska bácsi, és nyújtotta a kezét kézfogásra.

- Kriszta vagyok - lépett előrébb, és megfogta a felé nyújtott kezét -, jöjjön velem, felviszem a műtőkhöz.

- Takács József vagyok, de szólítson nyugodtan Jóska bácsinak.

- Rendben van, Jóska bácsi, indulhatunk?

- Igen - mondta már majdnem vidám hangon, mert elérte, amit akart.

- Nem baj, ha a lépcsőn megyünk? - kérdezte, kedvesen nézve az idős emberre.

- Nem. Pár emelet meg sem kottyán, van lift a házban, ahol lakom a harmadikon, de én csak a lépcsőn járok. Kell ennyi mozgás, még ebben a korban is - tette még hozzá az érthetőség kedvéért.

Pár lépéssel lemaradva követte Kriszta nővért, így meg tudta nézni hátulról is. Csinos volt és nagyon fiatal. Csak nemrég fejezhette be az iskolát. Szaporán szedte a lábait, de Jóska bácsi így sem maradt le mögötte. A második emeletig kellett menni. A folyosó végéig.

- Itt vannak a műtők - tájékoztatta Kriszta, mikor oda értek -, a kettesben műtik, már több mint egy órája.

- Meddig fog tartani? - kérdezte aggodalmas arccal Jóska bácsi.

- Nem tudom, de a legjobb orvosok, professzorok kezében van - próbálta nyugtatni a nővér. - Ha van esélye a túlélésre, akkor a legjobb kezekben van.

- Nem merek arra gondolni, hogy ne lenne esélye.

- Biztos, hogy még egy darabig nem fejezik be. Hozhatok egy kávé? - kérdezte Kriszta olyan hangsúllyal, mintha nagyapját kérdezné.

- Nagyon kedves - mondta meghatódva Jóska bácsi -, de nem kérek, a szívem így is majd kiugrik a helyéről, úgy izgulok.

- Most már nyugodjon meg, a legjobb orvosok, professzorok műtik. Ez itt a váró, kényelmes székek és fotelek vannak, válasszon egyet és tegye magát kényelembe, ahogy gyanítom, egy darabig el fog tartani. Ha bármire

szüksége lenne, én kint leszek a nővérpultban, nyugodtan keressen meg, szívesen segítek.

- Sűrűn vannak ilyen nehéz esetek? - kérdezte Jóska bácsi, nemcsak azért, hogy még marasztalja Krisztát.

- Sajnos igen, de biztos lehet benne, Seres professzor és csapata a legjobb, nem adják fel egykönnyen a küzdelmet. Ne haragudjon, de tényleg mennem kell, mert van még pár beteg az osztályon.

- Elnézését kérem, hogy feltartottam, de nehéz ezt egyedül feldolgozni - nézett rá bocsánatkérően Jóska bácsi, és leült egy közelben lévő székre. - Nem fogom so-
kat zavarni, elleszek itt egyedül.

- Nem haragszom, és nyugodtan zavarjon, ha úgy érzi, szüksége van rám.

A nővérpult felé haladva még visszanézett és hátra-
szólt.

- Ezt nemcsak udvariasságból mondtam.

- Ha szükségem lesz rá, élni fogok a lehetőséggel. Köszönöm - ezt már olyan halkán mondta, hogy Kriszta csak leolvasni tudta a szájáról, ezért ő is hang nélkül, de érthetően formálva a szót, mondta:

- Szí-ve-sen.

12. fejezet

Elég sokáig egyedül ült a váróban, térdére könyökölve, arcát a két tenyerébe hajtva. Nem vette észre, hogy már virradt. Akkor eszmélt csak fel, mikor mások is helyet foglaltak mellette. Felemelte fejét, körülnézett. Hány óra lehet? Megnézte karóráját. Fél nyolcat mutatott. Gyorsan utána számolt, már majdnem hét órája a

műtőben van. Az lehetetlen, hogy kitolták volna, biztos, hogy nem aludt, észrevette volna. Meglátta Kriszta nővért a pultban, előre hajolva, valószínű, a kötelező adminisztrációt végezte. Gondolta, vár egy kicsit, talán felnéz a papírjairól. Szinte abban a pillanatban felemelte fejét, mert megérezte, hogy nézi valaki. Felállt és odasietett Jóska bácsihoz.

- Nem akartam eddig zavarni - mondta.

- Nagyon sok idő eltelt, tud már valamit? - kérdezte Jóska bácsi.

- Azt hallottam, hogy hamarosan végeznek - mondta, hogy megnyugtassa, de ő sem volt tisztában, hol tartanak.

- Már féltem, hogy kitolták, és nem vettem észre.

- Még nem, de már nem sok van hátra és jönnek. Nagyon hosszú ideje itt van, azóta nem ivott, nem evett semmit - mondta Kriszta nővér elgondolkodva -, ne hozzak valamit? Ásványvíz, kávé, szendvics?

- Ha volna olyan kedves, egy kis vizet elfogadnék, de nem kell nekem ásványvíz, otthon is csak csapvizet iszom, időnként egy sört, de azt most nem kérek - mondta Jóska bácsi kicsit szégyenlősen, mert nem volt hozzászokva, hogy helyébe hozzák, amit kér.

- Mindjárt hozok, de ásványvizet, mert a csapvíz itt a kórházban szerintem nem olyan finom - mondta Kriszta kicsit elgondolkodva, lehet, hogy csak ő ilyen finnyás, vagy már ennyire ásványvíz-függő lett.

Csak annyid idő telt el, amíg elment a pultig meg vissza a pohár ásványvízzel, mikor nyílt a kettes műtőajtaja. Vagyis inkább egy guruló ágy nyitotta ki. Jóska bácsi nem ismerte fel a rajta fekvő testet, mert a lepedő alól kilátzó fej úgy be volt bugyolálva gézzel, hogy csak a szája, amibe lélegeztető volt csatlakoztatva és a csukott

szeme látszott. Abból is csak az egyik, mert a másikat félökölnyi gézgolyóval ragasztották le. A lélegeztetőn lévő puha labdát egy nővér folyamatosan pumpálta a légzésszámnak megfelelően.

Kriszta nővér kezébe nyomta a poharat.

- Már itt is vannak.

- Ő volt az? - kérdezte Jóska bácsi a szája elé kapva kezét ijedtében.

- Igen, de ne ijedjen meg, ez normális, ilyen súlyos sérülések után, amikor kitolják a beteget, így néz ki. Innentől kezdődik a felépülés, és egyre jobban visszanyeri önmagát.

- Örülök, hogy most mellettem volt - hálálkodott Jóska bácsi, és megfogta a nővér kezét.

- Igyon egyet - mondta, és kezével együtt felemelte a poharat.

Lassan kortyolt egy párat, de nem tudott elszakadni a látványtól.

- Bemehetek hozzá? - kérdezte.

- Az ott az intenzív osztály, oda csak hozzátartozókat engednek be - mondta Kriszta nővér kicsit lehangoltan -, de megnézem, mit tehetek.

- Kérem, muszáj vele lennem.

- Miért? - kérdezte csodálkozó szemekkel a nővér - nem a rokona, legalábbis nekem ezt mondták.

- Nem. Nem vagyok a rokona, jól tájékoztatták - kezdte Jóska bácsi a magyarázkodást -, de én találtam rá mikor verték, én hívtam a rendőrséget, és az én fiam is meghalt - sírta el magát, és hogy ne vegye észre a nővér, hátat fordított neki.

- Ne haragudjon, ezt nem tudtam, és nagyon sajnálom a fiát, fogadja részvétemet.

- Semmi baj, nem most történt.
- Megyek, megnézem, mikor engedik, hogy bemennyen hozzá - mondta a nővér, kicsit elszégyellve magát.
- Köszönöm. Ha eddig tudtam várni, most már kíváncsi vagyok.

A nővér elindult az ágy után az intenzív osztály felé. Kis időbe beletelt, mire Barnát az ágya mellett lévő, majdnem két méter magasan feltornyozott műszerekre, monitorokra kötötték. Ekkor a lélegeztetést végző nővér is fellélegezhetett, mert a munkáját átvette a gép. Barna mozdulatlanul és öntudatlanul feküdt az ágyon, csak a mellkasa emelkedett ütemesen. A be nem ragasztott szeme csukva, lilán a véraláfutásoktól.

Egy orvos lépett ki az intenzív osztályról, és határozott léptekkel tartott Jóska bácsi felé.

- Dr. Seres Péter vagyok - mutatkozott be, mikor odaért.

- Köszönöm, professzor úr.

- Ne köszönjön semmit, még nagyon az elején vagyunk. Örülünk, hogy eddig sikerült életben tartanunk - mondta Dr. Seres, borzasztóan fáradtan.

- Ugye felépül? - kérdezte idegesen Jóska bácsi. - Jaj. Még be sem mutatkoztam - kapott észbe. - Takács József vagyok, én találtam rá.

- Hallottam az önfeláldozásáról - mondta a doktor, csodálattal nézve ezt a kissé hajlott, mégis egyenes tartású, megtört öregembert. - Nagy bátorság kellett ahhoz, amit tett, sok fele ennyi idős ember nem tette volna meg.

- Semmit nem ér, amit tettem, ha nem éli túl. Csak bajba sodortam magam, ezt már a rendőrök is a szememre vetették.

- Nagyon jól cselekedett, a többi meg már rajtunk múlik, ha mi is ilyen hatékonyak leszünk, akkor túléli.

- Megígéri, doktor úr?

- Én megígérem, de ez kevés, Barnának kellene megígérni, hogy életben marad, de egyelőre ez lehetetlen.

- Doktor úr, miben tudok még segíteni? - kérdezte lelkesen Jóska bácsi.

- Jóska bácsi, ugye szólíthatom így?

- Persze, mindenki így hív, csak már annyiszor elmondtam bemutatkozáskor, hogy kínosnak éreztem.

- Jóska bácsi, azt nagy örömmel vennék, ha megtenné, hogy mellette marad egy kis ideig. Eddig nem találtunk rokont, akit értesíthetnénk, és ha a műtét után felébred, jó lenne, ha ott lenne valaki. A nővérek nem tudnak minden beteg mellett ott állni.

- Nagyon szívesen ezért nem mentem el, mert éreztem, hogy ez segíthet. Elmondaná, miye sérült a veréstől?

- Megverték? Én azt hittem, átment rajta az úthenger - viccelődött a professzor. - Ne haragudjon - kapta szája elé a kezét -, nem akartam ezzel viccelődni, de sajnos egyszerűbb lenne felsorolni, hogy miye nem sérült.

Kicsit gondolkozott, hogy összeszedje a műtőben történeteket, mit is hoztak rendbe Barna testén és benne.

- Jöjjön, üljünk le egy kicsit - mondta és a váró egyik sarkában lévő fotelekhez kísérte.

- Nagyon sokáig tartott a műtét - aggodalmaskodott Jóska bácsi.

- Ilyen esetben ez normálisnak mondható - vette át a szót a professzor. - Belső vérzései voltak, mert leszakadt a lépe, azt el kellett távolítanunk. Ez a továbbiakban nem okoz komoly problémát, ettől még tovább lehet élni. Nagyobb probléma, hogy egyik veséje annyira károsodott,

hogy el kellett távolítanunk. Még ezzel is lehet továbbélni, de az biztos, így már élsportoló nem lehet. Sajnos a mája is megrepedt, azt plasztikázni kellett. Szerencsére a máj jól és gyorsan tud regenerálódni. Négy bordája törött, három a bal oldalon egy a jobbon. A jobb oldali kiszúrta a tüdőt, nagy szerencséje volt, hogy ilyen hamar műtőasztalra került. Két lába és bal karja szintén eltört. Bal lábában csak a szárkapocscsont, de a jobban a sípcsont és a szárkapocscsont is. Ezért a jobb lábában szegcselni kellett a csontokat. A balt elég volt begipszolni. A bal karjában szerencsére csak a singcsont tör el, ezért azt is elég volt gipszolni. A fejsérülései is elég komolyak. Először azt hittük, egyik szemére megvakul. De Dr. Kollár szemész főorvos szerint a szemfenék-repedés be fog gyógyulni, és ismét fog vele látni.

- Van még valami professzor úr? - kérdezte aggodalmasan Jóska bácsi.

- Már nem sok, de ha nem szeretné hallani, akkor nem mondom tovább - eszmélt rá Dr. Seres, hogy már így is nagyon megijeszthette az idős embert.

- Folytassa, csak már úgy éreztem, hogy ennyi mindent nem lehet túlélni.

- Az a helyzet, hogy ezeket egyenként nem olyan nehéz meggyógyítani, csak így egyszerre akkora traumát jelent a szervezetnek, legfőképpen az agynak, hogy az már életveszélyes. Ilyenkor előfordul, hogy védekezésképpen emlékezetkiesés, súlyosabb esetben kómás állapot lép fel.

- Kómában van?

- Egyelőre alszik, meglátjuk felébred-e?

- Ha nem, akkor mi történik?

- Tapasztalatunk szerint, ha kómába menekül az agya - kezdte magyarázni Dr. Seres - akkor, ahogy javul az általános állapota, úgy egyre kijjebb jön a kómából, majd felébred. Ez lehet, hogy eltart pár napig, hétig, de előfordul, hogy egy hónapig. Volt eset, hogy hosszabb időt vett igénybe. Azt is be kell vallanom, hogy volt, aki soha nem tért vissza.

- Én mellette maradok, ha kell, életem végéig.

- Mondjon meg nekem valamit! Miért olyan fontos ez a fiatalember magának, hiszen nem is ismeri, mellesleg nem is egy fajhoz tartoznak?

- Ezt hogy érti, doktor úr?

- Ez a fiú cigány.

- Én egy embert látok - ugrott fel Jóska bácsi a fotelből.

- Ne legyen ideges. Én nem vagyok rasszista. Gondolja, ha előítéleteim lennének ilyen esetekben, akkor lettem volna a Hippokratészi esküt? Fajra, felekezeti hovatartozásra tekintet nélkül gyógyítok.

- Elnézését kérem, de a kirekesztő hozzáállás engem mindig felbosszant. Én mindenkire úgy nézek, hogy ember, és így mindannyian egy fajhoz tartozunk. Vannak jó és rossz emberek. A jó embereket segíteni kell, hogy jók maradjanak, a rosszakat pedig azért, hogy jobbá váljanak. A kérdésére válaszolva, nekem azért fontos ez a gyerek, mert valahol pótolja bennem azt a hiányt, hogy a saját gyerekemen nem tudtam segíteni. Akkor nem voltam jó helyen. Most ott voltam, és ha eddig sikerült megmentenem, mindent megteszek, hogy így folytassam.

- Ez nagyon nemes gondolkodás, és sajnálom, hogy a fiát elvesztette. Nem kérdezem, hogyan, ha gondolja, majd egyszer elmeséli.

- Szeretném megkérni valamire - fogta egészen behízelgőre hangját Jóska bácsi.

- Hallgatom, és ha tudok, feltétlen segítek.

- Szeretnék a fiúval tölteni, ha lehet, minél több időt.

- Megnézem, mit tehetek - mondta a professzor, át-gondolva a teendőket a kérés teljesítéséhez -, de elég korlátozottak a lehetőségeink, ha az intézet szabályait be-tartjuk.

- Kérem, tegyen meg mindent - könyörgött -, mert én minden nap itt leszek, és nem hagyom magam elkül-
deni. Úgy fogom fel, hogy ez nekem küldetés, és én tel-
jesítem.

- Bízhat bennem - mondta a professzor, és mint pe-
csétet az egyezségre, előre nyújtotta a kezét.

- Köszönöm - fogta meg határozottan a felé nyújtott
jobbot és rázta meg boldogan Jóska bácsi.

- Most már búcsúzom, de bármi kérése, kérdése len-
ne hozzám, akármikor felkereshet. A nővérek mindig
tudják, hogy hol vagyok.

- Viszontlátásra, professzor úr, és még egyszer kö-
szönöm.

Alig búcsúzott el Dr. Serestől, már látta, hogy jön
felé Kriszta nővér, széles mosollyal az arcán.

- Mivel vette le a professzort a lábáról? - kérdezte.

- Mire gondol?

- Még a hozzátartozókat is csak meghatározott időre
engedi be ilyen súlyos esetekhez az intenzív osztályra -
kezdte lelkendezve a nővér -, most meg utasításba adta,
hogy Jóska bácsi akkor mehet be a beteghez és annyit
időt tölthet vele, amennyit csak akar.

- Köszönöm, hogy szólt. Most bemehetek?

- Igen, de kérem, ne zavarja a bent lévők nyugalma. Vannak bent mások is, akik nem alszanak, csak csendben elviselik a rájuk rótt fájdalmakat.

- Senkit nem fogok zavarni - fogadkozott Jóska bácsi.

- Jöjjön, megmutatok mindent.

Bementek az intenzív osztály előterébe, ahol mindkét oldalon beépített szekrények sorakoztak.

- Egyik oldalon a látogatók ruhái és csomagjai számára vannak a szekrények - kezdte a terem bemutatását Kriszta nővér -, a másik oldalon lévőkben talál köpenyt, sapkát és cipővédőt. A betegek közé semmit nem szabad bevinni. A kabátot is jó, ha leveszi, mert bent elég meleg van. A felsőruhára azért kell köpeny, hogy elzárja az esetleges szennyeződések a mütöttektől - magyarázta Jóska bácsinak.

Nem tévovázott, mert minél előbb bent akart lenni. Kabátját már be is akasztotta az egyik szekrénybe.

- Azért van mindegyikben kulcs, hogy be tudja zárni, így senki nem fér hozzá, amíg bent van.

Már vette is fel az egyik köpenyt.

- Ne így - szólt rá Kriszta nővér -, úgy vegye fel, mint egy kényszerzubbonyt, hátul legyen a megkötő rész, így elöl mindig zárt lesz.

- Értem már - hálálkodott Jóska bácsi.

- Ha kijön, ebbe a szennyes tartóba kell a kórházi öltözetet tenni - mutatott a műanyag kosárra.

- Értem, most már bemehetek?

- Igen - nyitotta az ajtót Kriszta nővér -, a szemben lévő ágyon fekszik.

Belépve megérezte az erős gyógyszer- és fertőtlenítő szagot. A terem tele volt a sok gép pityegésével. Először

nem tudta szétválasztani, melyik kihez tartozik. A szemben lévő ágyhoz lépett. A látvány sokszerűen hatott rá, de pár mély lélegzetvétel után kezdett a gyomra megnyugodni. Körülnézett a teremben. Még két ágyon feküdtek. Ahogy messziről meg tudta állapítani, egyikük sem volt túl jó állapotban. Barna lepedővel volt letakarva, de mindkét keze a takaró fölött kinyújtott ujjakkal feküdt. Mintha nem is egy fiatalember keze lenne. A bőr elvékonyodott rajta, szinte pergamenszerű és enyhén szürke árnyalatú. Jóska bácsi megfogta a bal kezét, nagyot sóhajtva.

- Szegény fiam, mit tettek veled? - mondta ki félhangosan, bízva benne, hogy nem zavarja a többieket.

Végigfuttatta tekintetét a megszámlálhatatlan műszeren, ami a másik oldalon toronyba rakva állt. Az EKG-t megismerte. Mellette kiírva a pillanatnyi vérnyomás érték. A lélegeztető gépből vastag gégecső vezetett Barna szájához. A mellkasa minden egyes ütemnél valószínűtlenül magasra emelkedett, majd visszasüllyedt. Ilyen nagy lélegzetet az ember soha nem vesz - gondolta. Az infúzió lassan csepegett, és folyt végig a műanyag csövön a vénába szúrt tűig. Nyílt az ajtó, egy nővér lépett be. Odabiccentett kedvesen, pedig még nem találkoztak. Gyakorlott gyors mozdulatokkal közlekedett a teremben, végigjárva a betegeket. Utolsónak Barnához jött.

- Üdvözlöm - nyújtott kezet barátságosan. - Ön ugye Jóska bácsi, én Éva nővér vagyok, most rám vannak bízva ezek a betegek.

- Örülök, hogy megismerhetem - fogta meg a kezét Jóska bácsi. - Már mindenki ismer engem? - kérdezte.

- Mindenki azért nem - kezdett magyarázkodni Éva -, de akinek tudni kell, az már hallott a hőstettéről.

- Nem volt az olyan nagy dolog.

- Dehogy nem, fogalma sincs, róla hányan kerülnek be hasonló körülmények között. Senki nem segít nekik, még ha többen vannak az eset közelében, akkor sem. Inkább hátat fordítanak.

- Én azt nem tudtam volna megtenni.

- Örülünk neki, mert akkor ez a fiú már nem élne. Úgy hallom, egész éjjel itt volt a kórházban.

- Igen, vártam, hogy mi lesz, és imádkoztam, pedig nem vagyok templomba járó alkat.

- Akkor valószínű, már éhes is meg szomjas is. Itt a földszinten van egy büfé, szerintem már nyitva van. Menjen le, egyen, igyon valamit, mert a maga szervezétének sem tenne jót, ha kiszáradna. Akkor ez a szegény fiú nem sok hasznát venné.

- Igaza van - mondta Jóska bácsi -, mivel egész éjjel nem aludtam, már nagyon éhes vagyok, de nem szeretném magára hagyni, amíg fel nem ébred.

- Ha úgy megfelel - mondta segítőkészen Éva nővér -, mennem kell a földszintre a főnővérhez, visszafelé hozhatok valamit, ha elmondja, mit kér.

- Nekem úgy nagyon jó lenne - nézett hálásan a nővérré Jóska bácsi. - Hozna nekem egy kávé és valamilyen szendvicset? De most jut eszembe, hogy a pénzem kint van a szekrényben.

- Ne törődjön vele, majd elszámolunk.

- Nagyon hálás vagyok - mondta, és még mindig fogta Barna kezét. - Mikor várható, hogy felébred?

- Azt sajnos én nem tudom - mondta a nővér szomorúan -, nagyon nagy trauma érte a testét és az agyát. Hamarosan jön a vizit, akkor tud beszélni Seres professzorral.

- Ő még bent van?

- Igen, és már második napja.
- Hogy bírja?
- Valószínűleg nehezen, de nem ritka eset, biztos már megszokta. Ha valakin ilyen komoly műtétet hajt végre, mindig addig marad, amíg nem látja az eredményt. Valószínű még sokáig bent lesz. Ilyenkor mindenre fel van készítve.
- Nem irigylem, de örülök, hogy bent volt, mikor ezt a fiút behozták.
- Megyek, mert a főnővér nem egy türelmes alkat.
- Vizontlátásra - búcsúzott Jóska bácsi.

13. fejezet

- Legyen szíves kimenni - szólta Seres professzor Jóska bácsinak -, a vizit után visszajöhet.
- Már megyek is - mondta, és elengedte Barna kezét.
- Amikor kilépett az intenzív megfigyelő szobából, abban a pillanatban nyílt a folyosóra vezető ajtó és Éva nővér lépett be rajta.
- Kiküldtek - panaszkodott Jóska bácsi.
- Igen, a vizit alatt nem lehet bent senki - magyarázta a nővér -, de pont jókor, mert meghoztam a kávé és két rántott húsos szendvicset. Nem tudtam, mennyire éhes, de gondoltam, hogy egy kevés lenne.
- Köszönöm szépen - hálálkodott -, de a bent látottaktól nem jött meg az étvágyam. Azért majd megbirkózom velem. Maguk hogy bírják ezt minden nap?
- Mi másképp vagyunk programozva - szellemeskedett Éva nővér. - Én személy szerint azért lettem nővér, mert már gyerekkorom óta erre készültem. Minden játé-

kom arról szólt, hogy megmentem valaki életét. Anyukám sokszor rám szólt, ha nem ért rá, hogy most az ő életét ne mentsem meg. Ezért jelentkeztem az egészségügyire. Be kell vallanom, amikor először jártam az intenzívben, engem is megrázott, öt perc után ki kellett jönnöm. De hamar megszoktam.

Jóska bácsi kedvesen nézte a nővért, közben csak nyámmogott a rántott húsos zsemlemnél. Az íze nem jutott el a tudatáig, de muszáj volt ennie, mert nem fogja bírni a nap további részét, pedig elhatározta, estig nem megy haza. Addig talán felébred Barna.

Tejeskávét hozott a nővér, nem tudta, hogy a feketét szereti. Nem tette szóvá Jóska bácsi, így is hálás volt az ellátásért. Alig fejezte be a reggelit, nyílt az intenzív ajtaja, három orvos és két nővér lépett ki az intenzív szobából. - Lehet, hogy az egyik a főnővér - gondolta.

- Jóska bácsi - lépett hozzá, megfélekezve a többiekéről, Seres professzor -, még mindig itt van?

- Azt mondta, doktor úr - mentegetőzött -, hogy amikor felébred, jó, ha van mellette valaki.

- Ez így is van - mondta Seres bánatosan elgondolkozva -, de sajnós valószínű, hogy egy darabig nem is fog felébredni.

- Miért? Csak nem esett kómába? - kérdezte idegesen Jóska bácsi.

- Egyelőre úgy döntöttünk a kollegákkal, hogy mély altatásban tartjuk, így kevésbé szenved és a gyógyulása is nyugodtabb.

- Meddig marad így?

- Ezt még nem döntöttük el, de az biztos, a következő néhány nap kritikus lesz a számára.

- Azért vele lehetek?

- Igen, de azt kérem, gondoljon magára is. Pihennie kell, már két napja talpon van. Ha igazán segíteni akar, akkor megfogadja a tanácsomat. Hazamegy és alszik egyet.

- Professzor úr - kezdte az alkudozást -, estig szeretnék vele maradni, utána ígérem, hazamegyek aludni. De holnap reggel ismét itt leszek, ha megengedi.

- Szívesen látjuk, eddig sem okozott semmilyen problémát, és sajnos hozzátartozót még nem sikerült felkutatni.

- Köszönöm, professzor úr.

Dr. Seres a többiek után sietett, mert azok már a következő kórteremben jártak.

Közben visszajött Éva nővér is, és mint kollegának, odaszólt Jóska bácsinak.

- Mehetünk?

- Munkára fel - viccelődött Jóska bácsi.

- Meddig marad még velem?

- Megegyeztünk a professzorral, hogy estig maradhatok, de utána haza kell mennem aludni egyet. Rám is fér - de ezt már nem mondta ki hangosan.

- Magára is référ a pihenés - mondta Éva nővér, mintha kihallatszott volna, amit az öreg gondolt. - Én, ha huszonnégy órás szolgálat után hazamegyek, csak beesek az ágyba, és legalább tíz óra hosszúra fel sem ébredek.

- Sajnos én nem vagyok ilyen jó alvó. Lehet, hogy ez már a korról jár.

- Ez nem így van - nyugtatta Éva nővér. - Ismerek olyan hasonló korú idősöket, akik nagyon jól alszanak. Egy a lényeg, az agyat kell tudni kikapcsolni, csak az alváásra kell koncentrálni.

- Lehet, hogy így van, de ez most nekem nem biztos, hogy sikerül.

- Pedig az alvás nagyon fontos, és ha nem piheni ki magát, hogy bírja a következő napot?

- Mindent megteszek, hogy amit vállaltam - magam előtt - tette hozzá gondolatban -, azt végre tudjam hajtani.

- Én holnap reggelig vagyok - mondta Éva nővér -, lehet, hogy már nem találkozunk.

- Szerintem estig még egy párszor bejön, akkor találkozunk. Én csak sötétedés után megyek haza.

Megint ott állt Barna mellett. Semmi sem változott. Mellkasa emelkedett, majd süllyedt. Azon kapta magát, hogy nem tudja levenni róla a szemét. Gondolta, ha nem nézi, nem ellenőrzi, az ismétlődő ki- és belégzést, akkor abbamarad. Tudta, hogy mindezt csak a gép csinálja, mégis félt, hogy megszakad a folyamat. Fogta a kezét. Ha lehetne, ezen a kézen keresztül még a saját élete kárára is pumpálna erőt, energiát az előtte fekvő testbe.

- Fiam - mondta csak suttogva. - Miben tudnék segíteni, hogy jobban legyél?

Tekintete ismét a gépekből lévő oszlopra siklott, mintha tudná, mit kell ellenőrizni. Pár másodperc után már ismét Barnát nézte.

- Ne haragudj - suttogta -, öreg vagyok már, nem tudtam gyorsabban oda érni. Akkor talán előbb megszakíthattam volna a verést. Nem tudom, miért haragudtak meg rád annyira. Ezt senki nem érdemli meg. Fiatal vagy még, erős a szíved, küzdj az életedért. Rám mindenben számíthatsz. Megígérem neked - lehet, hogy nem hallod - gondolta -, mindent megteszek a gyógyulásod érdekében.

Ismét nyílt az ajtó, Éva nővér lépett be rajta. Szokásos ellenőrző körútját Barnánál fejezte be.

- Minden rendbe jön - mondta Jóska bácsinak, és megfogta a vállát -, csak sajnós hosszú idő, mire minden visszaáll a megszokott rendbe.

- Nagyon sajnálom ezt a gyereket.

- Tudom.

- Mindent megtennék, ha tudnám, hogy mi az a minden.

- Tudom - nyugtatta a nővér.

Gondolataiba mélyedve figyelte Barnát. Beszélni nem mert hozzá, nehogy zavarja a többi beteget.

Éva nővér a nap folyamán még többször megtette a körutat a kórteremben. Nem szólt Jóska bácsihoz, csak rámosolygott, mert nem akarta megzavarni a gondolataiban. A napi vizitek alatt mindig kiküldték, már kezdett hozzászokni a rendszerességhez.

A terem végében lévő ablakon látta, hogy már egészen besötétedett. Hamar elment a nap és javulást nem tapasztalt.

14. fejezet

Még nem kelt fel a nap, mikor már ismét belépett a kórház kapuján.

Este, mikor hazament már sötét volt, gyorsan ágyba erőltette magát, mert tudta, hogy holnap sem lesz könnyű napja. Az előző napi események úgy kavargtak a fejében, hogy sokáig nem tudott elaludni. Végül győzött a mérhetetlen fáradtság, de rémálmokkal teli nyugtalan éjszakája volt. Reggel, mikor felébredt, úgy érezte, fárad-

tabb, mint mikor lefeküdt. Hosszan áztatta magát a zuhany alatt. Érezte, ahogy izmai ellazulnak a meleg víztől. Ez kicsit felfrissítette, így már nem esett nehezeére elindulni és cipelni tovább az önként vállalt keresztet.

Határozott léptekkel ment az intenzív osztály felé. Az előtér ajtaján kopogott, pedig gyanította, hogy ilyen korán még nincs bent senki. Választ nem várt, ezért rögtön ki is nyitotta, és belépett. A már tegnap „megszokott” szekrényt kinyitotta és beakasztotta a kabátját. Ma a kabát mellé került egy reklámszatyor is. Benne kávé, termoszban, és egy pár szendvics, mert nyugdíjából hosszútávon nem bírta volna finanszírozni a büféből hozott ételt és italt. Amúgy sem ízlett a tegnapi kávé. A szemben lévő oldalról kiválasztott egy köpenyt, egy sapkát és egy pár cipővédőt. Elkezdett felöltözni, emlékezve Éva nővér szavaira: - A köpenyt úgy, mint egy kényszerzubbonyt - felvette és hátul összekötötte. Maszkot is látott a szekrényben, de tegnap nem mondták, hogy azt is kellene használni, így most sem vett fel. Belépett az intenzívra, de lába megremegett, térdei majdnem összecuklottak. A szeme elé táruló képre lába és térde előbb reagált, mint ahogy tudatosult benne, nincs ott ágy, nincs ott beteg, ahol pedig annak lenni kellene. Megkapaszkodva az ajtófélfában, körbejártatta szemét a helyiségen. Gondolta, valami miatt másik műszerekből álló oszlopra kellett kötni. Sehol nem látta a már ismerős testet. Rögtön megfordult, keresztülszaladt az előtéren. Úgy, ahogy fel volt öltözve, ki a folyosóra, egész a nővérpultig. Már közeledés közben is kiabált.

- Nővér! Nővér!

A pultnál nem talált senkit. Hirtelen megfordult a kórterem folyosója felé. Az egyik ajtaja nyitva volt, arra folytatta rémült futását és ismét kiáltott.

- Nővér!

Ekkor a nyitott ajtóban megjelent egy nővér. Közelebb az ötvenhez, mint a negyvenhez, és közelebb a százhoz, mint a hatvanhoz, - mármint kilóban - gondolta át helyzetét Jóska bácsi, és azonnal visszafogta a hangerejét.

- Ki kiabál itt? - tette csípőre kezét a nővér.

Jóska bácsi eddig sem volt túl magas, de most biztos összement egy pár centit.

- Elnézést a zavarásért - kapkodta a levegőt a futás után Jóska bácsi -, meghalt?

- Miről beszél? Ki halt meg? - kérdezte a nővér barátságatlanul.

- Barna - mondta Jóska bácsi, csodálkozva, mintha mindenkinek tudni kellene, ki az a Barna.

- Itt nem halt meg senki - emelte fel a hangját a nővér -, különben is ki maga, és miért van így beöltözve? Az osztályon sokan vannak, korán van, és szeretnének még pihenni. Maga meg itt úgy kiabál, hogy még a szomszéd épületben is felébrednek.

- Elnézést kérek - ment egyre jobban össze Jóska bácsi -, engem Takács Józsefnek hívnak, és Farkas Barnát keresem, aki tegnap még az intenzív osztály hármaskövén feküdt.

Sietve még hozzátette, nehogy elzavarja a pillanatnyilag számára még elég ellenszenves nővér:

- Seres professzor úr megengedte, hogy akkor látogathatom, amikor akarom.

- Na látja - vette le csípőjéről a kezét és nyújtotta Jóska bácsi felé. - Én Piroska nővér vagyok. Ha reggel megkeres a nővérpultnál és bemutatkozik, akkor nem is kellett volna ebbe a jelmezbe beöltöznie, mert elmondtam volna a jó hírt.

- Erre nem gondoltam - nézett bizakodóan az egyre szimpatikusabb nővérré -, nem is mondta senki, hogy ez az eljárás.

- Jóska bácsi, ugye szólíthatom így? - kérdezte a nővér most már egész lány hangon.

- Persze, mindenki így szólít. De mondja már, hol van Barna?

- Az éjszakai vizitnél - kezdte mesélni Piroska nővér - Seres professzor és az osztályvezető főorvos megállapították, hogy a spontán légzése megfelelő ahhoz, hogy a légzéstámogatást megszüntessük. Így már elég, ha egy EKG monitor figyel. Ezért átszállították egy megfigyelő helyiségbe.

- Hol találom? - türelmetlenkedett Jóska bácsi, kissé megnyugodva.

- Előbb vegye le ezt a maskarát - viccelődött vele a nővér -, utána megmutatom.

Egy perc sem telt bele, ismét a nővérpultnál állt, karjára terítve kabátja, kezében a reklámtáska.

- Gyors volt - állapította meg a nővér -, akkor mehetünk.

Az intenzív osztály ajtajától a másodikon engedte előre Jóska bácsit.

- Itt van - mutatott az ágyra Piroska nővér -, ez egy egyágyas szoba, itt zavartalanul lábadozhat. És ön is bármikor jöhet.

- Hogy van, mikor ébred fel? - kérdezte kissé idegesen az örömtől, hogy ismét mellette lehet.

- Ebben én nem vagyok illetékes - kezdte a nővér nyugtatólag -, hamarosan jön a reggeli vizit, akkor beszélhet az orvosokkal. Ők biztosan választ adnak minden kérdésére.

- Akkor most itt maradhatok?

- Igen, de bármikor megtalál a nővérpultnál vagy a környékén. Csak annyit kérek - mondta a nővér, kissé összehúзва szemöldökét -, máskor nem csináljon ilyen hangzavart, attól mindig morcos leszek.

- Még egyszer elnézést kérek, de nagyon megijedtem.

- Előbb kérdezzen, utána ráér megijedni - dorgálta a nővér -, ebben a korban, már nem tesz jót az ijedtség. Van nekünk így is elég dolgunk. Megyek is, mert hamarosan kezdődik a vizit, és addig még el kell intéznem egy-két dolgot - mondta és indult az ajtó felé.

- Még egyszer mindent köszönök, és ígérem, nem csinállok többet ilyet.

A nővér a nyitott ajtóból még visszanézett és rámosolygott az öregre.

Odalépett az ágyhoz és körülnézett. Azt nem lehetett állítani, hogy a szoba túl lett volna bútorozva. Az ágyon és a hozzá tartozó éjjeliszekrényen kívül az ajtó mellett egy állófogas és az ágy mellett egy szék, amire le is ült. Hálásan gondolt a nővérrre, mert biztos volt benne, hogy ő készítette oda a széket. Megfogta Barna szabad kezét, amelyikhez semmilyen cső nem vezetett. Elszomorodott, mert azt hitte, látható javulást fog tapasztalni. De semmi változás, leszámítva a vastag csövet, ami már nem volt a szájához vezetve. Ránézett mellkasára, ami már normális

mértékben mozgott fel és le. Az EKG folyamatosan pietyegett.

- Fiam, örülök - kezdett beszélni Barnához -, hogy már nem vagy az intenzíven. Nagyon megijedtem, amikor nem találtalak ott. Látom, megfogadtad a tanácsomat, hogy nagyon erősen küzdj, hogy meggyógyulj. Rajtam nem fog múlni, én mindent megteszek, csak jelezz. Ha tudsz - tette hozzá, már csak gondolatban.

Eddig jutott, mikor nyílt az ajtó és fehér köpenyések jöttek be a szobába, az élen Seres professzorral.

- Már megyek is kifelé - ugrott fel Jóska bácsi.

- Jó napot kívánok - üdvözölte a professzor -, de nem kell úgy rohanni, megvárjuk, míg kiér.

- Jó napot kívánok, professzor úr - üdvözölte Jóska bácsi, már kissé bennfentesnek érezve magát -, a vizit után beszélhetünk egy kicsit?

- Igen, ahogy itt végeztünk.

Kiment a folyosóra, látta, hogy a nővér nincs a helyén. Elsétált a kórterem felé, hátha találkozik vele, de túl messzire nem akart menni, nehogy elmulassza a vizit végét. A nyitott ajtókon bepillantott. Hatágyas szobák voltak. Arra gondolt, Barna szobája mennyivel kényelmesebb. Elesett emberek minden kórteremben. Volt, aki csak feküdt és a mennyezetet nézte, volt, aki magasra emelte a párnát, arra fektetve fejét és olvasott valamilyen folyóiratot. Az egyik szobában nők voltak, gyorsan elkapta tekintetét, nehogy azt higgyék, hogy meglesi őket. Visszafordult, úgy érezte, hamarosan vége a vizitnek. Határozott léptekkel haladt Barna szobája felé. Mikor majdnem odaért, nyílt az ajtó. Egymás után jöttek ki rajta az orvosok. Elsőként ismét Seres Professzort látta. Nem akarta rögtön lerohanni, ezért elindult a betegek számára

kialakított társalgó felé, ahol több asztal volt négy-négy széssel, várva a látogatóikkal beszélgető betegeket.

- Jóska bácsi - szólt utána Seres professzor.

- Jövök már - igyekezett Jóska bácsi, remélve, hogy végre hall valami jó hírt. - Hogy van Barna? - kérdezte türelmetlenül.

- Nem fogok kertelni - kezdte mondandóját a professzor -, a látszat ellenére nincs túl jó állapotban. Ahogy áthoztuk ide a megfigyelőbe, EEG vizsgálatot végeztünk rajta és megállapítottuk, hogy az agytevékenysége erősen mérséklődött.

- Ez mit jelent? Kómába esett? - kérdezte idegesen Jóska bácsi.

- Ez még nem azt jelenti, de közel áll hozzá. A műtét után már említettem, hogy ennek az esélye is megvan.

- Mit tudunk most tenni? - kérdezte Jóska bácsi, olyan hangsúllyal, mint aki várja az utasításokat a kollégájától, elfelejtve, hogy ő nem orvos.

- Mi mindent megteszünk, hogy minél előbb magához térjen, de szükségünk van a segítségére is. Elmondom, miben segíthet - mondta Dr. Seres, mert tudta, úgyszemint tudja távol tartani az öreget.

- Hallgatom, doktor úr, számíthat rám - fogadkozott Jóska bácsi.

- Ilyen esetekben, habár tudományos magyarázat nincs rá, de segíteni szokott, ha sokat beszélgetnek a beteggel. Az bizonyított, hogy felfogják, amit hallanak, és ezzel tornáztatva van az agy, hogy ne álljon le teljesen.

- Miről beszélgessek vele? - kérdezte Jóska bácsi elgondolkodva. - Nem is tudok róla semmit.

- Meséljen neki valamit - ennyi idősen biztos lesz mit elmondani.

- Megpróbálom, de annak idején még a saját fiamnak sem meséltem, mert a munka mindig távol tartott abban az időben. Majdcsak kitalálok valamit.

- Előre is köszönöm, Jóska bácsi. Azért annyit kérek, hogy figyeljen a saját egészségére is. Négy-öt óránál többet ne töltsön vele, maradjon magánélete is.

- Most jut eszembe, a szüleit, rokonait nem találták meg?

- Eddig még nem. A rendőrség szerint árvaházban nőtt fel.

- De ettől még távoli rokona lehet - gondolkodott hangosan Jóska bácsi.

- Erről semmit nem tudok, de mennem kell folytatni a reggeli vizitet. Vizontlátásra - nyújtott kezét Seres doktor.

- Vizontlátásra - búcsúzott Jóska bácsi.

A hallottak nem tették boldoggá, de érezte, ez a játszma még nincs lejátszva. Makacsul elhatározta, a végkifejlet alakításában tevékeny részt akart vállalni. Visszasietett a kórterembe. Leült az egyetlen székre az ágy mellé és megfogta Barna kezét.

- Fiam - kezdte megint így a mondatot -, sok dolgunk lesz ezzel az agytevékenységgel. A te dolgod, hogy figyeld, amit mesélek, és szeretném, ha minél előbb beszólnál. Fogalmam sincs, miről fogok beszélni, de tornáztatni fogjuk az agyadat. Ezt a feladatot kaptuk és végre fogjuk hajtani.

Napközben még két vizitet várt végig Jóska bácsi. Ezekon már nem látta Seres professzort. Délután három órakor úgy gondolta, eléggé elfáradt, ideje hazamenni.

- Fiam, most már hazamegyek - mondta Barnának, bízva benne, hogy megérti, habár semmi jelét nem adta. - Holnap találkozunk, viselkedj rendesen - tette hozzá még.

15. fejezet

Másnap reggel nem érkezett olyan korán, mint előző nap. Amióta megakadályozta a további verést a Népligetben, az esti sétái rendszeresen kimaradtak, ettől függetlenül ezen az éjszakán, azt nem mondhatjuk, hogy jól, de most először mélyen aludt. Meg is lepődött, mikor felébredt, hogy elmúlt hét óra. Kipihentebben ébredt, mint az előző napon. Ezért sokkal bizakodóbban érkezett a kórházba. Tanulva az tegnap reggelből, először a nővérpulthoz ment. Szokás szerint nem talált ott senkit, ezért a kórtermek folyosója felé kanyarodott. A harmadik kórterem ajtaja nyitva volt, gondolta, ott lehet az ügyeletes nővér. Még oda sem ért, mikor kilépett az ajtón Kriszta nővér.

- Jó reggelt kívánok - üdvözölte Jóska bácsi kedvesen, de meglepődve -, azt mondta, hogy két napig otthon lesz, pedig még csak egy nap telt el.

- Jó reggelt, Jóska bácsi - lépett hozzá mosolyogva Kriszta nővér -, mondhatnám, hogy hiányzott a kórház, de úgysem hinné el. - Marcsi, a kolleganóm megkért, hogy cseréljünk. Halaszthatatlan elintéznivalója van az egyik hivatalban. Cseréltem vele, mert ha nekem van szükségem egy napra, akkor ő is cserél velem, és nem faggat, hogy miért nem tudok azon a napon dolgozni.

- Örülök, hogy ismét találkozunk, Barna hogy van?

- Sajnos nem tapasztaltunk komoly változást, de a kezelő orvosai azt mondják, örülnek még annak is, hogy egyelőre nem adta fel a küzdelmet.

- Nem hagyom neki - húzta ki magát Jóska bácsi. - Seres professzor engem bízott meg, hogy tornáztassam az agyát, mert nem szabad, hogy feladja.

- Akkor úgy látom, eddig nagyon jó munkát végzett.

- Bemehetek most hozzá? - kérdezte Jóska bácsi.

- Persze - felelte Kriszta nővér -, de készüljön fel, mert fél óra múlva lesz a reggeli vizit.

- Köszönöm, hogy szól, lassan kívülről tudom a napi menetrendet - mondta indulás közben, de visszafordult, hogy megkérdezze:

- Seres Professzor részt vesz a viziten?

- Úgy tudom, ma bent lesz.

- Köszönöm, viszontlátásra - intett vissza Jóska bácsi.

- Majd jövök arra is, úgyhogy fogunk találkozni még ma.

- Örülni fogok - szólt még vissza az ajtóból Jóska bácsi.

Belépve Barna szobájába, semmi változást nem tapasztalt a tegnapi állapotokhoz képest. Kabátját az állófogasra akasztotta, mellé a reklámtáskát a szokásos termosszal és a szendvicsekkel.

- Fiam, látom nem sokat javultál - mondta Jóska bácsi köszönés helyett. - Ne aggódj, már átgondoltam a terápiát, ma el is kezdjük. Én mesélek, te pedig figyelsz.

Közben leült és szokásos mozdulattal megfogta Barna kezét, de majdnem visszarántotta a meglepetéstől. Barna keze egyenesen sütötte a bőrét. Most érkezett a hideg utcáról, még nem teljesen melegeedett fel, de ezt leszámítva is nagyon forrónak találta Barnát. Eszébe jutott

a tegnapi felfordulás, amit okozott azzal, hogy nem kérdezett előre, ezért úgy döntött, először felhúzza a kardigánja ujját és az alkarjával ellenőrzi Barna hőmérsékletét. Homlokára tette alkarját, ebben a pillanatban nyílt a kórterem ajtaja és elsőként Seres doktor lépett be. Tágra nyílt szemmel nézte, amit Jóska bácsi csinált.

- Professzor úr - ugrott fel Jóska bácsi -, de jó, hogy jön. Szerintem Barna lázas.

- Nem lenne nagy meglepetés - mondta Seres professzor.

- De nagyon meleg - erősködött Jóska bácsi.

Odalépett a doktor és ő is homlokára tett a kezét. Nem kellett hozzá egy másodperc és már tudta, hogy ez nem a szokványos hőemelkedés. Szemével lepillantott az ágy oldalán lévő egyik zacskóra, amiből a csó a hasműtét vágásán belülre vezetett. Tele volt sötétbarna folyadékkal, a teteje felé egyre inkább vérszínűnek látszott. Felhajtotta Barna takaróját és a műteti seb mellett megnyomta a hasát, amit keménynek érzett.

- Jóska bácsi, legyen szíves, menjen ki.

- Már megyek is, nagy a baj?

- Sajnos igen, de mindent megteszünk - mondta a professzor az ekkor szokásos mondatot. - Nővér, a kettős műtöt azonnal készítse elő.

- Kollega, kérem, hozza utánunk az infúziót - szólt oda Kovács doktornak, aki a mai ügyeletes orvos volt - én majd tolom az ágyat. Azonnal fel kell nyitnunk.

Alig lépett el az ajtótól Jóska bácsi, már is azt látta, hogy Seres professzor szapora léptekkel tolja az ágyat a műtő felé. Homlokán izzadságcseppek jelentek meg, pedig nem volt meleg. Arcáról csak az ijedtséget lehetett leolvasni. A közelben sétáló betegek meglepődve ugrot-

tak félre, már amilyen gyorsan tudtak. A folyosó végén lévő műtő csapóajtaja nagy csattanással nyílt ki, ahogy a professzor szinte már futva neki tolta a guruló ágyat.

- Nem tehetek mást - mondta ki gondolatát Jóska bácsi -, megint várnom kell, amíg visszahozzák.

Odasétált a betegek részére társalgónak kialakított, asztalokkal és székekkel berendezett részhez. A fali állványon lévő televízió be volt kapcsolva. Leült vele szemben, de rá sem nézett. Egy régi kép villant elé, fiát látta a boncasztalon. Arca halványszürke, szeme csukva. Mint ha aludna, pedig halott volt.

- Nem akarom így látni Barnát - mondta maga elé -, elég volt egyszer.

Ma reggel úgy jött be a kórházba, hogy már kész terve volt, mit fog mesélni, hogyan fogja rávenni, hogy az agya rá figyeljen. Elmeséli élete történetét, ami olyan kalandos volt, hogy biztos megmozgatja az agysejteket. Egyelőre azonban nem tehet mást, megint csak vár.

16. fejezet

Nem is tudta, mennyi idő telhetett el, amióta bevittek a műtőbe, annyira elkalandoztak gondolatai.

Nagy csattanás térítette vissza figyelmét. Kicsapódott a lengőajtó, és egy ágy vége jelent meg. Betegszállító tolta egyenesen Barna szobája felé. Nem sokkal utána kilépett Seres professzor is. Jóska bácsi azonnal felállt, bízva benne, megtudja, mi történt. A professzor is követte az ágyat a megfigyelő szobába, de mielőtt belépett volna, odaszól Jóska bácsinak.

- Hamarosan jövök, itt várjon meg.

Jóska bácsi kicsit megnyugodva nézte, ahogy az ajtó becsukódott a professzor mögött. Legszívesebben azonnal bement volna a szobába, de tudta, amíg nem szólnak, csak zavarna. Emlékezett rá, hogy megígérte: „*nem zavarja a gyógyítást*”. Ismét nyílt a műtő ajtaja, Kriszta nővér jött ki rajta. Jóska bácsi elindul felé a folyosón.

- Hogy van Barna, mi történt? - rohanta le kérdéseivel a nővért.

- Most már jobban van, nyugodjon meg - mondta Kriszta nővér.

- Mit csináltak vele a műtőben?

- A professzor úr hamarosan kijön és minden elmond.

Ekkor már nyílt is a kórterem ajtaja és Seres professzor kiszólt rajta.

- Jóska bácsi - kereste tekintetével -, most már bejöhetsz.

Szaporán szedte a lábait, hogy minél előbb odaérjen, és megtudja, mi történt. Alig csukta be maga mögött az ajtót, már fel is tette első kérdését, egybeszöve a másoddikkal:

- Hogy van? Mi történt?

- Nyugodjon meg, kérem - kezdte Dr. Seres -, a maga korában nem tesz jót ennyi izgalom. Tudja, megígértem, hogy mindenről tájékoztatom, ami Barnával történik.

- Igen tudom, de már olyan régen bevitték a műtőbe.

- Azért kellett újból felnyitnunk, mert belső vérzése volt. Az egyik rúgástól megrepedt a mája, de ezt már mondtam. Az első műtét alatt összevarrtuk, de az egyik varrat mellett elkezdett szivárogni a vér. Szerencsére a beültetett csövön keresztül sok kifolyt. Az első műtéti heg alatt egy kis gennyedés is kialakult, ettől ment fel a

láza, de most azt is kitisztítottuk. A láza is kezd lejjebb menni. Remélem, több probléma nem alakul ki.

- Most már túléli? - kérdezte Jóska bácsi.

- Erre még most sem merek megesküdni, de az biztos, hogy erős szervezete van, és küzd az életéért. Mellesleg azt mondják, hogy a cigányok szervezete gyorsabban felépül komoly testi traumákból, mint a magyaroké. Ez ad némi bizakodásra okot, habár ezt orvosi szakirodalomban még nem olvastam.

- Én bizakodó vagyok, és köszönöm professzor úr - mondta Jóska bácsi hálálkodva. - Maradhatok most mellette?

- Igen, de ne felejtse el, amit a saját egészségéről mondtam.

- Nem felejttem, de ma akartam elkezdni az agytornáztatást - mondta Jóska bácsi kissé fontoskodva.

- Szerintem ennek semmi akadálya, de a mai nap nagy megpróbáltatás volt Barnának és önnek is. Biztos nem lesz probléma, ha csak holnap kezdi.

- Megfogadom a tanácsát, és köszönöm.

- Mennem kell most már - mondta a professzor, és kezet nyújtott.

- Vizontlátásra - rázta meg a felé nyújtott kezet Jóska bácsi.

Ahogy becsukódott az ajtó, ismét kettesben maradtak, leült az ágy melletti székre és megfogta Barna kezét.

- Fiam - kezdte a már megszokott megszólítással -, megint sikerül rám ijesztened. Leszokhatnál már róla - mondta kicsit viccesen korholva.

A beszélgetés itt meg is szakadt, mert kopogtak az ajtón. Át sem tudta gondolni, hogy ki lehet az, már ki is nyílt. Nem sok hely maradt a belépő és az ajtófélfá kö-

zött, akkora méretű férfi állt az ajtóban. Meglepődött arcot vágott.

- Jó napot kívánok - köszönt meleg bariton hangon. -
Én Farkas Barna kórtermét keresem.

- Jó napot kívánok - fogadta a köszönést Jóska bácsi, továbbra is csodálkozó arcot vágva, felállt és elindult az idegen felé - jó helyen jár, ez a szobája.

- Tóth II László rendőr őrnagy vagyok - mutatkozott be.

- Takács Józsefnek hívnak - nyújtott kezét Jóska bácsi -, csak holnapra hívtak tanúkihallgatásra a rendőrségre.

- Nem én nyomozok az ügyben, csak Barnát jöttem meglátogatni.

- Esetleg rokona?

- Nem - gondolkodott el, hogy mit is mondjon -, a barátja vagyok.

- Én meg aki rátaláltam - mondta szerényen Jóska bácsi.

- Tudom, hogy önnek köszönheti, hogy még életben van.

- Ez enyhe túlzás - szerénykedett Jóska bácsi -, de valóban volt benne némi részem.

- Hallottam az eseményekről - fogta meg a felé nyújtott kezét -, olvastam a rendőri jelentést. Feltűnt benne Barna neve. Ezért kezdtem kutatni, hogy hova került. Sajnos a rendőrségen sem működik minden olajozottan, ezért csak most értem ide.

- Gondolom, kíváncsi az állapotára - kérdezte Jóska bácsi.

- Igen, de úgy terveztem, megkeresem a látogatás után az osztályos orvost.

- Ma bent van Seres professzor, ő műtötte, és még vagy hárman, ma már másodszor. Ha megkeresi, biztos többet tud mondani, mint én.

- Köszönöm, hogy szólt, akkor őt fogom keresni.

- Hogy ismerkedett meg Barnával? - kíváncsiskodott Jóska bácsi -, mert, ahogy nézem, nem azonos népcsoportból származnak.

- Biztos tudja, Barna árva gyerek - kezdte a történetet az őrnagy. - Én nyomoztam szülei autóbalesete ügyében. Akkor találkoztam Barnával, mikor el kellett neki mondanom, hogy egyedül maradt a világban. Elhíheti, nem volt egyszerű, akkor alig múlt kilenc éves. Előtte is meg azóta is sajnos sokszor rám bízták ezt a nem kellemes feladatot, de ennél nehezebb, megrázóbb esetem nem volt. Barna előttem pár perc leforgása alatt felnőtté vált. Tapasztaltam már, hogy sok felnőtt összezuhan lelkiileg egy ilyen hír hallatán. Nekem idegenként is nehéz volt feldolgozni, főleg azért, mert láttam az arcán a küzdelmet, hogy ne törjön össze, ne sírjon addig, míg ki nem szárad. Azonnal felfogta, nincs más választása, neki tovább kell élni, méghozzá abban a szellemben, ahogy addig nevelték. Bevallom önnek, volt, mikor vele sírtam. Akkor rávettem, hogy látogassam meg az intézetben és azóta is tartjuk a kapcsolatot, igaz, az utóbbi négy évben nem találkoztunk. Azt hiszem, ő azt mondaná, hogy ez is az én hibám. Eleinte hívogatott telefonon, hogy megbeszéljünk találkozót, de akkor nem értem rá, és most már hiába sajnálom.

- Biztos sok dolga volt - vigasztalta Jóska bácsi.

- Ezt mondtam neki én is - hajtotta le a fejét Tóth II -, pedig ha tudná, hogy amióta megismertem, az járt a fe-

jemben, ha fiam születik, csak fele annyira legyen jó gyerek, mint Barna és én meg leszek elégedve.

- Én nem tudtam róla semmit eddig - gondolkodott el Jóska bácsi.

Leült ismét az ágy mellé és megfogta Barna kezét.

- De éreztem, hogy nem szabad magára hagynom. Tudtam, hogy adni kell neki még egy esélyt, amit nem is biztos, hogy meg tudok adni.

- Hogy van most? - kérdezte az őrnagy.

- Nem jól - válaszolt tömören Jóska bácsi.

- Fel fog épülni?

- Még nem lehet tudni - mondta Jóska bácsi, és le nem vette tekintetét Barnáról -, jelenleg majdnem kómában van, de azt mondja Seres professzor, hogy ez nem végleges. Ma reggel magas láza és belső vérzése volt, ezért újra fel kellett nyitni. A professzor szerint most már minden rendben van. De ha beszél vele, biztosan jobban elmagyarázza.

- Azt hallottam a nővértől, hogy minden nap bejön hozzá - tette a kezét Jóska bácsi vállára.

- Igen, és remélem ezentúl is megengedik.

- Csak azért kérdezem, mert szeretnék hallani az állapotáról, de sajnos a munkám nem engedi a sűrű látogatásokat. Van önnek mobiltelefonja?

- Van, de nem sokat használom.

- Megadná a számát? - kérte a rendőr, és bízott benne, hogy nem tűnik tolakodónak.

- Én megadnám, de nem tudom a saját számom - mondta Jóska bácsi és kicsit szégyellte magát.

- Az nem baj - örült meg Tóth II, mert a válaszból tudta, hogy nem tartja tolakodónak a kérését -, megadom

az én számomat, felhív, és akkor el tudom menteni a hívószámát.

- Tudja mit? - nézett rá barátságosan Jóska bácsi. - Odaadom a telefonom, mert én egyáltalán nem értek hozzá. Remélem, meg tudja oldani. Bevallom magának, ez a telefon már lassan nyolc éve megvan, a fiamtól kaptam, de első hívásom vele az volt, amikor a rendőrséget hívtam Barnához. Ennyi ideig fizettem a havidíjat, és csak most gondoltam bele, ki sem merem számolni, mennyibe került az első hívásom. De ha ezzel sikerült megmentenem Barnát, akkor megérte.

Átnyújtotta a telefont és kérdően nézett a rendőrrre.

- Látott már ilyen telefont? Tudja, hogy működik?

- Igen, a mostani készülékem előtt nekem is ilyen típus volt. A kezelésük meg típustól függetlenül elég egyforma.

Megcsörrent a rendőr zsebében a saját telefonja.

- Hívják, vegye fel nyugodtan - mondta Jóska bácsi.

- Igen tudom, én hívom magamat az Ön telefonjával.

- Értem már.

Elővette a telefonját Tóth II megnyomott pár gombot rajta, elmentette a számot, majd fel is hívta.

Alig csörrent meg a telefon, Jóska bácsi felkapta a fejét.

- Most meg engem hív valaki, ki lehet az? nem adtam meg senkinek a számom.

- Dehogyan nem, most adta meg nekem - mondta mosolyogva a rendőr -, csak azért hívtam fel, mert így el tudom menteni az Ön telefonjába a számomat. Ezentúl ha felhívom, azt fogja kiírni a készüléke, hogy Tóth II őrnagy.

- Értem már - mondta Jóska bácsi megnyugodva.

- Szeretném megkérni - adta vissza a telefont az őrnagy -, ha bármi változás állna be Barna állapotában, hívjon fel, azonnal jövök. Meg fogom látogatni, amilyen sűrűn tudom, de jelenleg annyira elfoglalt vagyok, hogy nem tudom, legközelebb mikor tudok elszakadni a munkámtól.

- Dolgozzon nyugodtan - nézett fel Jóska bácsi. - Én minden nap bent leszek, és bármikor hívhat, ha érdeklődni szeretne Barna állapotáról.

- Megkeresem Seres professzort - mondta Tóth II -, nem szeretném, ha hazamenne, mielőtt beszélnék vele. Meddig marad, Jóska bácsi?

- Azt pontosan nem tudom, de egy-két órát még biztos itt leszek. Még csak most kezdtem volna a rám bízott agytornáztatást, de a mai nap elég kaotikusra sikerült.

- Reméljük, most már minden rendben lesz - mondta -, ha már nem találkozánk, viszontlátásra, és örülök, hogy megismertem. Mielőtt elmegyek, még benézek, lehet, hogy akkor még találkozunk.

- Viszontlátásra - nyújtott kezet az őrnagnak. - Én is örülök, hogy megismertem.

Távozása után Jóska bácsi ismét Barnához fordult.

- Fiam, nem sokra jutottunk ma, de szerintem a körülötted elhangzó beszélgetés is hasznos, mert érezheted, hogy nem vagy egyedül.

- Ha ráérsz, még egy kicsit - mosolygott a saját viccén Jóska bácsi -, mesélnék neked valamit.

Amióta az eszemet tudom, vonzódtam az egyenruhához, ezért amikor bemutatkozott Tóth II őrnagy, máris szimpatikus lett nekem. A vonzódásom odáig fajult, hogy amikor betöltöttem a tizennyolcadik évemet, jelentkeztem katonának. Amúgy is besoroztak volna, mert

abban az időben kötelező volt sorkatonai szolgálatot teljesíteni, de én nem tudtam megvárni a behívót.

- Ugye, te erről nem is tudtál? - nézett Barna arcára, amiből nem sokat látott a kötések között.

A kiegészítő parancsnokságra mentem jelentkezni. Bevallom neked, úgy néztek rám, mint aki nem normális. Ritkán fordult elő, hogy valaki önként jelentkezzen.

Akkor már lakatos szakmunkás voltam, ezért csak annyit kértem, hogy gépek közelében lehessenek. Híradós századhoz soroztak be, két hét múlva meg is kaptam a behívót. A századnak nyolc járműve volt, hat teherautó és két parancsnoki kocsí. Engem a gépkocsivezetők szakaszába tettek, pedig tudták, hogy nem tudok vezetni.

- Ez a parancs - intettek hallgatásra -, vezetni meg majd megtanul, katona.

Megtanultam. Hamar rájöttem, ott nem úgy működnek a dolgok, mint otthon. Kiadják a parancsot és csak teljesíteni kellett. Nekem így is nagyon tetszett a katonai élet. Szerettem az egyenruhát. Ha nagyrítkán hazamehettem, otthon sem vettem le. A szomszédok, de főleg a lányok mindig megnéztek az egyenruhámban. Igyekeztem emelt fővel, katonásan járni, mintha alakzatban közlekednék. Egy év után jelentkeztem tiszthelyettes iskolába. Addigra már egész jól vezettem teherautót is. Az iskola befejezése után főtörzsőrmesterré léptettek elő. Feletteseim javasolták, ha ilyen jó eredménnyel végeztem, akkor jelentkeznem kell a tiszti iskolába. Jelentkeztem. Azt is kiváló eredménnyel végeztem. 1954-ben már főhadnaggyá léptettek elő. Sajnos ez azzal járt, hogy áthelyeztek. Elég messze kerültem Budapeستől. Szegeden századparancsnok lettem, még hozzá gépkocsizó századnál. Két hét múlva új sorállományú katonák vonultak be a századhoz.

Kopogás szakította meg a történetet.

- Szabad - szólta ki Jóska bácsi.

Azonnal nyílt az ajtó, és Tóth II lépett be rajta.

- Jóska bácsi, még mindig itt van?

- Igen. Szóval tartom Barnát, hogy ne unatkozzon.

- Hogy van, változott valami? - kérdezte a rendőr és odalépett az ágyhoz, közel Barna fejéhez. - A professzor elmesélte, milyen állapotban került be Barna. Nagyon sajnálom szegényt, eddig nem sok jót kapott az élettől. Miért mindig a jó emberekkel történnek ilyen dolgok? - gondolkodott hangosan.

- Mindenkiel történnek rossz dolgok - állapította meg Jóska bácsi.

- Igen, de másokkal időnként jók is - ellenkezett az őrnagy.

- Igen - helyeselt Jóska bácsi -, szerintem neki a jó dolgok csak ezután jönnek.

- Szeretne még maradni - váltott témát az őrnagy.

- Lassan mennem kellene - állt fel Jóska bácsi -, megígértem a professzornak, hogy magamra is vigyázok, öt-hat óránál többet nem töltök Barna mellett. Ma már több mint nyolc órája itt vagyok, és most jut eszembe, hogy reggel ettem utoljára.

- Szívesen haza viszem, ha gyalogosan van.

- Gyalog vagyok, de a Népliget túloldalán lakom, ilyenkor haza szoktam sétálni. Legalább kiszellőzik a fejem, szívok egy kis friss levegőt.

- Ha megengedi, mégis hazavinném, mert útközben valamit meg kellene beszélnünk, és nem akarom itt Barna mellett.

Röviden búcsúzott Barnától, megütögette nagy szeretettel a kezében lévő kézfejet.

- Legyél jó fiú - mondta neki, bízva, hogy felfogja.

Aztán gyengéden lefektette a kezét a teste mellé. Az őrnagy már nyitotta az ajtót. Kicsit zavarban érezte magát, nem tudta, mit mondhatna Barnának. Egyáltalán hal-laná-e? Előre engedte Jóska bácsit, aki az ajtóból még visszaszólt:

- Holnap ismét jövök.

Egymás mellett mentek egészen a parkolóig. Nem érezték szükségét, hogy beszélgessenek, mindketten gondolataikba mélyedtek.

Két hangos csipogásra kapta fel a fejét Jóska bácsi.

- Ezzel megyünk - mondta az őrnagy.

Sötétkékel Opel ajtaját nyitotta Jóska bácsi előtt, és mutatta, hogy üljön be.

Mielőtt beült volna, végignézett az autón. Nem volt teljesen új, de jó állapotban volt. Hozzáértő emberként jegyezte meg:

- Szép autó.

- Köszönöm - mondta büszkén Tóth II.

Beültek az autóba, de mielőtt elindultak volna, megszólalt az őrnagy:

- Barna sajnos kómában van - fordult oda Jóska bácsihoz.

- Igen? - nézett rá csodálkozva Jóska bácsi -, azt hittem, hogy csak majdnem kómában van.

- Ez a továbbiak szempontjából szerintem mindegy, csak azt nem tudja - kezdte felvilágosítani -, hogy ilyenkor gyámot szoktak kinevezni mellé.

- Azt minek kell? - kérdezte csodálkozva Jóska bácsi.

- Felmerülhetnek olyan kérdések - magyarázta -, hogy azonnali döntéseket kell hozni Barna érdekében.

Ezt általában egy családtagra vagy közeli hozzátartozóra szokták bízni, de Barna egyikkel sem rendelkezik.

- Nincs egyetlen rokona sem?

- Nincs. Amikor szülei meghaltak, sokáig kutattam rokonok után. Szabolcsban találtam anyai ágon nagyon távoli rokonokat, de akkor hallani sem akartak róla, hogy az árvaház helyett hozzájuk kerüljön. Már akkor is elég idősek voltak, lehet, hogy már nem is élnek.

Várt egy kicsit a folytatással, nem akarta lerohanni Jóska bácsit. Láta rajta, hogy erősen gondolkodik az elmesélteken. Mélyen az őrnagy szemébe nézett és megkérdezte.

- Ilyenkor, hogy választják ki a gyámot?

- A gyámhivatal jelöl ki valakit. Azt, hogy mi alapján választanak, azt nem tudom, de általában egy ügyvédet jelölnek ki.

- Csak ügyvéd lehet? - kérdezte Jóska bácsi.

- Én úgy tudom, hogy nem, ezért arra gondoltam, persze csak akkor, ha elvállalja, lehetne maga is.

- Én? - gondolkodott hangosan Jóska bácsi - nem vagyok túl öreg ehhez?

- Nincs felső korhatár megjelölve, csak annyi, hogy szellemileg és fizikailag megfelelő állapotban legyen. Az utóbbi időben a legtöbbet maga tett az érdekében, és ezt a kórház dolgozói is alá tudják támasztani. Barbara, a feleségem és én elég jó kapcsolatban vagyunk a gyámhivattal, oda tudnánk hatni, hogy magát jelöljék ki. Persze csak, ha vállalja.

- Végül is vállalhatom, úgyis minden nap bemegyek Barnához, és igyekszem mindent megtenni érte. De mit szól, ha felébred a kómából?

- Azt hiszem, ezen ráérünk akkor gondolkozni.

- Jó - kezdett Jóska bácsi örülni az ötletnek -, akkor vállalom. Így már biztos nem küldhetnek el mellőle, mert hivatalosan is a gyámja leszek - gondolkodott el Jóska bácsi. - Mit kell tennem? - kérdezte.

- Egyelőre semmit. A feleségemmel előbb utánajárunk, hogy ezt hogy lehet elintézni. Ha bármikor szükségünk lesz valamilyen adatra, majd telefonon beszélünk.

Bedugta a kulcsot és indított. Megnyugtatta, hogy jó kezekben tudhatja Barna sorsát. Arra nem gondolt, hogy esetleg nem járulnak hozzá, hogy Jóska bácsit jelöljék ki gyámnak. Ez egyszerűen lehetetlen - szögezte le magában.

17. fejezet

Barna már tíz napja feküdt „majdnem” kómában - legalábbis Jóska bácsi így gondolta, mert nem tudta, mi a különbség, vagyis, hogy nincs különbség, - minden nap ott ült az ágya mellett. Ma is.

- Fiam - kezdte a szokott módon -, valamit el kell mondanom. Lehet, hogy előbb szólnom kellett volna. Nem tudtam, hogy reagálnál rá. Így most kész tények elé állítalak. Persze az igazsághoz hozzá tartozik, hogy az örnagy és Barbara beszéltek rá. Én pedig nem ellenkeztem. Tegnap egy ügyvéd előtt aláírtam a papírokat, így hivatalosan is a gyámmod lettem.

Kezét most is szorosán fogta, és nézte a gyógyulófélben lévő arcát. Nem volt már teljesen bebugyolálva. Arcszíne is kezdett visszatérni, már csak helyenként játszott sárgászöldes árnyalatban. A sérült szeme még le volt ragasztva, de Seres professzor azt mondta, hogy az

is szépen gyógyul. Az agytevékenység egyelőre változatlan. A professzor megnyugtatta, hogy ez hosszú folyamat, és annak is örülni kell, hogy nem romlott.

- Folytathatnánk az agytornát? - kérdezte Jóska bácsi, és válasza nem várva folytatta élete történetét.

- Emlékszel? Otthagytam abba, hogy már egy éve voltam századparancsnok. Az első újonc csoportot már megfelelően kiképeztük a rajparancsnokokkal. Ismét vártuk a bevonuló fiatalokat. Ebben a hónapban nem volt más feladatom, mint felkészülni a következő kiképzési időszakra. Átgondolni, mit lehetne másképp csinálni, hogy még hatékonyabbak legyünk.

Május eleje volt, a fák szépen kirügyezték, többségük már elvirágzott, de volt, ami teljes virágpompában állt, amikor megérkeztek az újoncok. A szép zöld, friss fűvel beborított sportpályán sorakoztatták fel őket. Sirlalmas látvány volt. Sok nyegle, minden katonásságot mellőző fiatal fiú. Tudtam, hogy egy év múlva anyjuk sem ismerne rájuk. Kiálltam eléjük. Az első raj parancsnoka vigyázz-t vezényelt. Az újoncok felkapták fejüket. Mit kell csinálni? - kérdezték egymást.

Jót mosolyogtam rajtuk, és középre mentem, hogy minden irányból jól lássanak és halljanak.

- Pihenj! - kiáltottam feléjük.

A reakció az előzőhöz hasonló volt.

- Egyelőre nem tudják - kezdtem a beszédemet parancsnokhoz illő keménységgel -, mit jelentenek ezek a parancsszavak. Van rá egy hónapjuk, hogy az alapkiképzésen elsajátítsák a teendőket, mikor ezeket hallják.

Belül jót mosolyogtam rajtuk, olyan esetlenek voltak még, de tudtam, hamar belerázódnak. Arcomon a szigo-

rúságot fenn kellett tartanom, tudniuk kell, hogy ki a parancsnok.

- Első ránézésre - folytattam a beszédemet -, nagyon trehányul viselik az egyenruhát. A rajparancsnokok majd segítenek a szabályzatban előírt módon elrendezni magukon. Ezentúl annak megfelelően kell hordani. És megrovással jár az ettől eltérő módon való öltözködés. Egy katona legyen minden körülmények között jól öltözött.

- Elég kemény voltam velük? - nézett Barnára.

Mivel választ nem kapott, folytatta:

- Másnap reggel sorakozót rendeltem el a századépület folyosóján. Valamivel már katonásabban ment a dolog. Ahogy közeledtem a katonák felé, elhangzott ismét a parancs:

- Vigyázz!

Már nem kérdezgették egymást, mindenki kihúzta magát.

- Remélem, jól aludtak?

- Igen, de szokatlan az ágy - szólalt meg néhány katona.

- Költői kérdés volt, elvtársak. Ha nem tudnák, mi az, akkor elmondom, hogy arra nem szokás válaszolni - mondtam nekik színlelt bosszúsággal.

- A mai napon tovább fokozzuk katonás kinézetüket, mert tegnap láttam, hogy néhányuknak nem megfelelő a hajviselete. A rajparancsnokok most járják végig az aljuk beosztottakat, és akinek hosszú a haja, azt léptessék ki. A laktanyától három kilométerre van egy fodrász, az majd rendbe hozza a frizurájukat.

Két perc alatt sorba állítottak tizenkét katonát, akiknek a haja nem felelt meg az előírásoknak.

- Balogh őrmester, hozzám - adtam ki a parancsot -, ezzel a tizenkét honvéddel kimegy a faluba és rendbe teti a fejüket.

- Értettem - volt a válasza az őrmesternek.

Ekkor furcsa dolog történt, ilyet még amióta katona vagyok, nem hallottam.

- Kápitány úr, kápitány úr! - hallatszott a sorban maradóknak felől.

Odafordultam és a második sorban egy cigánygyereket pillantottam meg, aki úgy jelentkezett, mintha iskolában lenne, és közben kiabált. Oda léptem elé és megkérdeztem:

- Hogy hívják, katona?

- Lákátos Lajos - mondta, és hozzátette: -, de idesanyám csak Lájknának szólít.

- Lakatos honvéd a megfelelő válasz, az én megszólításom pedig, ha eddig nem mondták volna, főhadnagy elvtárs. Értette?

- Igenis, kápitány úr, csak...

Nem engedtem neki folytatni, de majdnem elnevettem magam, mert láttam, milyen zavarban van.

- Főhadnagy elvtárs, kérek engedélyt szólni. Ezentúl így kezdje, Lakatos honvéd.

- Igenis.

- ÉRTETTEM, a helyes válasz - mondtam neki egyre hangosabban -, magával sok bajom lesz, úgy látom.

- Főhadnagy elvtárs, kérek engedélyt szólni - szedte össze bátorságát „Lájko”.

- Hallgatom, katona - mondtam neki és el sem tudtam képzelni, mivel áll elő.

- Hány mennyek írás is.

- Miért menne? - kérdeztem -, ahogy nézem, a haja
rendben van.

- Áz lehet, de időszámom ott lákik a borbíjtúl kít
sárokra. Áddig ín méglátogatnám, áztán égy órá múvá
visszágyüvök - mondta.

Majdnem elnevettem magam, de tartanom kellett a
felettesnek megfelelő komoly képet.

- Hogy képzeli katona, ez nem egy úttörőtábor, és
szerintem még onnan sem lehet csak úgy hazamenni.

- Hát csák árrá gondutam, biztos örúne neki.

- Vegye tudomásul, hogy most katona és viselkedjen
annak megfelelően.

- Oszolj - adtam ki a parancsot lezárva az eddigi be-
szélgetést.

Már akkor éreztem, hogy belopta magát a szívembe,
mert ilyen őszinte, család szerető, bátor magatartással a
katonaságon belül nem találkoztam. Utána is figyelem-
mel kísértem tevékenységét Lajkónak.

- Bevallom neked - nézett ismét Barna arcára Jóska
bácsi, - ezentúl magamban csak Lajkónak neveztem. Ne-
hezen illeszkedett be a többi újonc közé, állandóan gú-
nyolták, és ahol csak tudtak kitoltak vele. Mindig csak
mosolygott ilyenkor, és nem sértődött meg soha. A gép-
kocsivezetést is hamar elsajátította, de műszaki érzéke
egyenlő volt a nullával.

Egyszer, amikor már két hónapja letették a vezetői
vizsgát és jól mozogtak a laktanyában, kiadtam a paran-
csot, hogy járművekkel sorakozó a gyakorlótér bal olda-
lán. Öt perc alatt oda kellett volna érkezni mindenkinek,
de Lajkó nem volt sehol. Neki kellett volna legelsőnek
állni. Azt nem is mondtam neked, hogy rá bíztam a pa-
rancsnoki autót. Engem kellett neki fuvaroznia. Eltelt

még negyedóra, de nem jött. A többieket ott hagytam a sorban, elmentem a telephelyre, ahol Lajkó vesztegelt a parancsnoki Jeep-pel.

- Lakatos honvéd, mit csinál itt, miért nem állt be a menet élére? - kérdeztem felháborodva.

- Jelentem, nem indul - mondta, és szeme egyre jobban csillogott, már majdnem elsírta magát. - Pedig én mindent olyan rendben tartok, le is mostam egy órával ezelőtt. Még a motort is.

- Lajkó - néztem rá csodálkozva -, most nem cigány tájszólással beszélsz?

- Ja, kapitá..., bocsánat főhadnagy elvtárs, csak akkor beszélek úgy, ha sok parasztyerek van körülöttem, mert azt hiszik, hogy a cigánynak csak úgy szabad beszélni.

- Értem, és azt mondom neked, ha kettesben vagyunk, szólíts nyugodtan kapitány úrnak. - Tudod, Lajkó - szólíthatlak így?

- Persze, kapitány úr - nézett rám mosolyogva -, de csak akkor, ha kettesben vagyunk.

Olyan jóízűen kezdett el nevetni, hogy félretéve a rendfokozatbeli különbséget, én is nevettem vele.

- Tudod, Lajkó, a fronton a határtalan bizalom jele, ha hátat merünk fordítani valakinek. Én hátat mernék neked fordítani.

- Kapitány úr - mondta Lajkó könnyes szemmel -, köszönöm a bizalmát, bennem nem fog csalódní. Ha kéri, én tűzbe megyek magáért.

- Köszönöm - mondtam én is kicsit elérzékenyülve -, mit is mondtál? Lemostad a motort?

- Igen, és nagyon gondosan.

- Akkor sejtem, mi a probléma. - Tudod mi ez? - mutattam az elosztóra.

- Igen.

- És mi a feladata ennek?

- Elosztja a szikrát.

- Igen, és mi folyik benne?

- Hát az biztos, hogy nem a petró - mondta mosolyogva -, már leesett a tantusz, víz került bele?

- Igen - levettem az elosztófedelet -, látod?

- Igen, mindjárt kitörlöm.

Ott hagytam, tudtam, innen már megoldja a problémát, visszasétáltam az alakulat élére. Mire oda értem, már Lajkó is beállt a sor elejére.

A folytatást kopogás szakította félbe. Jóska bácsi az ajtó felé fordult.

- Szabad - szólt ki.

Ahogy kinyílt az ajtó, szeme-szája elkerekedett. Hosszú szőke hajú, karcsú, magas lány állt az ajtóban. Mintha egy divatlapból lépett volna ki. Kedvesen mosolyogva nézett Jóska bácsira.

- Elnézést a zavarásért, Farkas Barnát keresem.

- Jó helyen jár, kedves - állt fel Jóska bácsi, és kinyújtotta kezét a belépő lány felé. - Engem Takács Józsefnek hívnak.

- Vágó Melinda vagyok - fogta meg a felé nyújtott kezét. - Én csak Barnát szerettem volna látni.

- Foglaljon helyet - mutatott az egyetlen székre Bar-na ágya mellett.

- Köszönöm, de inkább maga üljön vissza, én tudok állni is.

- Mennyit hallott a balesetről?

- Arról nem sokat, vagyis semmit - mondta Melinda, és le sem tudta venni a szemét Barna meggyötört arcáról -, de a nővérek mondták, hogy ha akkor nem jár arra, akkor Barna már nem élne.

- Mindig túlértékelik az eseményben betöltött szerepemet. Azt tettem, amit abban a helyzetben bárki megtett volna. - Ön már régóta ismeri Barnát? - kérdezte Jóska bácsi.

- Egyszer találkoztunk egy könyvtárban. De tegezen nyugodtan, valószínűleg a gyereke lehetnék. Azóta engem lekötött a szakdolgozatom, de nem tudtam kiverni a fejemből Barnát. Azt hittem, valahogy megtalál. Ahogy múlt az idő, rájöttem, hogy nekem kell lépnem, mert különben soha többé nem találkozunk. Az igaz, én mondtam neki, hogy amíg a dolgozatommal foglalkozom, nem akarok senkivel találkozni, de annak már több mint egy hónapja. Már majdnem kész volt a dolgozatom, és úgy gondoltam, jó lenne ismét találkozni. Kis pihenés bele kell, hogy férjen a határidőbe. Azon kívül, hogy melyik könyvtárban találkoztunk, meg hogy Farkas Barnának hívják, semmit nem tudtam róla. Ezért először a könyvtárba mentem. Félttem tőle, hogy nem fognak adatokat kiadni, de úgy gondoltam, próba, szerencse. Nagyon kedvesek voltak velem. Hangsúlyozták, hogy adatokat nem adhatnak ki. Mivel azonban furcsának találták, hogy a lejárt könyveit nem hozta vissza, ezért kivételt tettek. Elmesélték, hogy sűrűn ült az olvasósarokban, és olyan könyveket tanulmányozott, amiket nem lehet kikölcsönözni. Ilyenkor pihenésképpen besegített a könyvtáros munkába. Az egyik hölgy meg is jegyezte, hogy olyan ügyesen segít, mintha ő is lett volna könyvtáros. Megadták a címét. Nem lakott messze onnan, ezért azonnal oda

vettem az irányt. Akitől a szobát bérelte, felvilágosított, hogy több mint egy hete nem járt otthon, és ez nem jellemző rá. Ő is azért kereste, mert a lakbérrel is elmaradt, pedig pontosan fizette eddig. Akkor már kezdtem ideges lenni, és elmentem a rendőrségre. Ott kaptam a rossz hírt, hogy ebben a kórházban fekszik.

Megszakadt a történet, és elgondolkozva ismét Bar-na arcát nézte. Szeme egyre jobban csillogott, majd egy könnycsepp elindult lefelé szomorú arcán. Jóska bácsi megkerülte az ágyat, és ellentmondást nem tűrően megfogta Melinda kezét és a székhez vezette. Nem kérdezte, le akar-e ülni, csak leültette.

- Miért kellett így megverni? - kérdezte könnyeivel küszködve - el sem tudom róla képzelni, hogy ártott volna valakinek. Akkor miért?

- Ezt a kérdést én is már nagyon sokszor feltettem magamban is és hangosan is, de nem kaptam választ.

- Mikor gyógyul meg?

- Erre a kérdésre Seres professzor jobban tudna felelni, de eddig nem sok jóval kecsegtetett. Jelenleg kómában van, de azt mondta, ha nem hagyja el magát, vagyis, ha nem hagyom, hogy elhagyja magát, akkor hamarosan fel kell ébrednie - magyarázta Jóska bácsi -, ezért ami tőlem telik, azt én megteszem.

- Köszönöm - nézett hálásan Jóska bácsi szemébe.

- Ne köszönd Melinda - tegezte le most először -, jelenleg az életemben ennél fontosabb teendő nincs. Megfogadtam, hogy mindent megteszek érte, és ezt be is tartom. Tóth II őrnagy és Barbara elintézték, hogy engem jelöltek ki gyámjának. Ezért már hivatalosan is rám van bízva. Felkeresem majd az albérletét, és azt is elintézem.

- Ha valamiben tudok segíteni, kérem, szóljon - mondta Melinda, és elővette a mobiltelefonját -, megadhatom a számomat?

Jóska bácsi a zsebébe nyúlt, elővette a sajátját.

- Ha értesz ehhez, beírnád nekem a számodat?

- Természetesen, nem olyan bonyolult - már nyomkodta is az idegen telefon gombjait. - Megengedi, hogy én is elmentsem az önét? - kérdezte Melinda, de még nem merte tegezni Jóska bácsit.

- Igen, de annyit kérek, ha egy ilyen szép fiatal hölgyet letegezhetek, akkor te se magázz. Mindig is szerettem a fiatalokat - magyarázta Jóska bácsi - és tudom, hogy a tisztelet nem azon múlik, hogy tegezel, vagy nem.

- Köszönöm a bizalmat. Úgy beszél, akarom mondani, beszélsz velem, mintha sok fiattal lett volna dolgod, esetleg tanítóttal valahol?

- Így is lehet mondani - kezdett a mesélésbe Jóska bácsi -, sok fiatal került ki a kezem alól, először mikor katonatiszt voltam, utána meg mikor művezető lakatosok között. Erről még Barna sem tud.

- Ezt hogy érted? - már korábban is ismertétek egymást?

- Nem, csak terápia gyanánt elkezdtem elmesélni neki az életemet. Még csak a katonaságnál tartok. Amikor megérkezettél, épp egy nagyon jó történetben voltunk.

- Jaj, akkor nem is zavarok - állt fel mosolyogva Melinda -, pedig szívesen hallgatnám, én is szeretem a jó történeteket.

- Dehogy zavarok, örülök, ha fiatalok vesznek körül. A történetmesélésbe pedig beszállhatsz te is. Szerintem tudsz újat mondani Barnának.

- Ez nagyon valószínű, mivel nem ismerjük egymást, csak akkor előnyben lesz velem szemben, amikor felébred.

- Arra gondoltam - váltott komolyra Jóska bácsi -, amikor nekem elintéznivalóm van, például amikor elmegyek az albérletébe, helyettesíthetnél.

- Megbeszélhetjük - mondta Melinda, örülve a feladatnak, mert akkor kettesben lehet Barnával -, megvan a telefonszámom, Melinda néven találsz a telefonodban. Amikor szükséged van, rám hívj fel, és jövök beszélgetni Barnával.

- Akkor szerintem most kellene megbeszelnünk, hogy mondjuk holnapután elmennék elintézni az albérletet.

- Mikorra jössz? - kérdezte Melinda lelkesen.

- Délelőtt bejövök - gondolkodott el Jóska bácsi. - Te ráérsz délután bejönni, és szerintem bő egy óra alatt elintézem. Utána ismét szabad vagy.

- Nem teher ez számomra - nézett kicsit mérgesen Jóska bácsira -, ha gondolsz, délután már vissza sem kell jönnöd, szóval tartom én Barnát.

- Ne haragudj, nem úgy gondoltam, de ha nem jövök vissza, akkor azt hiszem, cserbenhagytam.

- Nem haragudtam meg, csak azt hittem, ennyit sem nézel ki a fiatalokból.

- Nem így van, én eddig csak nagyon megbízható fiatalokkal találkoztam. Nem foglak zavarni, ha mégis bejövök délután?

- Nem, dehogy, örülni fogunk neki, és remélem, nem gondold, hogy valami furcsát terveztem, amíg nem vagy itt.

- Eszembe sem jutott - szabadkozott Jóska bácsi -, csak arra gondoltam, hogy felszabadultabban beszélgetsz velem, ha nem vagyok itt.

- Akkor ezt megbeszéltük - mondta Melinda és felállt Barna mellől -, most el kell mennem, mert szüleimmel találkozom fél óra múlva.

- Üdvözlöm a szüleidet, így ismeretlenül, és holnapután találkozunk, várlak.

- Itt leszek, és mondd meg Barnának, hogy jobbulást kívánok.

18. fejezet

A Kőbányai úton egy tíz emeletes ház előtt állt Jóska bácsi. A kezében lévő papírra nézett, majd a házsám táblára. - Ez az, állapította meg. Ismét a papírra nézett, harmadik emelet tíz, olvasta. A kaputelefonon felszólt a megfelelő lakásba, elmondta, mi járatban van. Beengedték a kapun. Lifttel ment fel. Ahogy kinyílt az ajtó, egy ősz hajú köpcös emberrel találta szemben magát. A kezében lévő melegszendvicset majszolta, és kíváncsi szemekkel nézett az érkezőre. Házikabátjáról Jóska bácsi azonnal le tudta olvasni az elmúlt hét menüjét. Megállapította magában, nem táplálkozik valami változatosan. A szendvicset tartó kezének mutató és középső ujján sárgásbarna folt volt. Megerősítve a feltevést, a következő falat harapása közben kilátszott a nikotintól erősen megsárgult foga.

- Jó napot kívánok, Takács József vagyok, Barna mellé kijelölt gyám.

- Üdvözlöm - mondta a lakástulajdonos a lehető legkedvesebben, és mosoly közben ismét kivillantotta sárga fogait. - Kovács Pál vagyok - nyújtott kezét.

Ezzel a felkínált lehetőséggel inkább nem élt volna Jóska bácsi, de illetlenségnek tartotta, nem elfogadni a barátság jelét. Kezet fogtak. A kézfogás még inkább taszította, mert a felé nyújtott kéz nemcsak zsíros volt, de megfogva puhány, vizes mosogatórongyra emlékeztető érzést keltett. Gyorsan visszahúzta és zsebébe nyúlva, a benne lévő zsebkendőben megtörölte a kezét. Így már kicsit jobban érezte magát, de hátra volt még egy megrázkódtatás. Be kellett menni a lakásba. A tulaj nagyon szívélyesen invitálta. Az előszobában Kovács úr kedvesen mosolyogva felajánlotta a kabátjának az egyszerűen a falra csavarozott egyetlen akasztót. Jóska bácsi nem élt a lehetőséggel, félt, hogy amikor elmegy, nem tudja leválasztani a koszos falról a kabátját. Elnézve a falat, ez lehetett a házikabátjának a helye, mikor nem volt vendégfogadáshoz öltözve. A levegő oxigénmentes. Cigarettafüst, égett zsiradék és olvadt sajtízíz elegye. Az ablakok valószínűleg már hetek óta nem voltak kinyitva.

- Úgy tudom - kezdte gyorsan, hogy minél előbb szabaduljon -, Farkas Barna az ön albérlője.

- Igen, de az a semmirekellő elmaradt a lakbérrel.

- Tudok róla - nézett mérgesen a tulajra -, kómában fekszik.

- Bocsánat, én nem tudtam - húzta össze magát -, itt voltak a rendőrök tegnapelőtt, de csak annyit mondtak, hogy baleset érte. Persze gondolhattam volna, hogy komoly, mert eddig olyan rendes gyerek volt.

- Most is az. Azért jöttem, hogy rendezzük a dolgokat. Meddig van kifizetve a lakbér?

- Csak két héttel van elmaradva.
- Amikor kivette az albérletet, kért tőle előleget?
- Igen, egy hónapot.
- Akkor vegye úgy, hogy felmondtam a bérleményt, és a maradék két hétben ki fogom vitetni Barna holmiját.
- Nem hagyom, hogy egy ilyen koszfészekben lábadozzon, ha kikerül a kórházból - ezt már csak gondolta. Nem volt szimpatikus a tulajdonost, de azért megsérteni sem akarta.

- Megnézhetném a szobáját?

- Igen, mindig hozom a kulcsot. Nem szoktam bemenni a szobájába - szabadkozott -, de tudja, hogy van az ilyesmi, nekem is kell, hogy legyen kulcsom, végül is az én lakásom.

- Értem - mondta Jóska bácsi, de biztos volt benne, hogy rendszeresen bejárt a szobájába, ha nem volt itthon. A szeme sem állt jól.

Megfordult és az előszobában lévő kredencről felvette a tartalék kulcsot. A Jóska bácsi mögött lévő ajtót nyitotta ki. Előre engedte a vendéget.

Mintha a világegyetem egy másik részébe értek volna, akkora volt a különbség az előszoba és az albérleti szoba között. Tisztaság és rend volt mindenhol, mintha most ment volna el a takarítónő. Virágillat keveredett a sós tengerpart levegőjével. Körben a falakon szinte mindenhol könyvek. Az ablak alatt egy egyszemélyes heverő, az ajtótól jobbra kis főzősarok, egymedencés mosogatóval. A tulajdonos észrevette, hogy megakadt a szeme a mosogatón.

- Ezt Barna szereltette be, a fal túlsó oldalán van a fürdőszoba, így meg tudta oldani a szerelő.

Szeme elszakadt a mosogatótól és körülnézett a szoba többi részén is. Felmérte a méreteit, és nagyjából hasonló lehetett az ő másik szobájával, amit jelenleg csak lomtárnak használt. Kezdett benne körvonalazódni a terv, hogy hova költöztesse Barnát.

- Rengeteg könyv - állapította meg.

- Igen, az ágyneműtartó is majdnem tele van velük - mondta Kovács úr, de rögtön hozzátette: - legalábbis ezt mondta Barna.

- Köszönöm, hogy megmutatta - mondta Jóska bácsi és szeretett volna minél előbb kívül lenni ebből a lakásból.

- Nagyon szívesen.

- Akkor hamarosan jövök a szállítókkal a holmikért. A bútorból mi az, amit Barna hozott ide?

- Csak az ágy, az íróasztal, meg a könyvek, a többit én adtam neki. A mosogató felszerelést pedig már lelakta.

- Hamarosan jelentkezem - lépett ki gyorsan az ajtón, és igyekezett, hogy még véletlen sem biztosítson alkalmat a kézfogás kezdeményezésére! Megúsza.

A lakásvizit hamar véget ért, ezért úgy gondolta, gyalog megy vissza a kórházba. Amúgy is már régen sé tált egy kiadósat. Ezzel egy kis időt még biztosít Melindának, mert gondolta, hogy szívesen van kettesben Barnával. Séta közben eltervezte, hogy amikor a szállítókkal megy ismét az albérletbe, visz magával fényképezőgépet, és körben megörökíti a szobát. Keres egy megfizethető asztalost, és a képek alapján könyvespolcokat csináltat, és ugyanúgy rendezi be a szobát, ahogy a régi volt. A főzősarokra nem lesz szükség, így az ágyneműtartóban lévő könyveknek is lesz helyük. Boldogan szívta be a friss levegőt, és úgy érezte, valami jót fog cselekedni.

Azért örömét kicsit beárnyékolta, mikor belegondolt, mi van, ha nem tetszik Barnának az új helyzet. Lehet, hogy erőszakosnak gondolja majd, és nem akar hozzá költözni. Ha így alakul, akkor majd segít neki albérletet keresni, a polcokat meg úgy csináltatja, hogy máshol is fel lehessen szerelni.

A történetek óta először járt ismét a Planetárium mögött. Most világosban furcsa volt felidézni a sötétben történeteket. Megállt azon a helyen, ahol felhívta a rendőrséget. Döbbsen mérte fel, hogy nappali fényben milyen közel volt a helyszínhez, ahol Barna feküdt. Ha kicsivel később érkeznek a rendőrök, már lehet, hogy ő sem élne. Leült az asztal is használt padra, mert nem tudott továbbmenni. Úgy remegett a lába, mintha most történt volna. Térdére könyökölt, tenyerébe fektette az arcát. Próbált mélyeket lélegezni.

Körülötte jöttek-mentek az emberek. Senki nem kérdezte meg tőle, hogy rosszul van-e, vagy hogy kér-e segítséget.

Pár perc múlva felemelte a fejét, körülnézett, és a sok ember között teljesen egyedül érezte magát.

- Mi lett ebből a világból? - mondta ki hangosan.

Többen ránéztek és értetlenül mentek tovább. Arra gondolhattak - szegény öreg, már magában beszél.

Ekkora közöny láttán megértette, miért mondták, hogy komoly dolog, amit tett. Ha nem ő jár akkor arra, senki nem telefonál, inkább minél messzebb menekült volna a helyszíntől, nehogy még tanúskodni kelljen. Összeszedte magát, felállt és folytatta a sétát, és bízott benne, hogy nem támadja meg senki, mert neki nem lenne megmentője.

Bekopogott a kórterem ajtaján.

- Szabad! - hallotta Melinda boldogan csengő hangját.

Benyitva, látta, hogy abban a pillanatban engedte el Barna kezét és zavartan Jóska bácsira nézett.

- Én is fogni szoktam a kezét - mondta biztatóan -, az olyan közelséget és meghittséget ad. Ha lehetne, a kezén keresztül átsugároznám belé az életet.

- Nekem is jólesett a kezemben tartani - mondta Melinda már szégyenkezés nélkül, és ismét megfogta Barna kezét. - Nagyon sokat meséltem neki magamról. Kíváncsi leszek, ha felébred, emlékszik-e valamire?

- Én is mesélni szoktam. Azt olvastam valahol, hogy a kómában fekvők hallják, amit mondanak körülöttük. Szerintem ez így is van.

- Én is olvastam ilyesmit - mondta Melinda, és felállt Barna mellől, majd odahajolt fölé, és gyors csókot nyomott a már csak sárgászöldben játszó homlokára.

- Remélem, felébred.

- Ahogy nézem, ez nem kettőnkön fog múlni.

19. fejezet

Ma egy kicsit későn érkezett Jóska bácsi Barna ágyához.

- Fiam, ne haragudj a késésért - kezdte a mentegetőzést -, nem tudtam előbb jönni, mert mára ígérték az ajánlatot a szállítók. Tudod, már mondtam, hogy a hamarosan ki kell ürítenem az albérletedet. Két ünnep között elintézem a költözést.

Kopogtak, szinte egy időben nyílt is az ajtó. Seres professzor és Kriszta nővér léptek be rajta.

- Üdvözlöm - nyújtotta kezét a professzor -, jó, hogy találkozunk, jó hírem van.

- Jó napot kívánok - állt fel és fogott vele kezét Jóska bácsi -, üdvözlöm Kriszta nővér. Látom, hozta a reggelit Barnának - bökött a mutatóujjával az infúziós üveg felé. Remélem mákos vagy diós bejgli kakaóval, elvégre karácsony van. Erről jut eszembe, kellemes karácsonyi ünnepeket kívánok önöknek, már amennyire kellemes itt a kórházban.

- Köszönjük a jókívánságokat - mondta Seres professzor -, úgy mondja, mintha maga nem lenne itt állandóan. Ha már így összefutottunk, karácsonyra való tekintettel ajándékként mondok egy újságot.

- Hallgatom, professzor úr, ne csigázzon tovább.

- Tegnap este - kezdte a jó hírt -, már nem volt itt, elvittük Barnát, ismét megvizsgáltuk az agyfunkcióját. A jó hír, hogy minimális javulást tapasztaltunk. Jelenleg annak is örülni kellene, ha nem változott volna, de nála egyértelmű az agytevékenység szaporodása. Időnként már a fájdalomra is reagál.

- Köszönöm a jó hírt - fordult oda Barnához. - Hallottad, fiam, javul az állapotod, hamarosan felébredsz.

- Azért ennyire ne szaladjuk előre - nyugtatta a professzor -, addig még nagyon sok dolga lesz. Folytatni kell a beszélgetéseket, mert határozottan úgy látom, használ Barnának.

- Itt leszek, professzor úr - húzta ki magát Jóska bácsi, mintha katonai parancsnoka előtt állna.

Seres professzor megnézte Barna pulzusát, majd fel-emelve a kórlapját, valamit jegyzetelt rá és elolvasta az előtte készült feljegyzéseket.

- Esténként még - nézett ismét Jóska bácsi szemébe - van egy kis hőemelkedése, de ez teljesen normális. Ha ennél komolyabb nem lesz, akkor kezdhünk bizakodni.

- Köszönöm, doktor úr, ennél jobb hírt nem is kaphattam volna.

Kriszta nővér közben elkészült az infúziócserevel, indult az ajtó felé, de közben odaszólt Jóska bácsinak:

- Remélem, már nem sokszor kell infúziót cserélnem neki. Már így is nagyon lefogyott.

Választ sem várva, nyitotta az ajtót és visszanézett Seres professzorra.

- Professzor úr marad még?

- Nem maradhatok, - nyújtotta ismét kezét Jóska bácsi felé -, rengeteg dolgom van ma. Vizontlátásra.

- Vizontlátásra - szorította meg a kezét Jóska bácsi. - Én még maradok.

- Jó beszélgetést - mosolygott rá Seres professzor.

Be sem csukódott az ajtó, mikor Jóska bácsi már ismét Barna ágya mellett ült, és megfogta a kezét.

- Fiam, ez tényleg nagyon jó hír - kezdett el beszélni. - Pedig még rengeteg mesélnivalóm van. Ettől függetlenül azon drukkolok, hogy minél előbb felébredj. Amit addig nem tudok elmesélni, majd elmondom, ha felébredtél - feltéve, hogy érdekel. Például, azt, hogy miként váltam meg a katonaságtól, vagyis ők hogy váltak meg tőlem, majd akkor mesélem el, ha tényleg érdekel.

Katonaság után, 1956-ban nem volt egyszerű munkát találnom. Lakatost nem kerestek Hódmezővásárhelyen. Nem is mondtam, akkor már ott laktunk a felesé-

gemmel. Majd róla is mesélek, ha érdekel. Könyvkereskedésben kerestek eladót. Ilyen munkakörben még nem dolgoztam, de úgy voltam vele, a könyveket szeretem, elég sokat olvastam már, ezért jelentkeztem az állásra. A tulaj először gyanakodva nézett rám. El sem tudta képzelni, hogy egy katona is lehet olvasott. Elbeszélgettünk egy pár könyvről, közben észre sem vettük, hogy bejött egy vevő.

- Szeretnék venni egy jó könyvet - mondta ránk nézve -, tudnának segíteni?

- Persze - mondtam lelkesen, és elfelejtettem, hogy még nem is vagyok felvéve eladónak.

Felnyúltam a polcra egy könyvért, tudtam, nem nyúlhatok rossz helyre, mert a kötésből felismertem a Magyar Irodalom Remekei sorozatot. Már szinte mindet olvastam, ezért mindegy volt, melyiket veszem le. Megnéztem a borítót. Egy Jókai könyv volt a kezemben. „A fekete vér” volt a címe, már olvastam. Letettem a leendő vevő elé a pultra. Ekkor ránéztem az előttem álló asszonyra. Alacsony termetű, pirosposzsgás arcú, enyhén molett, szőke hajú asszonnyal álltam szembe. Megfordult a fejemben, talán nem a legjobb választás ez a könyv. Ekkor megpezdült bennem az eladói vér. Nem is tudtam, hogy ilyen is van bennem. Az eladó dolga, hogy eladjon.

- Asszonyom - kezdtem rábeszélni -, ez a könyv egy nemrég megjelent sorozat része. A sorozatban minden olyan benne van, amit a magyar irodalomból érdemes elolvasni. Inkább úgy fogalmaznék, hogy ha valaki olvasott embernek tartja magát, annak ez kötelező olvasmány. Ugye szereti a romantikus regényeket?

- Igen - vidult fel a hölgy arca. - Általában azt olvasok.

- Ennek örülök, mert amit most mutatok, az romantikus regény, de mégsem a megszokott történettel. Ebben a magyarság örök témájával foglalkozik Jókai. A magyarság és a cigányság együttélésével. A regényben az anya, Manga olyan jellem, amilyennek minden cigányt szeretnénk, persze valamilyen szinten ő is bűnös ember. A vére, vagyis a fia pedig az a fajta cigány, akit nem szeretünk. Ennek a történetnek a vége természetesen nem lehet happy-end, de ettől függetlenül nagyon tanulságos.

- Ahogy elmondja, egyre jobban érdekel a könyv.

- Amit még nem mondtam, meg lehet venni az egész sorozatot kedvezményesen.

A tulajra néztem, mert fogalmam sem volt róla, mit szól a hirtelen kitalált akcióra. Csak mosolygott, ettől vérszemet kaptam.

- Annyi pénzem nincs, hogy megvegyem az egész sorozatot - szabadkozott a hölgy.

- Az nem baj - nyugtattam meg -, ma megveszi ezt a kötetet, holnap visszajön, és kötünk egy szerződést a sorozatra.

- Egészen felvillanyozott - örvendezett a hölgy. - Milyen feltételekkel vehetem meg a sorozatot?

- Megegyezünk egy méltányos havi törlesztésben, amit gond nélkül ki tud fizetni, és mellesleg tíz százalék kedvezményt kap a sorozat teljes árából. A ma vásárolt könyvet beszámítjuk az első részletnek. Így megfelel önnek?

- Nagyon tetszik - mondta -, most mennyit fizetek?

Megmondtam neki, kifizette, és boldogan távozott. Kicsit félve tekintettem a leendő főnökömrre, mert sem-

milyen kedvezményben nem egyeztünk meg előre, egyáltalán semmiről sem, csak belevágtam, mert elkapott a hév.

- Fel van véve - nézett rám mosolyogva -, nekem egy hete nem sikerült eladni egy könyvet sem. Az ellenforradalom után - akkor még így hívták -, nincs az embereknek pénze ételre sem, nemhogy könyvre. Ezt a kedvezmény dolgot nem beszéltük meg, de jó ötletnek tartom. Beavatna a részletekbe, hogy gondolta?

Beavattam. Én is meglepődtem, milyen könnyen ment.

Szerettem ott dolgozni. Nem is tekintettem munkának, minden újonnan megjelent könyvet elsőnek olvashattam, ez benne is volt a munkaköri leírásomban. A főnök azt mondta különben nem tudom ajánlani a vevőknek. A forgalom meglepően nőtt - ezt nem én mondom, hanem a tulaj jelentette ki két hónap után. A sorozatból négyet adtunk el, amióta ott voltam. Egyet készpénzben fizettek, amiért külön prémiumot kaptam.

A mesélés közben Jóska bácsi tekintete Barna arcára tévedt, megesküdött volna rá, hogy mosolyog. Nem akarta kizökkenteni ebből az állapotból, ezért gyorsan folytatta a történetet.

- Már féléve ott dolgoztam, egyre jobban nőtt a forgalom. Rendszeresen betérő vevőink lettek. Előfordult, hogy úgy jött be egy törzsvevő:

- Meséljen a legújabb könyvekről - mondta, tágra nyílt szemekkel pásztázva a polcokat. - Most nincs pénzem könyvre, de ahogyan elmeséli egy-egy könyv tartalmát az felér azzal, mintha elolvasnám.

Meséltem neki, nem esett nehezemre, az új könyvekről nagyon szerettem beszélni. Előfordult, hogy vissza-

jött, amikor végre ő is elolvasta a könyvet, és megbeszél-
tük, melyikünknek miért tetszett, vagy nem. A könyves-
boltban egyre többen fordultak meg, időnként egész kis
csapatokkal beszélgettem az irodalomról.

Tekintete ismét Barnára tévedt, nyugodt volt az arca,
mintha csak aludna. Erről eszébe jutott egy olyan törté-
net, amit még nem mesélt senkinek.

- Elmélyülten olvastam a pult mögött, már nem em-
lékszem, hogy melyik könyvet, de biztos jó volt, mert
észre sem vettem, hogy bejött valaki. Arra kaptam fel a
fejem, hogy érces hangon megszólított.

- Lehet itt vásárolni? - kérdezte morcos tekintettel.

Felálltam és szemügyre vettem az új vevőt. Új volt,
mert még soha nem járt a könyvesboltban. Csak rápillan-
tottam, és már tudtam, hogy a cigányvajda áll velem
szemben. Fekete kalap, fekete haj, fekete bajusz, fekete
öltöny, fekete ing, vajszínű nyakkendő enyhítette a sok
feketét, és nem kevés arany. Mindkét kezén három pe-
csétgyűrű, egyenként sem elhanyagolható értékű. Nyak-
kendője két oldalán az inge jellegzetes dudorokkal raj-
zolta ki az alatta lévő vastag, feltehetően aranylánc kör-
vonalát. Kalapját levéve köszöntött, egyáltalán nem ér-
zékelte a nálam sokkal kedvezőbb anyagi helyzetét.

- Jó napot kívánok - mondta -, nem akartam megza-
varni.

- Jó napot kívánok, nem zavar, azért vagyok itt,
hogy kiszolgáljam a vevőket - mondtam neki, bízva ben-
ne, hogy nem haragszik meg.

- Ott a polcon abból a pirosból - mutatott a mögöt-
tem lévő könyvespolcra -, kérek egy métert.

Mélyen a szemébe néztem és láttam, nem viccel.

- Azt így nem szokták venni - mondtam neki kicsit félszegen.

- Miért, hogy szokták?

- Így azért nem szokták - kezdtem magyarázni -, mert az mind ugyanaz a könyv.

- Igen? - kérdezte őszinte csodálattal. - Én még soha nem vettem könyvet. Tudja,.. de miért ne tudná, ahogy nézem, maga olvasott ember. A romáknál az asszony mondja meg, hogy rendezzük be a lakást. Vagyis, ha belegondolok, mindent az asszony mond meg. A csávó, ahogy mi mondjuk, pedig igyekszik teljesíteni minden kívánságát, hogy a kedvébe járjon. Ma azért küldött el, hogy az új szekrény egyik polcán piros könyvek legyenek. Megmértem, pontosan egy méter. Mit javasol? Láttam ért a könyvekhez. Az a szín nagyon tetszene neki.

- Van egy javaslatom - kezdtem az eladót játszani -, a magyar irodalom remekei mind ebben a szép piros vászonkötésben jelentek meg.

- Akkor azt kérem - mondta felcsillanó szemmel.

Láttam a szemében, asszonyáért mindent megtenne. Arra is képes, hogy elviselje azt az érzést, hogy lenézik műveletlensége miatt. Pedig nem néztem le.

- Csak annyi a probléma, hogy a sorozat egymás mellé rakva több mint egy méter.

- Milyen hosszú? - kérdezte.

Kezdtam magam méteráru eladónak érezni, de elhátároztam, megoldjuk ezt a problémát.

- Majdnem két méter - mondtam -, de biztos lesz abban a szekrényben még egy polc, ha tényleg ennyire szereti a felesége ezt a színt.

- Ezt már bízza rám - mondta gyerekes boldogsággal a szemében. - Legfeljebb veszek még egy ugyanolyan szekrényt.

- Ezek a regények egytől egyig remekművek - mondtam, elgondolkozva, vajon elolvassa majd valaki? - Érdemes elolvasni egyet-kettőt belőle.

- Kedvet csinált hozzá - mondta mosolyogva -, ígérem, hogy belekóstolok. Ha megtetszett az olvasás, ismét találkozunk.

Eszembe nem jutott volna, hogy még egyszer találkozunk. Három hét múlva ismét ott volt az üzletben, lelkesen újságolva, hogy megváltozott az élete.

- Már három könyvet elolvastam a sorozatból. Egyik jobb volt, mint a másik. Csak azért jöttem, hogy megköszönjem.

Akkor úgy éreztem, ebből a munkából kihoztam, amit lehetett. Nekem kellett volna megköszönöm, hogy itt dolgozhattam. Nem maradhattam tovább, mert a bennem feszülő alkotásvágy küldött olyan munkahelyre, ahol új dolgot lehetett létrehozni, ezért választottam valamikor a lakatos szakmát. A hódmezővásárhelyi mérleggyárban lakatost kerestek a prototípus műhelybe. A könyvesbolt tulajdonosa megértette, hogy tovább kell állnom, de nagyon sajnálta.

20. fejezet

A Kőbányai úton, Barna volt albérlete előtt bútorszállító teherautó állt meg. Jóska bácsi a kapuban várta.

- Jó reggelt kívánok - lépett a sofőrhez -, a harmadik emeleten van a szoba, amit ki kell írítani.

- Jó reggelt, de én csak a sofőr vagyok. Ott a főnök - mutatott a másik oldalon kiszálló pocakos emberre - vele tessék tárgyalni.

- Jó reggelt! - lépett hozzá a főnök, és kezét nyújtotta -, személyesen még nem találkoztunk, Péter Lóránd vagyok, velem beszélt telefonon. - Kérem, mutassa az utat, mert az idő pénz, ma még három fuvarom van. Itt egy óra alatt végezni szeretnénk.

- Jöjjenek utánam - indult Jóska bácsi a bejárat felé, de csodálkozva visszanézett -, csak ketten vannak?

- Igen, azt mondta, egy heverő, egy íróasztal és pár könyv.

- Majdnem így van, csak én azt mondtam, hogy sok könyv.

- Pár könyv vagy sok könyv, nem mindegy?

- Majd meglátják - mondta Jóska bácsi, és már nyomta a kaputelefon gombját.

A szobába érve a két szállító állta leesett, és földbe gyökerezett a lába. A sofőr csodálkozva felkiáltott:

- Te jó ég, mennyi könyv!

- Én szoltam - mosolygott Jóska bácsi.

- Semmi gond - mondta Péter úr. - Én gyorsan telefonálok Sanyinak meg Viktornak, Te meg rohanj vissza a telepre, hozz még vagy húsz dobozt. Abba talán belefér ennyi könyv.

- Azt nem mondta, hogy komplett Szabó Ervin könyvtár fiókot kell költöztetni - nézett Jóska bácsira kissé szemrehányóan.

- Én felajánlottam, hogy az ajánlatkészítés előtt nézzen körül.

- Semmi gond, megoldjuk, nem maga a hibás. Mondtam egy árat, akkor annyiért meg is csináljuk. Menjen

nyugodtan haza, készítse elő a terepet ennek a rengeteg könyvnek.

- Már mindent előkészítettem, csak amint mondtam, két szekrényt és egy heverőt le kell vinni a pincében lévő tárolóba.

- Rendben, ahogy megegyeztünk, azaz nem ahogy megegyeztünk, hanem egy órával később ott leszünk a cuccal. És ne idegeskedjen, minden rendben lesz.

Most kezdett csak ideges lenni, mert ha ezt a mondatot hallotta, akkor biztos, hogy semmi nem volt rendben.

Mielőtt Jóska bácsi haza indult volna, elővette a fényképezőgépét, és körbefényképezte a szobát. Az íróasztalt külön befogta a gép keresőjébe, és akkor tűnt fel neki, hogy az asztalon egy könyv nyitva van. A könyvről külön képet készített, hogy az oldalszám is olvasható legyen a felvételen. Eltette a gépet és felvette a könyvet. *Móricz Zsigmond: Légy jó mindhalálig.* Elég agyonolvasott példány, valószínű Barna kedvenc könyve. Betette a táskájába, úgy gondolta, ezt nem bírzza a szállítókra.

A költöztető főnökre nézett. Még mindig telefonált, ezért nem zavarta, csak odaintett neki, hogy a lakásán találkoznak. Örömmel távozott a lakásból, és még egyszer nem akart ide visszajönni. A tulajdonos most is melegszendvicset majszolt, a lakásban terjeszkedő szag rosszabb volt, mint amire emlékezett. Gyalog indult haza, a szállítók úgysem végeznek egy óra alatt. Barna miatt sem aggódott, Melinda biztosan örömmel szóval tartja, amíg távol van. Lelkesen vállalta a mai napot. Látszott rajta a boldogság, hogy ennyi időt tölthet Barnával.

A betegszobában lévő, még mindig egyetlen széken ülve Barna kezét fogta, és mosollyal az arcán fürkészte

az emlékeire egyre jobban hasonlító arcot. A színes folatok szinte teljesen lehúzódtak már. A felrepedt száját olyan szépen varrták össze, hogy már csak halvány vonal húzódtott a repedés vonalában. Az már soha nem fog elmúlni. Élete végéig emlékeztetni fogja akkori kiszolgáltatott helyzetére. Belegondolni sem mert - nem is tudott, mivel ilyen helyzetben még nem volt -, min ment keresztül azon az éjszakán?

- Sok mondanivalóm van - kezdte bizonytalanul Melinda -, azt hiszem, a legjobb, ha valahol az elején kezdem. Láttam rajtad, amikor először találkoztunk, hogy elakad a lélegzeted és a szavad is. Remélem, nem tartasz megközelíthetetlennek. A látszat, vagyis az első benyomás nem mindig felel meg a valóságnak. Én nem vagyok megközelíthetetlen. Nem tartom magam felsőbbrendűnek, mivel én is lenről jöttem.

Kicsit elgondolkodott.

- Helyesbítenem kell, én már nem, de a szüleim lenről kezdték. Anyagi gondokkal, igazad van, soha nem küszködtem. A pénzt lehet, hogy nem én keresem meg, de megbecsülöm.

Könny szökött a szemébe, keze fejével gyorsan elkente arcán, mintha szégyellné Barna előtt.

- Nagyon elkésérít, ha szembesülök azzal, hogy vannak olyanok, akik nem engedhetik meg maguknak mindazt, amire vágnak. Én mindent megkaptam, sokszor még azt is, amire nem vágytam. Az ilyen holmik általában elajándékoztam olyanoknak, akik csak álmodnak róla, de esélyük sincs, hogy megkapják. Neked minde nem odaadnám, ha lehetne. Nagyon sokan szeretnének közelebbi kapcsolatba kerülni velem. Nem érdekelnék.

Tekintete ismét a távolba révedt, eszébe jutottak régi események.

- Kislány koromban, olyan nyolc éves lehettem, szüleim elvittek egy búcsúba. A tömegben kicsit elsodrótam mellőlük. Már majdnem elsírtam magam, amikor megfogta a kezem egy cigányasszony. Meleg volt a keze, barátságos barna a szeme. Fekete alapon rengeteg virág volt a ruháján, amitől vidámnak és világosnak tűnt. Asszonyhoz képest mély és rekedtes hangja volt.

- Kedveském - mondta.

Felnéztem rá, és ijedtségem elszállt. Úgy éreztem, jó helyen vagyok, baj nem érhet. Eszembe sem jutott viszhúzni a kezem, pedig mindig arra tanítottak, hogy idegennel nem szabad szóba állni.

- Elvesztek a szüleid? - kérdezte, és azonnal megnyugtatót. - Gyere velem, megkeressük őket.

- Itt egy szép kislány - kiabált bele a nyüzsgő tömegbe -, valakinek biztos hiányzik.

Pár méterről kerültek elő a szüleim, akik éppen a másik irányba indultak volna a keresésemre.

- Köszönjük, hogy megtalálta - hálálkodtak a cigányasszonynak, és apám már nyúlt a zsebébe, hogy pénzzel honorálja a megtalálásomat.

- Ne sértsen meg a pénzével - mondta -, csak annyit kérek, engedje, hogy beszéljek pár szót a lányával.

Apám elengedte a kezemet. Addig nem féltem, de abban a pillanatban, hogy a cigányasszony ismét megfogta a kezemet, félelem töltött el.

- Ne félj tőlem - mondta, és meleg kezébe zárta a kezemet.

Úgy éreztem, bíznom kell benne.

Pár méterrel arrébb a földre egy szőnyeg volt leterítve. Hátranézve láttam, hogy szüleim két lépéssel mögöttem követnek minket. A cigányasszony leült a szőnyegre és maga alá húzta a lábát.

- Ülj le velem szemben - mondta.

Az azóta is kezében lévő kezemet maga felé fordította, és hosszan tanulmányozta. Addig még nem találkoztam tenyérjőssel, ezért nem tudtam, mit csinál és miért nem szól semmit. Legalább egy perc eltelt, mikor mélyen búgó hangon megszólalt. Úgy éreztem, nem azzal az asszonnal ülök szemben, aki megtalált. Jobb kezének mutatóujjával a vonalakat simogatta a tenyeremben. Felemelte a fejét, rám nézett, de a tekintete mintha a mögöttem lévő távolságot fürkészte volna. Úgy éreztem, egyedül vagyok, pedig fogta a kezem és láttam az alakját velem szemben. Körülöttem a világ elcsendesedett, lebegtünk együtt a semmiben. Csak a hangja maradt körülöttem.

*A fekete, barna, a vér, piros.
Mindkét talpad viszket,
Táncolsz, míg bírod.
Ha ezt érzed, tapsolj,
Megtaláltad, mit kerestél.
A szíved egy dobbanást kihagy,
Rögtön tudod ki vagy.
Barna szeme rád mered,
Kezét elengedni nem mered.
Életed ekkor lesz teljes.*

A hátam borsózott, a keze megremegett. Hirtelen elengedte a kezem. Tekintete már tényleg rám nézett. Az először hallott mély rekedtes hangon szólalt meg:

- Soha ne feledd, amit mondtam.

Kicsit bódult voltam, azt hiszem, fel sem tudtam volna állni. Ekkor apukám felemelt és magához ölelt. Alig tettünk két lépést, válla felett hátranéztem. Kerestem a leterített szőnyeget, de nem láttam sehol. Mintha a föld nyelte volna el, az asszonnal együtt.

Tekintete Barna arcára tévedt. Vonásai már nem voltak olyan meggyötörtek. Arca fürkészése közben a szájához ért tekintete, ami határozottan felfelé görbült. Ezt eddig nem látta ilyen egyértelműen.

- Kinevetsz? - kérdezte. - Pedig, ha hiszed, ha nem, ez így történt. Nem foglalkoztam a jóslattal azóta, mert szerintem ez egy jóslat volt, egyre inkább így érzem. Találkoztam életemben sok fiúval, de egyik sem keltette fel az érdeklődésemet.

Kicsit elgondolkodott Melinda, hogy folytassa-e a vallomást. Valójában hallja-e, amit elmesél, vagy csak reflex mozgatja arcizmát?

- Amikor megszólítottalak a könyvtárban és rám néztél, eszembe jutott, amit a cigányasszony mondott a versében. Nyolc éves voltam, egyszer hallottam, nem volt időm megtanulni. De akkor ott minden eszembe jutott.

*A fekete, barna, a vér, piros.
Mindkét talpad viszket,
Táncolsz, míg bírod.
Ha ezt érzed, tapsolj,
Megtaláltad, mit kerestél.
A szíved egy dobbanást kihagy,
Rögtön tudod ki vagy.
Barna szeme rád mered,
Kezét elengedni nem mered.
Életed ekkor lesz teljes.*

Tényleg viszketett a talpam, legszívesebben táncoltam volna, a szemed olyan melegbarna volt, hogy a világ összes feketéjét elnyomta. Azóta sem ment ki a fejből ez a vers. Ami nem is egy jó vers. Csak meghatározza az életemet. Ha nem lennék ilyen makacs, - vagyis a szüleim ilyen zsarnokok - a dolgozatomat sem tudtam volna megírni. Azért hajtottam annyira, mert addig nem találkozhattunk. Akkor még nem gondoltam, hogy így látlak viszont.

Kopogtak.

- Szabad! - szólt ki Melinda.

Nyílt az ajtó, Jóska bácsi dugta be a fejét rajta.

- Nem zavarok? - kérdezte mosolyogva.

- Dehogyan zavarasz, Jóska bácsi - ugrott fel Melinda -, soha nem zavarasz, gyere be nyugodtan.

- Csak azért kérdezem - mentegetőzött Jóska bácsi -, mert azt ígértem, hogy ma nem fogok jönni.

- Tudtam, hogy nem bírod ki - nyugtatta meg Melinda.

- Elég hamar végeztek a szállítók, pedig rosszul indult a nap. Mondtam nekik, hogy sok könyvről van szó. Amikor meglátták, közölték, hogy nem a Szabó Ervin Könyvtár egyik fiókjáról volt szó.

- Azért sikerült befejezni? - kérdezte Melinda -, és mennyivel kértek többet?

- Szerencsére rendes embereket fogtam ki, azt mondta a főnök, hogy amennyit mondott, annyiért megcsinálja. Most jut eszembe a legfontosabb, hogy telt a nap, hogy viselkedett a fiatalúr?

- Nagyon rendesen - mesélte Melinda -, sajnos - tette hozzá és kissé legörbült a szája.

Megölelte Jóska bácsit, vállára hajtotta a fejét, könny szökött a szemébe. - Fog még valaha nem rendesen viselkedni? - kérdezte és érezhetően rázkódott a sírástól, amit szeretett volna visszafojtani, de nem tudott.

- Egyre inkább biztos vagyok benne - simogatta Melinda hátát. - Nem kell már sokat várnunk erre. Tegnap, mikor egy történetet meséltem - bontakozott ki Melinda ragaszkodó öleléséből, hogy szemébe tudjon nézni -, ránéztem az arcára és azt láttam, hogy mosolyog.

- Az előbb én is hasonlót láttam - mondta Melinda és közben könnyeit törölgette. - Azt hittem, kinevet, úgy elhúzta a száját.

- Seres professzor szerint egyre intenzívebben működik az agya. Én nem tudom jól elmondani, de ez volt a lényege annak, amit mondott. Biztatott, hogy folytassuk a beszélgetést vele, mert szerinte sokat javul tőle az állapota.

Kopogás zavarta meg beszélgetésüket.

- Szabad - szóltak ki egyszerre.

Csinos, magas asszony lépett be a nyíló ajtón, mögötte Tóth II őrnagyot ismerte meg Jóska bácsi.

- Jó napot kívánok - lépett ki felesége mögül, és kezét nyújtotta Jóska bácsi felé a rendőr -, engedje meg, hogy bemutassam a feleségemet.

- Üdvözlöm - fogadta el a felé nyújtott kezét Jóska bácsi, és közben végignézett a hölgyön. Harmincas évei végén járhatott, de már lehet, hogy negyvenen is túl. Domborodó hasa nem arról árulkodott, hogy jóllakott. Legalább az ötödik hónapban volt.

- Kocsis Barbara vagyok - lépett előre, és nyújtotta kezét Jóska bácsi felé.

- Üdvözlöm, engem Takács Józsefnek hívnak - mondta, és nevetve az asszony hasára mutatott. - Legalább olyan jó gyerek legyen, mint Barna!

- Remélem úgy lesz, Barnában nagyon sok örömöm volt az intézetben. Én voltam az egyik nevelőnője.

- Igen, az őrnagy úr már említette.

- Hogy van Barna? - kérdezte Barbara, közelebb lépve az ágyhoz, aggódó arccal ült az ágy mellé és ő is megfogta a kezét.

- Seres professzor szerint már van okunk a bizakodásra. Ettől függetlenül még nem kecsegtet a gyors felépüléssel. De mi mindent megteszünk - fogta meg Melinda kezét -, milyen udvariatlan vagyok, be sem mutattam a legjobb segítőmet. Ő Vágó Melinda. Azt hiszem, mondhatom, hogy Barna legjobb barátja. Vagy barátnője? - mosolygott Melindára.

- Örülök, hogy megismertük - üdvözölte a rendőr. - Régóta ismerik egymást? Barna nem is említette, hogy jár valakivel.

- Az igazság az - szabadkozott Melinda - összesen egyszer találkoztuk, de rám nagyon mély benyomást tett.

- Ketten felváltva vagyunk mellette, amennyit csak tudunk - újságolta Jóska bácsi.

- Kis túlzással - tette hozzá Melinda. - Én csak akkor helyettesítem Jóska bácsit, amikor ráérek, mert egyelőre nagyon leköt a szakdolgozatom.

- De nagyon hatékonyan - erősködött Jóska bácsi, hogy minél jobb színben tüntesse fel Melindát. Ma is, ahogy mesélt, olyan jó volt a története, hogy még nevette is Barna.

- Na jó, mosolygott, de lehet, hogy csak bebeszélem magamnak - szabadkozott tovább Melinda. - Jóska bácsi csak nemrég érkezett, ma ürítette ki Barna albérletét.

- És hova szállította a holmiját? - kérdezte Barbara. - Olyan büszke volt a szobájára és a könyveire.

- Igen, a könyvei - nevetett Jóska bácsi -, meg is gyűlt a szállítók baja velük. Azt mondták, hogy annyi könyve van, mintha egy könyvtárfiókot költöztetnének. A kérdésre válaszolva, egyelőre az én lakásomba vitetem. Van egy ugyanakkora szobám, azt akarom berendezni Barnának, hogy majd ott lábadozzon.

- Szerintem - kezdte aggódó tekintettel Barbara -, ezt azért előtte beszélje meg Barnával. Nagyon ragaszkodik az általa kialakított környezethez, és nehezen szokik meg még apró változásokat is. Amikor ki kellett neki költözni az intézetből, hónapokig, de lehet, hogy egy évig is eltartott, míg hozzászokott az új helyzethez. Eleinte minden nap, később hetenként háromszor, négyszer visszajárt a megszokott falak közé. Akkor szüntek meg a látogatásai végleg, amikor én is otthagytam a nevelőotthont.

- Járt abban a lakásban? - kérdezte felháborodva Jóska bácsi. - Az egy szeméttelép. Ennél bármi jobb lehet.

- Igen jártam - mondta Barbara, megértve az indulatot. - Nekem sem tetszett, de Barna nagyon büszke volt rá. Azt mondta, az előszobán csak át kell menni és utána jön a Kánaán. Mindig nagy rendet tartott, és ha becsukta az ajtót, egy szigeten érezte magát, és ő volt az egyedüli lakó. Vendégeket sem hívott, nem szeretete, ha a holmija között matatnak.

- Ugyanazt a szobát felépítem neki. Ha nem tetszik, még ráérünk másikat keresni.

- Ahogy gondolja, Jóska bácsi, de javaslom, előre készítse fel Barnát.

- Mindent megteszek, hogy ezentúl jobb élete legyen. Amint hallottam, eddig nem volt fenékg tejfel. Ha felépül, utána minden másképp lesz.

- Örülök, hogy ennyire szívén viseli a sorsát - zárta le a beszélgetést Barbara. - Te hogy ismerted meg Barnát? - fordult Melindához Barbara.

Melinda felállt az egyetlen székről és átengedte Barbarának.

- Könyvtárban - mondta Melinda kicsit lesütve a szemét. - Az igazság az, hogy leszólítottam.

- Kár volt kérdeznem, hol máshol, Barna a könyvek között érzi jól magát. Abban is biztos voltam, hogy nem ő kezdeményezett. Lányok társaságában egy kicsit fél-szeg.

Jóska bácsi nem szólt bele a beszélgetésbe, de érezte, hogy Barbara féltékeny. Nem is nevezhetnénk ezt féltékenységnek, inkább féltés volt a szavaiban, meg akart győződni róla, hogy Melinda megérdemli-e Barnát.

- Meg kell védenem Barnát - kezdte túlságosan is határozottan Melinda -, igaz, először meglepődött, de hamar feltalálta magát. Pár mondat után már ő kezdeményezett. Most már sajnálom, de akkor elég elutasító voltam vele.

- Szerintem, rég elfelejtette - vigasztalta Barbara.

- Remélem - zárta le a beszélgetést Melinda. Magának sem vallotta be, de féltékeny lett Barbarára, mert sokkal többet tudott Barnáról, mint ő. Visszafordította tekintetét Barnára, és csak annyit mondott alig hallhatóan: - Ez már egyáltalán nem számít.

21. fejezet

- Főnök! - szaladt be az irodámba Rafi. - Péter nem ért még be. Telefonált, hogy nem tud ma jönni?

Csodálkozva néztem rá, mert nem volt szokás így berontani az irodámba, de olyan izgatott volt, hogy ezt nem vettem a szemére, csak megkérdeztem: - Mi a probléma Rafi, miben segíthetek?

- Még nem ért be Péter, tud róla valamit?

- Nem, nem jelezte, hogy ma nem jön - mondtam neki, és közben elgondolkoztam. Már két éve voltam művezetőjük, de ilyen még nem fordult elő, hogy Balogh Péter ne szólta volna előre, ha nem tud időben bejönni. - De miért vagy ilyen ideges, máskor is előfordult, hogy valakinek közbejött valami, és csak később tudta jelezni, hogy késik.

- Igen, tudom, de - kicsit elgondolkodott - Péterrel még soha - jelentette ki határozottan. - Legalább nekem jelezte volna, hogy nem jön. A szomszédja itt dolgozik az edzőben, vele üzenhetett volna.

- Ha valamit megtudok, majd szólok, de addig folytathatnád a munkádat.

- Köszönöm, főnök, ha én megtudok valami, akkor én is szólok.

- Előre is köszönöm.

- Most jut eszembe, kicsit nagyot ugrottam a mesélésben - nézett Jóska bácsi Barnára. - A könyvkereskedés után a mérleggyárban főnökeim erősködtek, hogy jó a fejem, szeretem a matematikát, menjek el technikumba. Támogatnak mindenben, ha kell, a tanulásba is be tud segíteni valamelyik mérnök kollega. Addig erősködtek,

hogy beadtam a derekamat, négy év alatt elvégeztem a középiskolát, és amikor ez az esemény kezdődött, már két éve művezető voltam a lakatos műhelyben.

Akiről az előző történetet kezdtem mesélni, Kolompár Rafael, de kollegái csak Rafinak nevezték, jelezve, hogy befogadták a bandába. Eleinte fenntartással tekintettek rá, sőt rám is, mert két héttel azután, hogy kineveztek művezetőnek, nálam jelentkezett munkára, én pedig felvettem. Ahogy elkezdett dolgozni, hamar látták benne az igyekezetet és a szorgalmat. A szakmai tudása sem maradt el a többiek mögött.

- Érdekes - szakította meg történetét Jóska bácsi -, minden történet, ami eszembe jut, valahogy a cigányokhoz köthető. Sok fajtádbélivel volt közeli kapcsolatom, de akkor ez nem tűnt fel. Most szembesülök vele, hogy az életem részei voltak, sőt meghatározó részei, de eddig nem váltak el a többi emberi kapcsolatomtól.

- Az első jel, hogy befogadták, az volt, mikor bevonták a tréfáikba. Tréfának nevezték, de nem mindenki tudott rajta felhőtlenül kacagni. Jellemzően rájuk, Rafit is elég kemény tréfába vonták be. Tudni kell annyit róla, hogy nem volt egy filigrán alkat. Magassága százkilencven centiméter fölött volt. Testsúlya meghaladta a száz kilót. Olyan kétajtós szekrény alkat, de a kollegák hamar rájöttek, hogy nem kell tőle tartani, mert a lelkében egy bárány lakozott. Könny szökött a szemébe, ha műhely sarkában elhelyezett egérfogóban döglött egeret talált.

Egyszer „kedves” kollegái úgy döntöttek, hogy itt az ideje egy jó viccnek. Rafit szemelték ki áldozatnak. Az volt a munka, hogy egy szobán keresztül menő fűtéscsöveket ki kellett cserélni. A csövek a mennyezet alatt

negyven centire húzódtak egymás mellett körülbelül tizenöt centiméterre. Már addig készen volt, hogy a szoba egyik oldalán beért az új cső fél méter hosszan. A terem másik oldalán a kilépő oldalon bedugtak két csövet a további folytatáshoz. A két oldalon kiálló csövek között hat méter a távolság. Pont az új csövek hossza. A műhelyben két brigád volt, megbeszélték, hogy fogadást kötnek a következő munkára. A fogadás lényege az volt, hogy melyik csapat végez hamarabb a rá szabott munkával, amihez nagyjából azonos időre lett volna szükség. Arra már nem emlékszem, hogy a másik brigádnak pontosan mi volt a feladata, de ez a történet szempontjából lényegtelen. A csőszerelő brigádban volt Rafi. Két hegesztőaparátot húzattak a munkaterületre, természetesen Rafival, mondván, hogy ő a legerősebb és a leggyorsabb. A két beépítendő csövet hatan cipelték a munkaterületre. Elhitették Rafival, hogy csak akkor lehetnek hamarabb kész a munkával, ha ő megy fel a létrára vállán a két csővel, és addig mozdulatlanul a helyén tartja, amíg mind a két végét oda nem hegesztik. Mivel Rafi szerette, ha kollégáik felnéznek erejére, felállt a létrára és tartotta az összesen közel száz kilós két csövet. Nem foglalkozott vele, vagy a győzni akarás miatt nem jutott el a tudatáig, hogy ha behegesztik mind a két végét, akkor nem fog kiférni a feje a csövek közül. Már remegett a lába a teher alatt, de nem lazított megfeszített izmain, mert ő is le akarta győzni a másik társaságot. Eltelt húsz perc, mikor szóltak neki, hogy már nem kell tartani. Ekkor jött rá, hogy nem fér ki a feje. Rászólt a többiekre, hogy egyik oldalon vágják le, mert nem fér ki a feje. Rávettek, hogy túrjon egy kicsit, amíg a másik brigád elismeri a győzelmet.

Amikor odaértem, mind a két társaság ott állt a létra alatt és hasukat fogták a nevetéstől, Rafi pedig szégyenkezve állt a létra tetején, feje a két cső között.

- Azonnal vágjátok le az egyik oldalt - szóltam rájuk erélyesen, pedig én is majd megszakadtam belül a nevetéstől. - Rafi, ha kiszabadítottak, várlak az irodámban - mondtam és gyorsan távoztam a szobából, mielőtt tényleg elnevettem magam.

Tíz perc múlva Rafi ott ült velem szemben az irodámban, lehajtott fejjel.

- Jól kiszúrtak velem - mondta, és láttam, hogy nagyon mérges.

- Ne így fogd fel! - kezdtem vigasztalni, de a szavamba vágott.

- Miért, hogy kellene felfognom? ott röhögtek rajtam, én meg égttem, mint a rongy.

- Tudod mi történt ma?

- Mi - kérdezte még mindig haragosan.

- Befogadtak, - mondtam neki, és vártam, hogy feloldódjon a haragja.

- Úgy gondolja, főnök?

- Igen, ne felejtse el milyen ellenségesek voltak, amikor felvettelek. Most megtapasztaltad, milyen az, ha valakit szeretnek, mernek vele viccelni. Szerintem is ez nagyon vicces volt.

- Az lehet, de én voltam a szenvedő alany.

- Javaslom neked, hogy te is csak nevesd a történeteken, és örülj, hogy olyan kollegáid lettek, akikre ezentúl számíthatsz.

- Köszönöm, főnök, egész megnyugtató. Egyet azért megfogadok, ezt egyszer visszakapják. Ne tekintsenek engem egy nagy darab bumburnyáknak. Elvégezz

tem az iskolát úgy, mint ők. Sajnos ma csak az járt a fejében, hogy mi nyerjünk.

Mind a két brigád meglett emberekből állt, mégis, ha a játékról volt szó, még az ötven éves is visszafiatalodott gyerekek. Előfordult, szerencsére csak egyszer, hogy valamelyiknek elképesztő ötlete támadt. A szemétből visszahozott a műhelybe egy kiürült faszenes zsákot. A többiek csak nézték, mit csinál. Volt annyi esze, hogy sűrített levegővel felfújta a zsákot. Ekkor már a többiek is köré gyűltek és figyelték, mit csinál. Amikor jó kemény lett a levegőtől, elszorította a száját, és szólt a műhely másik sarkában dolgozó hegesztőnek: - Izzíts fel egy hegesztőpálcát.

Ekkor mentem keresztül a műhelyen. Láttam, hogy mindenki egy kupacban van. Ismerve őket, az ajtóból visszaszóltam nekik:

- Nem lesz ennek jó vége, inkább folytassátok a munkátokat.

Hamarosan kiderült, nem teljesítették, amit mondtam. Húsz méterre jártam a műhelytől, amikor hatalmas robbanás rázta meg az épületet. Rohantam vissza. Másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy a hegesztőaparát felrobbant. A műhelyajtót nem kellett kinyitnom, mert a légnyomás kivágta úgy, hogy a zárnyelv is kiszakadt. Csatatér fogadott a műhelyben. Az összes ablak kitorve, mindenki a földön ül vagy fekszik, és egyik jobban nevet, mint a másik. Körülnéztem az arcokon, és már én is csak nevetni tudtam.

Azonnal rájöttem, mi történt. A zsákban a finom faszenpor elkeveredett a befújt levegővel, és a beszúrt izzó elektróda felrobbantotta.

- Nem is tudtam, hogy néger brigádomban van - mondtam nevetve. Mindegyiknek fekete volt az arca a koromtól. Akkor még nem látszott, de ahogy megfürödtek, kiderült, hogy akik közel voltak a robbanáshoz, azoknak nem maradt szempillája és szemöldöke.

A gyárvezetés felé azzal magyaráztam a dolgot, hogy egy WC tartály úszóját kellett meghegeszteni. Akkoriban még vékony lemezből készítették. Maradt benne egy kis víz, azért robbant fel. Teljes mértékben nem vették be a magyarázatot, ezért az a döntés született, hogy a két brigád fogjon össze, javítsák meg az ajtót és üvegezék be az ablakokat. Természetesen szigorúan munkaidő után, a saját pénzükből.

Ez a kis kitérő azért kellett, hogy a történet folytatását megértsd. Most folytatom az eredetileg elkezdett történetet, így most már megérted Rafi lelkét.

Másnap ismét, mint egy rakéta, kopogás nélkül tört rám az ajtót.

- Rafi - néztem rá haragosan, - nem tudsz kopogni? A szívbajt hozod rám, úgy berontasz.

Láttam az arcán, hogy korholásom nem jutott el az agyáig. Magából kikelve szólalt meg:

- Meghalt, főnök, meghalt - szinte kiabálta, önkívületi állapotban.

- Miről van szó? - néztem rá értetlenül.

- Péter.

- Mi van Péterrel?

- Meghalt - mondta, és már nem tudta visszatartani, könny szökött a szemébe. - Tegnap hajnalban meghalt.

- Nem is volt beteg - néztem rá értetlenül -, alig múlt harminc éves.

- Emlékszik, főnök, nekem már tegnap reggel nem tetszett, hogy nem jött dolgozni. Napközben sem tudtam meg semmit, ezért munka után kimentem hozzájuk. Gondolom tudja, hogy nem Vásárhelyen laknak. Kénytelen voltam kimenni busszal Kút völgyre, ott lakott. Jártam náluk többször, mert ő nemcsak a munkatársam volt, hanem a legjobb barátom is.

Kopogás szakította félbe a történetet, már nyílt is az ajtó, a szokottnál szélesebbre. Megjelent az ajtóban Piroska nővér. Mintha hízott volna, mióta utoljára látta Jóska bácsi.

- Piroska nővér - állt fel üdvözölni Jóska bácsi -, milyen jól néz ki, szebb, mint mikor utoljára láttam - bókkolt Jóska bácsi.

- Üdvözlöm - mosolygott a nővér, mint aki szóról szóra egyetért a bókban elhangzottakkal. - Meddig maradsz? Már elmúlt hat óra.

- Azt hiszem, hamarosan megyek, de ma kicsit később értem be. Épp egy nagyon jó történetet meséltem Barnának. Sajnos közben jöttem rá, hogy nem egy vidám történet, de annál tanulságosabb. - Az lesz a legjobb, ha holnap folytatom - fordult oda Barnához Jóska bácsi.

- Szerintem is - mondta a nővér a tőle megszokott határozottsággal -, tudja, most kezdődik az esti rutin Barnának. Lemosdatom, megtornáztatom, utána jót alszik.

- Akkor én megyek, szervusz, Barna - fordult az ágy felé Jóska bácsi. - Holnap folytatom a történetet. - Viszontlátásra, Piroska.

- Viszontlátásra - búcsúzott mosolyogva, és látszott rajta, hogy még fülében csengett a korábban hallott bók.

22. fejezet

- Jó reggelt - köszönt Jóska bácsi Barnának -, remélem, jól aludtál.

Leült az ágya mellé a helyére.

- Akkor folytatom a történetet, de előtte átadom, amit hoztam neked.

Benyúlt a szatyrába és egy könyvet vett elő. A borítóját maga felé fordította és felolvasta a címét:

- Móricz Zsigmond, Légy jó mindhalálig - majd Barna felé fordította a borítót, mintha azt várná, hogy ő is elolvassa.

- Ez volt a szobádban a legolvasottabb könyv, gondolom, ez a kedvenced. Legjobb helye itt lesz az éjjeli szekrényeden.

Letette és ismét Barnára nézett.

- Hol is tartottam? Emlékszem már, ott tartottam, hogy Rafi mesélni kezdte a megrázó eseményt.

- Mi történt, meséld már - türelmetlenkedtem, és már megbocsátottam, hogy így rám törte az ajtót.

- Mesélem,... mesélem, - nézett rám szomorú szemekkel -, de olyan nehéz beszélni róla, és főleg megérteni, ami történt. Két fiúgyereke volt. Tegnap sírva lógtak a nyakamban.

- Mondd már, mi történt! - nyaggattam.

- Hétfőn délután, tudja, tegnapelőtt, amikor hazaért, apja várta az unokáival játszva. Rábeszélte, menjen vele a szülőbe permetezni. Nagyon jó kapcsolat volt közte és szülei között, szinte minden nap találkoztak. Ha apja hívta, azonnal ment segíteni, sajnos akkor is.

- Hogy érted ezt?

- Mikor kiértek a szőlőbe, gyorsan bekeverték a permetszert és elkezdték kifújni. Még a felénél sem jártak, mikor feltámadt a szél. Nem volt nagyon erős, de abba kellett volna hagyni a munkát. A permetlé már be volt keverve, így megegyeztek, nem hagyják abba, hanem igyekeznek úgy állni, hogy ne rájuk fújja a szél a szeres vizet. Be is fejezték még sötétedés előtt. Hazafelé a jól végzett munkát megünnepelték, betértek a falu kocsmájába. Lehet, hogy nem kellett volna.

Nem tudta folytatni a mesélést, könnyei már leértek az álláig, a hangja elcsuklott. Zsebkendővel törölgette arcát, bánatos szemekkel nézett rám. Már nem sürgettem, láttam rajta, milyen nehéz neki.

- Elnézést, de ezt nekem nagyon nehéz feldolgozni.

- Ne kérj bocsánatot, és ne tartsd vissza érzéseidet - próbáltam vigasztalni -, ha kell, sírd ki magad nyugodtan.

- Egész éjjel sírtam - nézett rám könnyes szemmel. - Azt hittem, már elég volt.

Eltelt egy perc, mire folytatni tudta.

- A kocsmá után hazament, felesége csirkepörkölt vacsorával várta. Tudta, hogy ilyen munka után mindig nagyon éhes. Megették a vacsorát, még a gyerekeknek is adott egy-egy puszit, nem aludtak el, míg haza nem ért. Hajnalban ébresztette Jolit. Így hívták a feleségét - tette hozzá magyarázatként - Panaszkodott, hogy alig kap levegőt. Joli kinyitotta az ablakot, de nem javult.

- Orvost kell hívni - mondta Péternek.

- Maradj - fogta vissza Péter -, majd reggel bemegyek Vásárhelyre.

Nem javult az állapota, látta rajta Joli, hogy egyre nehezebben veszi a levegőt. Felöltözött, nem szólt Péter-

nek Átment a tanácselnökhöz, aki ott lakik tőlük négy házra. Addig dörömbölt, míg fel nem ébredt. A faluban csak neki van telefonja. Azt javasolta, hogy egyből a mentőket hívja, ne orvost. A mentő csak húsz perc múlva ért hozzájuk. Már későn. Allergiás rohamot kapott. Ezt a mentősök mondták. Mindent megtettek, de nem tudtak rajta segíteni.

Nem tudta folytatni, kitört belőle a sírás, és már nem is akarta visszafojtani.

Eltelt pár perc, mikor ismét rám nézett.

- Hétfőn temetik - mondta még mindig szipogva -, kivehetek egy nap szabadságot?

- Természetesen, és próbáld kipihenni magad. Ilyen tragédiát nem egyszerű feldolgozni.

Megrázta mind két brigádot a haláleset. A két csoportvezető felkeresett, és közölték velem, hogy mindannyian el akarnak menni a temetésre. Hétfőn kettőkor lesz a Kútvölgyi temetőben. Rám hárult a feladat, el kellett fogadtatni a vezetőséggel, hogy hétfőn délben a lakatos műhely befejezi a munkát. Meglepődtem, milyen együttérzéssel fogadták. Felajánlották, hogy a gyár busza kiviszi a dolgozókat a temetőbe, és utána vissza is hozza Vásárhelyre. Ez nagy könnyebbség volt mindenkinek, még Rafi is örült, így neki sem kell távolsági busszal menni. De azt megmondta, hogy vissza nem velünk jön, mert ő hazakíséri a családot. Ebben nem láttam semmi kivétneivalót.

A temetés napján délben mindenki lefürödve, sötét öltönyben várta a gyár előtt a buszt. A megbeszélrt időpontra meg is érkezett, Rafi is ott volt már.

Koporsós temetés volt. Abban az időben a hamvasztás, főleg vidéken, eszébe sem jutott a hozzátartozóknak. A lakatosok velem együtt besétáltak a temetőbe, Rafi előre sietett. A ravatalozóban ott állt a közvetlen hozzátartozók mellett. Arcán látszott a megrendülés, könnytől csillogott a szeme. A két gyerek, hét, nyolc évesek lehetek, anyjukba kapaszkodott.

Rengeteg virág volt a koporsó körül.

Tizenöt percet ácsorogtunk csendben, mikor megérkezett a pap. Nem szólt egy szót sem, csak beállt egy kék kocsira, amire nemsoká rátették a koporsót.

Akkor még nem autóval vitték a sírhoz, csak egy egyszerű kézikocsival. A rengeteg virágot ráhalmozták. Ekkor Rafi kijött a ravatalozóból, elküldte a sírásókat a kocsira mellől, elé állt, és elkezdte húzni a pap után. Kollegái és én is mellé álltunk, de a húzásban nem kellett segítenünk. Rafiban olyan erők szabadultak el, hogy akár egy kamiont is elhúzott volna.

Nem tudom, milyen felekezethez tartozott a pap, és később sem tudtam meg, de ilyen temetést még nem láttam. Addig, amíg a koporsót le nem engedték a sírba, nem szólt egy szót sem.

Amikor már lent volt, akkor odalépett a gödör végéhez, keresztet rajzolt a levegőbe, és elkezdett beszélni. Pár mondat után váratlanul elkezdett nagy szemekben esni az eső. A pap felnézett az égre, csak annyit mondott: - Esik.

Megfordult és elindult a ravatalozó épülete felé. Mivel egyre jobban esett, a búcsúztató társaság is úgy döntött, fedél alá vonul. Én a helyemen maradtam, de a távozók felé fordultam, ekkor megnéztem a papot. A vállára borított köpenyen akkora fehér kereszt volt, hogy beborította a hátát. Nem tudtam ezen sokáig gondolkodni, mert

hirtelen olyan érzésem támadt, hogy valami nem stimmel. Hátranéztem a sír felé. Rafi akkor hajolt le az egyik lapátért és eszeveszett tempóban kezdte a földet lapátolni bele a gödörbe. Oda léptem mellé, mert ebben az állapotban nem hagyhattam egyedül. Felvettem a másik lapátot, én is lapátoltam.

- Nem hagyom, hogy megázz - szinte kiabálta Rafi, az egyre jobban szakadó esőben. - Nem hagyom, ne félj, haver.

Arcán egyszerre folyt lefelé az eső és a könny. Már nem törődtem az öltönyöm állapotával, csak az járt a fejemben, hogy muszáj ezt megtennem. Hamar elkészültünk, de közben bőrig áztunk. Rafi leengedte maga mellett a lapátot, és csak állt csurom vizesen, lógó kezekkel. Kábulatából Joli ébresztette, aki szintén ott maradt az esőben, és végignézte az erőfeszítésünket. Átölelte Rafit, megpuszilta az arcát, és csak annyit mondott:

- Köszönöm.

Utána ő is visszament a ravatalozóhoz. Ekkor odafordult hozzám Rafi, felemelte hatalmas kezeit és megölelt. Könnyein keresztül csak annyit mondott:

- Soha nem felejttem el, amit ma tett főnök, és köszönöm Péter helyett is.

- Jóska bácsi jól vagy? - szólt az ajtóból Melinda -, könnyes a szemed. Valami baj van? Kopogtam, de nem válaszoltál, ezért nyitottam be.

- Szervusz, Melinda - állt fel Jóska bácsi és megölelte Melindát -, nem hallottam semmit, mert ez a történet ennyi év után is felzaklat, de úgy éreztem, ezt hallani kell Barnának.

- Már megijedtem, hogy történt valami.

- Örülök, hogy bejöttél, szerintem te gondolatolvasó vagy, ma mindenképpen fel akartalak hívni.

- Miről szerettél volna beszélni velem?

- Meg akartam kérdezni, hogy holnap szabaddá tudod-e tenni magad?

- Eddig még nincs programom - mondta Melinda és bízott benne, azt szeretné Jóska bácsi, hogy helyettesítse Barna mellett.

- Holnap reggel jön hozzám az asztalos felszerelni a könyvespolcokat. Ezért délelőtt, de még az is lehet, hogy délután sem tudok bejönni Barnához.

- Akkor reggel én jövök - mosolygott örömeiben Melinda. Szeretett kettiesen maradni Barnával. - Közben el is felejtettem érdeklődni az állapotáról. Seres professzor mondott valamit mostanában?

- Tegnap beszéltem vele - kezdte mesélni Jóska bácsi -, egyre bizakodóbb Barna állapotával kapcsolatban. A leletei egyre jobbak, csak arra nem tudott válaszolni, hogy mikor ébred fel végre. Annyit sikerült belőle kihúznom, hogy szerinte hamarosan.

- Én már nagyon szeretném, ha felébredne, egyre több mondanivalóm lenne. Persze, még azt sem tudom, érdekli-e, amit mondanék.

- Szerintem, ha van egy csepp esze, meghallgatja, amit egy ilyen szép lány mondani akar - simította meg Melinda szőke haját.

- Jóska bácsi, most udvarolsz? Nekem már van választottam.

- Jaj, ha ötven évvel fiatalabb lennék - évődött Jóska bácsi.

- Szeretnék én ennyi idősen ilyen lelki és fizikai állapotban lenni - viszonzta a bókot Melinda.

- Most meg te kezdesz nekem udvarolni? Mint mondtad, van már választottad.

Mind a ketten elnevették magukat. Melinda átölelte Jóska bácsi nyakát és egy pusztit nyomott az arcára.

- Olyan kedves vagy nekem, mintha a nagyapám lennél. Gondolom, ennyit megengedhetsz a képzeletbeli unokádnak.

- Örülök, hogy így gondolsz.

Közelebb ment Melinda Barna fejéhez, és szeretettel nézett rá.

- Már egész szépen gyógyulnak az arcán lévő sebek - állapította meg boldogan.

Tekintete az ágy melletti kisszekrényre tévedt. Meglátta az agyonolvasott könyvet.

- Mi ez a könyv? - nézett kíváncsian Jóska bácsira.

- Barna régi szobájában lévő íróasztalán találtam. Ezt olvashatta utoljára, mert csak ez a könyv volt az asztalon, ráadásul nyitva a közepe körül.

Melinda felvette, megnézte a borítóját.

- Általános iskolás koromban olvastam, de én csak egyszer - nézte továbbra is a könyvet -, ahogy elnézem, Barna már nagyon sokszor elolvashatta, amilyen állapotban van. De az is lehet, hogy már hasonló állapotban vette valami antikváriumban.

- Szerintem ő olvasta el ilyen sokszor - gondolkodott el Jóska bácsi. - Rengeteg könyve van, de mindegyik jó állapotban. Biztos, hogy vigyázott a könyveire. Erre is, de ez a sokszori olvasás miatt néz így ki.

- Erre Barna fog választ adni, amikor felébredt - nézett Jóska bácsira Melinda.

23. fejezet

Csengettek. Sietve ment az ajtóhoz Jóska bácsi, már nagyon várta az asztalost. Egyből kinyitotta az ajtót, eszébe sem jutott, hogy más is lehet, mint az, akit vár.

- Jó reggelt, Takács úr - üdvözölte széles mosollyal Fodor Sándor.

- Jó reggelt - nyújtott kezét Jóska bácsi -, azt hittem, előbb jönnek, nem akartam az egész napot itthon tölteni.

- Délelőtt készen leszünk - fogadkozott Fodor úr, még mindig mosolyogva. Látszott rajta, hogy nagyon örül a nem kevés munkának.

- Azért nem szeretném, ha összecsapnák - aggodal-maskodott Jóska bácsi.

- Ne féljen, rossz munkával nem riasztjuk el az ilyen jó megrendelőket - nyugtatta az asztalos. - Remélem, a szomszédoknak megmutatja, hogy milyen szép munkát végeztünk ilyen kedvező áron.

A kedvező árról Jóska bácsinak más fogalmai voltak, de lehet, hogy nincs tisztában a jelenlegi árviszonyokkal. Sokallta az árat, de több asztalos műhely meglátogatása után arra a következtetésre jutott, hogy ennek a felszereltsége biztosítja a legjobb minőséget. A többi szakembertől kapott árajánlat sem volt sokkal kedvezőbb, ezért választotta a Fodor műhely ajánlatát.

Amíg ezen elmélkedett, nyílt a lift ajtaja. Egy munkásnadrágba és pólóba öltözött testes ember lépett ki belőle.

- Főnök, segítené? - szólt oda Fodor úrnak. - A földszinten egy idős hölgy vár a liftre, szeretne minél hamarabb felérni a lakásába.

- Jövök - kiabált oda még mindig nagyon vidáman Fodor. - Ő a segédem - avatta be Jóska bácsit az érkező kilétébe -, gyorsan kipakoljuk a liftet.

Engedélyt nem várt, nem is volt szükség rá, ezért otthagya Jóska bácsit, de távozás közben visszaszólt:

- Kérem, ne csukja be az ajtót.

Jóska bácsi csak bólintott, magában bosszankodva. Ennyire lökött öregembernek nem nézheti, elvégre ő fogadta fel a munkára, és ha nem hagyja nyitva az ajtót, akkor hogy hurcolkodnának be a lakásba? Hangosan nem adta jelét sértődöttségének, mivel a lehető legjobb munkát akarta megkapni a vállalkozótól. Amíg jó kedve van, addig biztosan jól dolgozik.

Meglepődött, mikor látta, hogy egy nagy halom „fűrészárut” hordanak be a lakásába.

- Én könyvespolcokat rendeltem - mondta enyhe aggodalommal a hangjában.

- Azt is hoztunk - nyugtatta Fodor úr -, de amikor megrendelte, azt is kikötötte, hogy olyan polcrendszert szeretne, amit viszonylag kevés munkával bárhol össze lehet állítani.

- Ez ilyen rendszer? - kérdezte már sokkal kedvesebben Jóska bácsi.

- Természetesen - mosolygott ismét Fodor Sándor -, majd meglátja, milyen gyorsan felszereljük. Beavatom a dologba, ez az én találmányom, a gyorsan bárhol összeállítható polcrendszer. Szabadalmaztatni nem tudtam, mert annyiba került volna, hogy legalább tíz ilyen rendszert kellene eladnom, hogy be tudjam fizetni. Ezért mondtam, hogy remélem, megmutatja a szomszédoknak, mert ha összejön a tíz rendszer, akkor szabadalmaztatom. Elég „halott” a piac manapság, ezért minden munkát el-

vállalok. Külön öröm volt számomra ez a polcrendszer rendelés. Ez lesz az első, amit beszerelünk a kollégámmal. Bízom benne, hogy ezzel beindul az üzlet.

- Majd meglátom, mit építenek nekem össze, aztán mondok véleményt. Azt azért előre vetítem, hogy nem vagyok egyszerű eset.

- Pont akartam kérni, ne legyen kíméletes, abból tudom, hol kell változtatni az elképzelésemen.

Közben, túlnyomórészt a beosztott, ahogy Fodor úr mondta: a „kolléga” hatékony közreműködésének köszönhetően a „faanyag” bekerült a lakásba. Az előszoba ettől használhatatlanná vált. A bejárati ajtó becsukása után Jóska bácsi kinyitotta a Barnának szánt szoba ajtaját.

- Ide kell felszerelni.

- Tudom - mondta Fodor úr -, én mértem fel a helyiséget.

- Persze - emlékezett vissza Jóska bácsi -, de azóta gondolom másikké száz helyen is járt felmérni.

- Sajnos nem - nézett szomorúan Jóska bácsira -, mostanában nem túl nagy a kereslet a méretre gyártott bútorok iránt.

- Akkor most gyorsan adjon tíz százalékos kedvezményt - nevetett viccelve Fodor úrra Jóska bácsi -, örüljön, hogy én ennyit rendeltem.

- Nem fogja elhinni, és én ezen nem viccelődök, de az ajánlatomat már alaphoz tizenöt százalékos kedvezménnyel kalkuláltam - mondta nem kevés éllel a hangjában Fodor Sándor.

- Elnézést kérek - szabadkozott Jóska bácsi -, de tényleg azt hittem, vicces leszek.

- Nem haragszom - nézett rá kissé megenyhülve Fodor -, de naponta szembesülök vele, hogy azt hiszik ró-

lunk vállalkozókról, hogy erkölcstelen árréssel dolgozunk. Elmondom, magának, ha nem imádnám így a fűrészelt fa illatát, és ideértem a bútorlap szagát is, akkor már régen visszaadtam volna az ipart. Mellesleg hiszek abban, hogy asztalosként is lehet maradandót alkotni. Tudom, Oszkár-díjat nem osztanak asztalosoknak vagy lakatosoknak, de ettől még alkot az ember. Mellesleg, nem értem, hogy miért nem? Én minden reggel úgy kelek fel, hogy a mai nap a legalkalmasabb arra, hogy megalkossam a maradandót. Nem szeretnék úgy meghalni, hogy az utánam jövők valami miatt ne tudnák felemlgetni a nevem. Mondjuk úgy: - Emlékszel, ez a Fodor-féle polcrendszer, vagy azt mondanák: ez a Fodor Sándor nagy asztalos volt. El tudja ezt képzelni?

- Én mindent el tudok képzelni, és az Oszkár-díjjal kapcsolatban nagyon egyet értek, de nem kellene elkezdeni a munkát? Nem akarom sűrgetni, de megígérte, hogy délelőtt befejezik.

- Már kezdjük is, és délelőtt be is fejezzük.

Melinda már hajnalban ott ült Barna ágya mellett. Örült, hogy kettesben lehet egész nap Barnával. Azért az is megfordult a fejében, hogy Jóska bácsi a délutánt nem hagyja ki, ha a munkások időben végeznek. A fél nap is több a semminél.

- Hiányoztál - mondta Barnának, és maga is elcsodálkozott, milyen őszintén és nyíltan mer beszélni érzelmeiről -, pedig nem is ismerjük egymást. Ezekben a napokban csak rád tudtam gondolni. Rájöttem, hogy kislány korom óta téged kerestelek. Nem hiszem, hogy csak a cigányasszony verse miatt. Jó lenne, ha tudnál válaszolni a bennem kavargó kérdésekre.

Egyszer biztos megteszed. Azt már tudom, hogy szeretsz olvasni, én is. A zenét szereted? Ha igen, akkor milyen zenét? Diszkóba szoktál járni? Én nem sűrűn, pedig otthon mindig szól valamilyen zene.

Nem szeretem azt a tömeget, füstöt, és az egyfolytában dübörgő dum, dum, dum-ot sem. Akkor jöttem rá, hogy ez így van, amikor tizenhat éves koromban egyszer apukám elvitt a közeli diszkóba.

- Csodálkozol, ugye? - nézett le a kezében tartott egyre soványabb kézre. - Nagyon féltének, de tisztában voltak velem, hogy nem lehet elzárni a többi fiattól.

Osztálytársaim már jóval előtte többször rá akartak beszélni, hogy menjek velük. Ők szinte minden hétvégén ott buliztak. Nekem nem volt kedvem az ilyen szórakozáshoz.

Egyszer apukám elé állt, és azt mondta:

- Melinda - és arca nagyon komoly volt -, elmúltál tizenhat éves, ebben a korban a fiatalok hétvégén szórakozni járnak. Te miért nem?

Először úgy meglepődtem, hogy nem tudtam, milyen választ vár tőlem. Addig sem jártam el szórakozni.

- Nem érdekel a szórakozás - préseltem ki magamból valamilyen választ -, pedig az osztálytársaim is hívtak már diszkóba.

- Miért nem szóltál nekünk?

- Azért, mert nem is akartam menni. Előveszek egy jó könyvet, az nekem jó szórakozás.

- Nem így van ez, kislányom - próbált meggyőzni -, abban a korban vagy, amikor a barátaiddal kell szórakoznod. Kapcsolatokat kell kiépíteni hasonló korúakkal, és nemcsak az osztálytársaidal. Ha nem ezt teszed, egy megkeseredett vénlány lesz belőled.

Mondta ezt tizenhat éves koromban. Ha nem lett volna olyan komoly, elnevetem magam, de így nem merem.

- Tudod mit? - kezdte ecsetelni a benne már megfogalmazódott megoldást -, beszélj az osztálytársaidal. Kérdezd meg, mikor mennek legközelebb együtt diszkóba. Ha már úgy is hívtak, nem fognak kihagyni a buliból. Az első alkalommal elkísérlek, hogy ne legyél egyedül. Ígérem, nem foglak zavarni a szórakozásban.

Beadtam a derekamat, úgysem tehettem volna mást, mert onnantól minden nap megkérdezte:

- Mikor megyünk diszkóba?

Úgy csinált, mintha neki lett volna fontos, de én tudtam, hogy csak a gátlásaimon akar átsegíteni. Eljátszottam a jó kislányt, és megbeszéltem a haverokkal, hogy legközelebb én is velük tartok. Azt hittem, cikizni fognak, mert apu is elkísér. De nem. Megnyugtattak, hogy több olyan korú házaspár is eljár diszkózni, mint a szüleim. Ezen felbuzdulva próbáltam anyut is rávenni, hogy jöjjön velünk, úgy legalább apu sem lenne egyedül. Mindent bevettem, de nem állt kötélnek.

Eljött a szombat, amikor megbeszéltem a bulit. Apu már este nyolc órakor beöltözve, farmer, póló, edzőcipő. Kopogtatott a szobám ajtaján. Nem is hagyott időt, hogy kiszóljak, már nyitotta is az ajtót.

- Na, megyünk? - kérdezte izgatottan, mint egy első bálózó -, jó leszek így öltözve?

Végignézttem rajta. Elég fiatalosnak tűnt, de olyan volt, mint aki a telekre indul vagy pecázni.

- Hát jobb, mintha öltönyt vettél volna, de hova készülsz ilyen korán? - kérdeztem.

- Mára beszéltük meg a diszkót, nem?

- Igen, de ott éjfél előtt nincs semmi. Ráérünk tizenegy óra után elindulni - mondtam, és láttam, mennyire lelomboztam.

- Éjfélre már haza akartam érn.

- Ha el akarsz kísélni, ez nem fog menni - vigasztaltam.

- Akkor most mit csináljak így felöltözve? - kérdezte ezt olyan hangsúllyal, mintha legalábbis frakkba öltözött volna.

- Foglald el magad valamivel - tanácsoltam neki, kicsit szégyellve magam, amiért ilyen megpróbáltatás elé állítom. - Ne haragudj a ma este miatt - próbáltam vigasztalni -, ha meggondoltad magad, akkor inkább ne menjünk. Telefonon le tudom mondani a találkozót a haverokkal.

- Eszedbe ne jusson - nézett rám mosolyogva -, megbeszéltük mára, és el is megyünk. Engem is érdekel, ezért is ajánlottam fel a kíséretet. Amikor fiatal voltam, nem volt diszkó, ezért nem tudom, milyen és hogyan működik. Egyszer legalább szeretném kipróbálni. Holnap vasárnap lesz, legfeljebb akkor kipihenem magam. Majd elengedem a fülem mellett, ha anyu zsörtölődik velem.

Kifelé menet az ajtóból még visszaszólt:

- Szólj, ha indulunk, a nappaliban leszek, nézem a TV-t, vagy olvasok valamit.

Eljött a tizenegy óra, elmentünk, és jól kidiszkóztuk magunkat. Annyira, hogy azóta csak egyszer mentem el ismét. A második diszkó-látogatásom megerősített abban, nem nekem való ez a szórakozás. Annyira hangos a zene, hogy lehetetlen a kommunikáció. Táncolsz, sokszor azt sem tudod, kivel. A tánc közbeni mozgásnál csak a függőleges irány marad, mert akkora a tömeg,

hogy oldalra lépni lehetetlen. Amikor valamit közölni akarsz a „partnerreddel”, akkor olyan közel kell hajolnod a füléhez, hogy majdnem beleharapsz. Apu úgy foglalta össze ezt a módszert a beszélgetésre, hogy anyuval egy hétig neveltünk rajta, ha szóba került. Azt mondta, ha egy UFO látná a diszkóban szórakozó embereket, azt hinné, az emberi fajnál ez valamilyen szexuális játék. Hol a hímnemű, hol a nőnemű egyed rágcsálja a számára kedves ellenkező nemű fülét.

Szó, ami szó, nem lettem egy diszkó rajongó.

- Neked mi a véleményed? - nézett Melinda ismét Barna arcára, és látta, hogy határozottan mosolyog. - Úgy látom, tetszik. Ettől függetlenül apu is jól érezte magát, legalábbis elmondása szerint. Megismerkedett két lánnyal, persze nem a saját korosztályából. Nagyjából annyi idősök lehetek, mint akkor én. A táncterület lelátóval volt körülvéve. Legalábbis ülés magasságnyi lépcsők voltak egymás fölé emelve. A két lány az alsó lépcsőn ült, egy kerek asztal mellett. Eléggé lógatták az orrukat. Látszott rajtuk, hogy együtt jöttek, és nem foglalkozott velük senki. Igaz, nem a széplány kategóriába tartoztak, de azért bányarédek sem voltak. Örömmel vetették, mikor apu megkérdezte, melléjük ülhet-e. Hamar felmérte a helyzetet, hogy arra várnak, hátha felkéri őket valaki. Meghívta őket, azaz hozott nekik egy-egy colát, és a már említett módon jól elbeszélgetett velük.

Hajnal kettő környékén elegendő lett a hangerőből, megkerestem és elindultunk hazafelé. Útközben eszébe jutott a két lány, ezért megkérdezte tőlem:

- Melinda, a mai srácok nem tudják, hogy csúnya lány kell szeretni, mert az hálás érte?

- Ezt én sem tudtam - néztem rá kissé fáradtan, mivel még csak akkor kezdtem fizikailag és szellemileg regenerálódni a nagy hangerő után -, de amikor fiatal voltál, valószínűleg te sem hallottál erről. Ha jól emlékszem, anyu egészen szép volt, sőt még most is az.

- Tudod, erre mondják, a kivétel erősíti a szabályt - nevette el magát -, csak az jutott eszembe, hogy nagyon kedves lányok voltak. Megérdemelték volna, hogy valaki foglalkozzon velük.

- Szerintem nagy élmény volt nekik, hogy meghívtad őket - néztem rá majdnem nevetve, és nem kevés csodálattal a szememben. Beismerem neked, akkor és azóta is csodálom a viselkedését és az önfeláldozását.

- Ne gúnyolódj, te lány - mondta apu, és már ő is nevetett -, nem vagyok még olyan öreg, hogy ne tudnék elszórakoztatni akár két lányt is.

Ennyiben maradtunk, nem firtattam tovább, nehogy megsértődjön. Inkább hálás voltam neki, mert ha nem visz el a diszkóba, én egyedül, de még a haverokkal sem mentem volna el. Így legalább rájöttem, miért nem szereztem a diszkót.

- Majd, ha hajlandó leszel velem szóba állni - simogatta meg Barna kezét -, megbeszéljük ezt a diszkó kérdést.

Kopogtak. Meg sem tudott szólalni Melinda, már ki is vágódott az ajtó. Jóska bácsi nagy hévvel lépett be a kórterembe. Az ajtó a lendülettől a falnak csapódott.

- Bocsánat - ijedt meg Jóska bácsi a puffanástól -, nem akartam ilyen hévvel érkezni, de ha látnád, milyen szép és jó lett a polcrendszer, te is fel lennél dobódva. Meg kell nézned valamelyik nap.

- Szerbusz, Jóska bácsi - nézett rá Melinda csodálkozva -, ilyen lelkesnek még nem láttalak.

- Jaj, szerbusz - érkezett vissza a földre Jóska bácsi -, ne haragudj, de nagyon örülök, mert olyan szép lesz Barna szobája, hogy biztos neki is tetszeni fog. Most jut eszembe, Melinda. Elmúlt két óra, ettől ma már valamit?

- Igen, még otthon reggeliztem.

- Az már elég régen lehetett - mondta Jóska bácsi, és kotorászni kezdett a nála lévő reklámszatyorban. - Gondoltam, hogy így lesz, ezért hoztam szendvicseket meg rostos gyümölcslevet. Remélem, szereted az őszbaracklevet?

- Ez nagyon jó - állt fel Melinda, hogy segítsen kicsomagolni -, már tényleg kezdtem megéhezni. Amíg kettesben voltunk Barnával, eszembe sem jutott az éhség.

- Hogy van Barna? - kérdezte Jóska bácsi kissé elkomorodva. - Olyan régen fekszik így, félek, soha nem ébred fel. Mindent megteszek, bocsánat, megteszünk, és mégsem javul.

- Ne veszítsd el a hitedet, Jóska bácsi! - ölelte meg Melinda. - Hamarosan fel fog ébredni. Ma is láttam, hogy mosolyog. Egyre bizakodóbb vagyok, és neked is bízni kell benne.

- Ne haragudj! - törölte ki egy könnycseppet a szeme sarkából Jóska bácsi. - Ahhoz képest, amilyen lelkesen jöttem ma be, ahogy megláttam ebben az állapotban, teljesen lehangolódtam. Lehet, hogy egy kicsit elfáradtam, ezért lettem ilyen pesszimista.

- Már szólni akartam, hogy többet kellene pihened - mondta Melinda anyáskodó hangon -, amikor úgy érzed, pihenésre van szükséged, szólj. Nekem egyre több sza-

badidóm van. Kész a szakdolgozatom, már csak be kell köttetni és leadni. Utána a védésre egy nap elég.

- Szüleid mit szólnak hozzá, hogy egy-egy napra el-tűnsz otthonról? - váltott témát Jóska bácsi.

- Már nagylány vagyok, nem kell mindenről beszámolnom. Megbízna bennem. Elmeséltem nekik, hogy Barnához járok be a kórházba.

- Elmondtál nekik mindent?

- Ha arra gondolsz, hogy roma, igen. Elmondtam nekik. Nem nagyon értették, de nincs bennük semmi ellenérzés más népcsoportokkal szemben. Apunak a vállalkozásában négy roma származású dolgozik, nagyon meg van velük elégedve.

- Mit szólnak ahhoz, ahogy viszonyulsz Barnához? Vagy azt nem mondtad el, hogy szerelmes vagy belé?

- Nem vagyok szerelmes! - emelte fel a hangját Melinda, nem nagy meggyőződéssel. - Csak a barátomnak tartom.

- Látom, amit látok - mosolyodott el Jóska bácsi -, ilyen szemekkel a barátainkra nem nézünk.

- Jól van, na - enyhült meg Melinda -, nem kell a sémbe látni. Kedvelem Barnát, de ez még nem szerelem.

- Azt tudják, hogy előtte csak egyszer találkoztatok?

- Nem, annyit mondtam, hogy barátok vagyunk, ezért látogatom.

- Ebből arra következtethetnek, hogy régóta ismered.

- Erre nem gondoltam, de ahányszor voltam már nála, azt mondhatom, hogy régen ismerem. Csak még Bar-na nem ismer engem. De ez hamarosan megváltozik.

Jóska bácsi leült a megüresedett székre, és enni kezdte az egyik szendvicset. Rántott hús volt zsemlébe téve. A

húst ő sütötte, amíg az asztalosok dolgoztak, így még meleg volt. Melinda is jóízűen beleharapott a zsemlébe.

- Nem jó állva enni - szólt rá Jóska bácsi -, miért nem ülsz le az ágy végébe? Barna lába mellett elférsz.

- Nem akartam az ágyra morzsálni.

- Majd letakarítjuk - nyugtatta meg Jóska bácsi.

Melinda leült. Jóska bácsi ránézett, és látta a szemében, hogy valahol távol jár.

- Mire gondolsz? - kérdezte.

- Sokszor megfordul a fejemben - kezdte Melinda -, mi van, ha felébred, és szóba sem akar velem állni? Lehet, hogy csak beképzelttem magamnak, hogy érdeklém. Lehet, hogy csak udvarias volt velem. Félek tőle, hogy elutasít. Különbösen is lehet, hogy van barátnője.

- Túl sokat töröd a fejed - vigasztalta Jóska bácsi -, pedig ilyenekre nem is kellene gondolnod. Azt mesélted, hogy remegett a hangja, mikor először megszólalt. Akkor pedig zavarban volt, úgy lenyűgözte szépséged.

Őszilevet töltött egy pohárba, és Melindának nyújtotta.

- Ha lenne barátnője...

- Miért ne lehetne?

- Ha lenne... szerinted, már nem itt lenne a helye mellette. Ahogy te ki tudtad deríteni, hogy hol fekszik, gondolod, neki nem sikerült? Ha pedig nem akarta, akkor az ilyen barátnő az nem barátnő.

- Ebben lehet valami - mondta Melinda, és ismét jóízűen harapott a szendvicsből, és Jóska bácsira mosolygott.

- Mindjárt jobb a hangulatom. De amíg nem beszélek vele, addig marad bennem egy kis félelem.

- Ne félj te semmitől - mosolygott rá Jóska bácsi -, minden fiú örülhetne, ha ölébe pottyan egy ilyen lány, mint te.

- Minden fiú igen, de Barna is fog?

- Biztos vagyok benne.

Melinda ismét elgondolkodott. Jóska bácsi megrázta a térdét.

- Már megint merre járnak a gondolataid?

- Azon gondolkodtam, mennyit hallhat a beszélgetésünkből Barna.

- Szerintem mindent hall, de hogy mennyit fog fel belőle, azt nem tudom.

A beszélgetés itt megszakadt. Mind a ketten Barna arcát nézték, ami már majdnem teljesen meggyógyult.

24. fejezet

- Jó reggelt - köszönt Jóska bácsi Seres professzornak -, csak azért kerestem fel, mert kíváncsi vagyok, mikor ébred már fel Barna?

- Jó reggelt - fogadta a köszönést Dr. Seres -, sajnos nem tudom megmondani. Az biztos, hogy ez már csak Barnán múlik. Amikor az agy úgy dönt, most már felébredek, akkor fel fog ébredni. Annyit el tudok mondani, a vizsgálatok szerint az agytevékenység már majdnem a normális szinten van. Az ingerekre jól reagál, még a leggyengébbekre is. Lehet, hogy valami olyan ingerre vár, ami kizökkenti ebből a beragadt állapotból.

- Többször láttam én is és Melinda is, hogy mosolyog.

- Ez lehet reflexszerű izommozgás is, de az agy jelenlegi állapotában lehet tudatos is. Most erre nem tudok jobb választ adni.

- Köszönöm a tájékoztatást, professzor úr - indult az ajtó felé Jóska bácsi -, akkor folytatom a „terápiát”. Vizszontlátásra - nyitotta az ajtót, és már csak kívülről hallotta:

- Vizszontlátásra, Jóska bácsi.

Barna ágya mellé ülve, tekintete a szekrényen lévő könyvre tévedt. Felemelte, és kinyitotta. Elég szétolvasott példány volt, ezért mind a két kezére szükség volt, hogy egyben tartsa.

- Arra gondoltam - fordult Barna felé Jóska bácsi -, az én életemet már lehet, hogy unod. Új elfoglaltságot találtam ki. A kezemben lévő könyv állagát tekintve, jó párszor elolvashattad. Most én felolvasom neked. Ne várj valami komoly művészi teljesítményre, már ami a hangsúlyozást illeti. Nem tudok úgy felolvasni, mint egy színész, de a tőlem telhetőt megteszem.

*Móricz Zsigmond: Légy jó mindhalálig
Regény.*

Jóska bácsi figyelmét lekötötte az olvasás, mindkét kezét lefoglalta a majdnem széteső könyv egyben tartása, ezért nem vette észre, hogy a cím felolvasása közben Barna keze összecukódott, mintha meg akart volna fogni valamit. Mivel nem nézett az arcára, azt sem vette észre, hogy a csukott szemhéja alatt megmozdult a szemgolyó, mint amikor az alvó embernek álom közben mozog.

Lapozott a könyvben, és olvasni kezdett.

Igyekezett odafigyelni a hangsúlyozásra is. Hallva saját hangját, elkönnyvelte magában, fog ez menni, csak bele kell jönni, hogy hangosan olvasok, - gondolta.

Első fejezet

„Hanem azért október közepére odáig érett lelkében az elszántság, hogy lángvörös arccal egyszer mégis bemerészkedett a boltba, s a rábámuló segédnek azt mondta, hogy: „Kérem szépen, a kirakatban láttam egy könyvet, Csokonait, ha még megvolna, tessék szíves megnézni. A segéd megkereste, s meg is találta.”

- Kezdem érteni, honnan van a könyvek iránti érdeklődésed és szereteted. Én is szeretek olvasni, de ennyi könyvet akkor sem gyűjtöttem volna össze, amennyi neked van.

Nyilas Misi valahogy olyan, mint te voltál, mikor az intézetben kellett élned. Azért van egy kis különbség, neki még éltek a szülei és nem volt egyke. Te senkire nem támaszkodhattál, egyedül voltál az intézetben. Gondolom, a könyvek sok mindenben átsegítettek. De olvasom tovább, mert így nem érünk a végére ide.

A hét minden napját azzal töltötte, hogy felolvasta a könyvet, közben megbeszélte Barnával az egyes fejezeteket. Levonta a tanulságokat.

- Rossz lehetett az intézetben, te nem mondhattad, hogy nem akarok debreceni diák lenni. Bármilyen történet, nem tudtál volna sehova elmenekülni. Ezért maradtak a könyvek, ugye?

„Aztán meztelenül állott előttük mint Zichy Mihály képében Ádám a sziklán, lobogó hajjal, s hátravetett két karral a szikla szélén, alatta a mélység és a sötétség, s ő isten trónja előtt áll, tisztán és szűz testtel, s pipacsok nyíltak a búzában körülötte, s már otthon volt az édesanyja előtt, és ő szegény kisleány volt újra, és odaborult az édesanyja ölébe, aki azt súgta neki: Légy jó, fiam, légy jó, kisleányom, ”

- Mindhalálig, fiacskám - szólalt meg Barna, alig hallhatóan, rekedt hangon.

Jóska bácsi ijedtében felugrott, a könyv kiesett a kezéből. Azonnal lehajolt a most már tényleg darabokra esett könyvért. Mit fog szólni Barna, tönkretette a kedvenc könyvét. Felállva, kezében a könyvvel, Barna arcára nézett. Megremegett a szemhéja és hirtelen kinyílt. Mereven a plafont nézte, de csak pár pillanatig, mert a hirtelen beáramló fényt nem bírta elviselni. Visszacsupkált.

Jóska bácsi felocsúdva a meglepetésből, szinte szaladva indult az ajtó felé. Ahogy kilépett az ajtón, kiabálni kezdett.

- Felébredt... Felébredt!

Lihegve érkezett a nővérpulthoz, ahol pechére Piroska nővér volt szolgálatban.

- Jóska bácsi, mi történt már megint, hogy így kiabál? - pattant fel a pult mögött -, már figyelmeztettem egyszer, hogy itt mások pihenésre vágnak. Ki ébredt fel?

- Barna felébredt - ismételte meg Jóska bácsi, most már normál hangerővel, de nem kevésbé izgatottan -, kérem, szóljon Seres professzornak, hogy Barna felébredt.

- Na így már értem - mondta Piroska nővér már mosolyogva -, megyek, szólok Dr. Seresnek. Addig menjen vissza Barnához.

- Megyek - indult az ajtó felé.

Halkan nyitott be az ajtón, félt, hogy mi következik most. Szíve a torkában dobogott. Az ajtón belül megállt, becsukta maga mögött. Beljebb nem mert menni, csak onnan nézte, mit csinál Barna. Nyitva volt a szeme, csodálkozó tekintettel nézett körbe, az ajtó környékét nem láthatta, mert ahhoz fel kellett volna emelni a fejét. A sietve érkező Seres professzor majdnem fellökte Jóska bácsit, aki még mindig az útban állt.

- Bocsánat - szólt vissza a professzor -, miért áll az ajtóban? - kérdezte, de válasza már nem várt, igyekezett az ágy mellé.

Barna felé fordította tekintetét.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Dr. Seres.

- Fáj minden tagom - mondta Barna csodálkozással a szemében -, hol vagyok?

Hangja rekedt volt. Szekrénye felé nézett.

- Kaphatnék valami inni? - kérdezte.

Piroska nővér rögtön ott termelt, és felvett egy poharat.

- Egyelőre csak vizet - mondta, és töltött a pohárba.

Barna fel akart ülni, de Seres professzor azonnal visszanyomta fekvő helyzetbe.

- Ezzel még várjon egy kicsit, a nővér majd segít inni. Egyszerre csak keveset.

Annyira el voltak foglalva Barnával, hogy észre sem vették, amikor Jóska bácsi kiment a szobából. Senkihez nem szólt, csak lehajtott fejjel elindult hazafelé.

- Kérdezted, hogy hol vagy - fogta meg Seres professzor Barna csuklóját, és órájára pillantva számolni kezdte a pulzusát. - Kórházban, kicsit bővebben az István kórházban. - Emlékszel valamire?

- Valami távolról beugrik - mondta Barna egyre élénkebben figyelve -, utolsó emlékem, fekszem a földön, és nagyon ütnek, rúgnak. Akkor azt hittem, meghalok, de úgy látom mégsem. Köszönöm, doktor úr, gondolom, önnek köszönhetem, hogy még élek.

- Elsősorban nem nekem - nézett körbe a teremben. - Hol van Jóska bácsi?

- Nem tudom - nézett körül Piroska nővér is -, az előbb még itt volt.

Kiszaladt a folyosóra, de már sehol nem látta.

- Biztos elment, nem találom - tért vissza értetlen tekintettel.

- Akit keresünk - fordult oda Barnához. - Jóska bácsi, neki köszönheted elsősorban az életedet, ő hívta a rendőrséget, ő riasztotta el a támadókat. Nagyon súlyos állapotban kerültél ide az osztályra. Több mint hat órába telt, mire összeraktunk.

Barna megtapogatta az arcát, megnézte kezeit.

- Mikor történt ez?

- Két nap híján két hónapja - mondta Dr. Seres -, azóta kómában voltál. Jóska bácsi minden nap itt ült az ágy mellett, és nem hagyta, hogy feladd a küzdelmet. Egyfolytában beszélt hozzád, nem engedte, hogy lankadjon a figyelmed. Ha jól tudom, közvetlen rokonaid nincsenek, legalábbis a rendőrség nem tudott felkutatni senkit, ezért Jóska bácsi vállalta az elég megterhelő feladatot.

- Hogy volt ennyi ideje? - nézett az orvosra kíváncsian Barna -, neki nincs családja?

- Ahogy nekem mesélte - gondolkozott el Seres professzor -, a felesége pár évvel ezelőtt meghalt, a fia pedig már jóval előtte.

- Tehát egyedül él?

- Igen.

- Hány éves? - kérdezte Barna.

- Nyolcvan fölött van, de szellemileg és fizikailag is nagyon jó állapotban. Ha nem így lenne, nem bírta volna végigcsinálni ezt a majdnem két hónapot.

- Én nem kértem tőle - jegyezte meg Barna csípősen.

- Az lehet, de ha nem teszi, amit tett, még nem jöttél volna ki a kómából - nézett kicsit mérgesen Seres professzor Barnára -, ezt soha ne felejtsd el.

- Nem felejtem el.

Barna elgondolkodott kicsit, közben a takaró alatt látszott, hogy keze végigtapogatja a felsőtestét.

- Milyen műtéteket hajtottak végre rajtam? - kérdezte Barna, kíváncsi tekintettel nézve a professzorra.

- Erről ráérünk még beszélgetni - mondta a professzor meleg, apáskodó hangon -, most pihened kellene. Holnap délelőtt bejövök és minden kérdésedre válaszolok.

Barna kicsit letörten vette tudomásul, hogy várnia kell holnapig, de közben érezte, hogy majdnem leragad a szeme. Elaludni mégsem akart. A félelem bujkált benne, mi van, ha megint elalszik két hónapra. Mire a gondolat végére jutott, már mélyen aludt.

25. fejezet

A kórház kapuján kilépve, csak az járt Jóska bácsi fejében, hogy most hogyan tovább. Eddig annak örült volna, ha minél előbb felébred, most, hogy ez megtör-

tént, remegni kezdett a gyomra. Amit eddig tett, olyan egyértelműnek tűnt, de most minden kétségessé vált. Úgy érezte magát, mint egy gyerek, aki valami rosszat csinált, és most be kellene vallani. Tudta, hogy előbb-utóbb, de inkább előbb szembe kell nézni Barnával. Pedig tegnap még nagyon várta.

Gyalog ment hazafelé a Népligeten keresztül. A Planetárium mögött ismét leült a megszokott padra. Már csak ennek volt háttámlája. Hátradőlt, felnézett az égre. A késő délutáni nap már nem látszott az épületektől, de az ég szép kék volt. Egy-két fehér felhőfoszlány szakította meg. Február közepéhez képest kellemes volt az idő. Amíg ezen elgondolkodott, kicsit megnyugodott. Ebben a pillanatban eszébe jutott, megígérte Melindának, hogy értesíti, ha Barna állapota változik.

Benyúlt a zsebébe a telefonjáért, felhívta Melindát.

- Jóska bácsi - szólt bele a készülékbe Melinda -, segíthetek valamiben, azért hívtál?

- Szervusz, Melinda - kezdte Jóska bácsi a jó hírt. - Barna felébredt.

- Ez igaz? Már nagyon vártam. Mikor menjek be hozzá?

- Ha engem kérdezel - mondta Jóska bácsi bánatos hangon, ami rögtön feltűnt Melindának -, holnap délelőtt.

- Nem örülsz? - kérdezte Melinda -, olyan bánatos a hangod. Hol vagy most?

- De, nagyon örülök... A Planetárium mögött ülök egy padon... De nagyon félek.

- Mitől?

- Mit szól Barna, ha találkozunk?

- Még nem beszélte veled?

- Nem.

- De holnap bemész hozzá? - kérdezte Melinda. - Beszélned kell vele. Mindent neked köszönhet. Ezt meg kell tudnia.

- Igen, bemegeyek.

- Én olyan tizenegy óra körül érek csak be, addig felkészítenéd Barnát, nem akarok csak úgy rátörni.

- Persze. Mit mondjak neki?

- Holnap, amikor ott leszek a kórházban, megcsörgetem a telefonodat. Arról tudni fogod, hogy már az ajtóban vagyok. Annyit mondj Barnának, hogy egy könyvtári ismerőse szeretné meglátogatni. Utána szólj ki az ajtón, ha bejöhetek.

- Ezt fogom csinálni. Neked biztos jobban fog örülni, mint nekem.

- Neked is örülni fog, majd én elmagyarázom neki, hogy mennyit köszönhet neked.

- Előre is köszönöm, de attól még félek a holnapi naptól. Most hazamegyek és kipihenem magam. Olyan fáradt vagyok, mint aki két hónapja nem aludt.

- Akkor holnap találkozunk - búcsúzott Melinda, és bontotta a vonalat.

Még egy darabig üldögélt Jóska bácsi a padon, de ahogy kezdett szürkülni, közeledett az este, úgy lett egyre hűvösebb a levegő, és feltámadt a szél.

Hazaérve, még felhívta Tóth őrnagyot is. Beszámolt neki Barna javulásáról. Ő megígérte, hogy meglátogatja Barnát, ha lehet Barbarával együtt.

Másnap délelőtt ott állt a nővérpult előtt és várt, mert egy nővér sem volt a helyén.

- Jóska bácsi, jó reggelt - üdvözölte már messziről Kriszta nővér. - Seres professzor már kereste.

- Hogy van Barna? - kérdezte lesütött szemmel.
- Jól. Már túl van a reggelin - lelkesedett Kriszta nővér -, és a reggeli viziten is.

Ekkor nézett csak jobban Jóska bácsira.

- Öltönybe öltözött?

- Igen, ma lát először Barna. Szeretnék jó benyomást tenni rá. Tudja, az első benyomás meghatározó.

- Nem látom a felhőtlen örömet az arcán.

- Örülök - mondta Jóska bácsi -, de félek, mint egy gyerek, aki most találkozik a tíz éve elveszett apjával.

- Ne féljen, szedje össze magát. Csak az járjon a fejében, milyen sokat tett Barnáért.

- Abban nem vagyok biztos, hogy ő is így látja majd.

- Menjen be hozzá - lépett közelebb Kriszta nővér, és megsimogatta Jóska bácsi hátát -, de ne csapjon nagy zajt, mert lehet, hogy a reggeli után elszunyókált.

Jóska bácsi elindult a kórterem ajtaja felé, de olyan tempóban, mintha valaki húzta volna visszafelé. Így is túl hamar odaért. Halkan kopogott. Nem hallott bentről semmi neszt, ezért megnyitotta az ajtót. Onnan nem lehetett jól látni, hogy Barna alszik-e ezért belépett az ajtón. Halkan becsukta maga mögött. Barna szeme csukva volt. Nem mert közelebb menni az ágyhoz, nehogy felébresztesse. Első ránézésre ugyanolyan volt, mint mikor kómában feküdt. Csak nem esett ismét abba az állapotba? Nem, hessegette el még a gondolatot is a fejéből.

- Mi maga, katona? - kérdezte Barna nem túl kedvesen -, itt nem kell engedélyt kérni, hogy bejöhessen.

- Takács József vagyok - mutatkozott be Jóska bácsi, és a hangján érezni lehetett a remegést.

- Jóska bácsi, ha nem tévedek? - kérdezte Barna, és kinyitotta a szemét - Akkor magának kell megköszönöm azt, hogy még élek?

- Nem kell megköszönnöd - lépett közelebb Jóska bácsi -, és igen, mindenki csak Jóska bácsinak hív.

- Azért köszönöm.

- Nagyon szívesen.

- Miért nem ül le? - kérdezte Barna kicsit kedvesebb hangon.

- Azt sem tudom, mit csináljak most, hogy már nem vagy kómában. Nagyon új ez a helyzet. Vártam már, hogy felébredj, most meg azt sem tudom, mit mondjak.

- Ezért ment el tegnap? Seres professzor kereste, be akarta nekem mutatni.

Jóska bácsi elszégyellte magát a menekülése miatt.

- Akkor úgy éreztem, nem tehetek mást, rám törtek az emlékek, és akkor ijedtebb voltam, mint most.

- Elmondaná, miért ápolt ilyen odaadással? - kérdezte Barna, közben kicsit feljebb akart ülni.

Még gyenge volt, ezért Jóska bácsi odalépett és segített neki. Utána megigazította a párnáját, hogy jobban támassza a hátát.

- Köszönöm - mondta Barna már szinte kedvesen. - Elnézést kérek, hogy ilyen gyámoltalan vagyok. Nem voltam mindig ilyen.

- Tudom, nagyon erős voltál eddig is, különben nem élted volna túl ezt a borzalmat.

- Akkor? Miért? - kérdezte Barna ismét. - Gondolom, tudja, hogy cigány vagyok és intézetben nőttem fel.

- Nagyon sok mindent tudok rólad, de a segítségnek semmi köze a borszínhez. Én egy embernek segítettem. Másra különben sem számíthattál, a közelben nem volt

senki. A rendőrség nagyon hamar oda ért. Szerencsére. Különben lehet, hogy én sem élem túl.

- Nagy bátorság kellett hozzá - nyújtotta a kezét Jóska bácsi felé, pont azt, amelyiket a kóma alatt is mindig fogta. Jóska bácsi két kezébe zárta a gyerekkéz méretűre lefogyott végtagot.

- Amikor eszméletlenül feküdtél, akkor is fogtam a kezed - mondta Jóska bácsi és már teljesen nyugodt volt.

- Most jut eszembe - nézett Barna Jóska bácsi szemébe -, abból az időből foszlányok előjönnek. Érzek egy illatot, amit csak egyszer éreztem előtte. Női parfüm, nem tudja, honnan jön?

Válaszolni már nem tudott, megcsörrent a telefonja. Elővette, ránézett a kijelzőre, látta Melinda nevét a képernyőn. Nem vette fel, csak megnyomta a „nem fogad” gombot.

- Most csak annyit kell mondanom - állt fel és indult az ajtóhoz -, hogy egy könyvtári ismerősöd szeretne meglátogatni.

Kinyitotta az ajtót, Melinda már ott várt, hogy beengedjék.

- Melinda - szólalt meg Barna csodálkozva. - Te hogy kerülsz ide. Megkaptam a választ az előző kérdésemre. Már korábban is meglátogattál, de bennem csak az illatod maradt meg.

- Igen, jártam már nálad - mondta Melinda mosolyogva -, kénytelen voltam, mert ha rád várok, soha nem keresel meg.

- Aznap este, amikor ez történt velem, eszembe jutott, hogy valahogy ki kellene derítenem a címedet. Persze már előtte is minden nap gondoltam rád, de a bátor-

ságom némi kívánnivalót hagy maga után. Úgy is mondhatom, hogy gyáva vagyok.

- Nem tudom, hogy mennyire vagy bátor, de örülök, hogy ismét itt vagy közöttünk - mondta Melinda és odalépett Barna ágyához.

- Azt hiszem, nálam jobban senki sem örül - mosolygott Barna Melindára -, akkor most mi járunk egymással? - kérdezte Barna és kezét nyújtotta Melinda felé.

- Azt, hogy járunk, azt nem mondanám - fogta meg Melinda a felé nyújtott kezét -, egyelőre én ülök, te pedig fekszel.

- Változtathatunk ezen - kezdett felkelni Barna.

- Ezzel még várjunk - nyomta vissza fekvő helyzetbe Melinda.

- Még szerencse, hogy ezt mondod, nem hiszem, hogy egy lépésre is képes lennék.

- Ha betartod az orvosok utasításait, akkor hamar fel fogsz gyógyulni.

- Fizikailag lehet - meredt a távolba Barna -, de lelkipileg, azt nem tudom. Mit hibáztam az eddigi életemben, hogy ezt érdemeltem? Soha senkit nem bántottam, engem miért vertek majdnem agyon? Soha nem találkoztam azokkal, akik így helybenhagytak.

Könnyek gyűltek a szemébe, ahogy felidézte magában azt a kiszolgáltatottságot, amit átélt.

- Akkor - csuklott el a hangja, és már nem tudta visszatartani a könnyeit -, ott a földön - nagyot nyelt, öklével kitörölte szemeit, bocsánatkérően nézve Melindára.

- Nem kívánom senkinek, hogy átélje - már nem törődött a könnyeivel. - Tényleg azt hittem, itt a vége. Megjelentek közben a szüleim, anyukámat ilyen szépnek még soha nem láttam. Végigfutottak a fejemben az addigi éle-

tem részletei, az intézet, az ottani szobatársak, Tóth II százados. Utolsó gondolatom az volt, hogy vége. Ahogy most felébredtem, nagy fényt láttam, csak később jöttem rá, hogy a fehér mennyezet, azt hittem, ez a mennyország.

- Az fel sem merült - próbálta viccesebb irányba terelni a beszélgetést Melinda -, hogy a pokolban vagy?

- Először is, Melinda kisasszony - fogta humorosra Barna is, és már nem könnyezett -, nem adtam okot arra, hogy a pokolba kerüljek, ebben biztos vagyok, másodszor, annyira vagyok olvasott, hogy tudjam, a pokol sötét és meleg.

Jóska bácsi csak állt nem messze az ajtótól, várta azt a pillanatot, amikor elköszönhet a fiataloktól. Melinda és Barna hosszan nézték egymást, tekintetükből sugárzott a szeretet. Most itt az idő - gondolta Jóska bácsi.

- Elbúcsúzom - nyúlt a kilincsért -, nem akarlak zavarni benneteket.

- Nem zavarsz, Jóska bácsi - ugrott fel Melinda és megölelte -, úgy örülök, hogy felébredt, ne haragudj, hogy ennyire megfélekedtünk rólad.

- Dehogy haragszom - szabadkozott Jóska bácsi, de az ölelés jól esett neki -, most már nagyon boldog vagyok én is, hogy legszívesebben megölelném az egész világot. Viszont, úgy látom, most jobb, ha kettesben hagylak benneteket, biztos sok megbeszélőnivalótok van.

- Ebben igazad van, azt sem tudom, melyik kérdéssel kezdjem - mondta Melinda.

- Barna, holnap meglátogathatlak? - nézett vissza az ajtóból Jóska bácsi.

- Igen - mondta Barna széles mosollyal az arcán -, gyanítom, hogy én még itt leszek. Viszontlátásra - búcsúzott.

- Szerbusztok - búcsúzott Jóska bácsi is. - Jók legyetek - kacsintott vissza az ajtóból.

A kórházat elhagyva nem tudta, mit kezdjen a mai naphól megmaradt idővel. Semmi kedve nem volt hazamenni. Az utóbbi két hónapon gondolkozott, vajon mennyi része volt abban, hogy Barna felébredt? Felidézte a gyorsan pergő napokat, amiket a kórházi ágy mellett töltött. Visszaemlékezett, miket mesélt Barnának, míg kómában feküdt. Úgy érezte, azzal, hogy elmondta az életét, saját magán is segített. Újra átgondolta az elmondottakat, többnyire más színezetbe kerültek élete korábbi részletei. Sok mindent átértékelt és megértett. Egyre könnyebb lélekkel sétált tovább.

Hazaért, pedig nem akart, gondolkodás közben elvesztette az irányítást a lába felett. Ott állt a kapuban és nem tudta, merre menjen. Átsétált a Kőbányai úton, és várt egy villamost. Pár megálló után meglátta a villamosból a kőbányai katolikus templomot. Eddig nem volt templombajáró, ebben a templomban még nem is járt. Majdnem összecsuksa az ajtó, ahogy hirtelen elhatározástól vezérelve szinte leugrott a villamosról. Egy fiatal utas utána is szólt:

- Papa, hova rohan?

Elengedte a füle mellett, csak az hajtotta, hogy be kell menni a templomba.

Előre ment egészen az oltárig. Nagy szemekkel nézett körül, nem tudta, hogy ilyen szép belülről egy templom. Csak pár ember ült a padokban, olyan távolságban, hogy ne zavarják egymást. Volt, aki térdelt összetett kézzel és mozgott a szája. Nem tudta, mit kellene csinálni, a katonaságnál nem tanították meg imádkozni. Gyerekkor-

rában sem hordták templomba. A csend, az enyhe tömjén illat, a közeléből hallatszók halk mormolás megnyugtatta. Visszább sétált az oltártól, és leült a második padsor szélére. Az első sort meghagyta a rendszeresen bejáró hívőknek. Csak ült, nem gondolt semmire. Felnézett az oltárképre, rajta Jézusra. A mosoly az arcán mintha elismerése lett volna az utóbbi két hónapjának. Nincs miért szégyenkeznie Barna előtt. Oda bólintott Jézus felé, mintha régóta ismernék egymást.

- Nem tudom, hogy segítettél-e, de köszönöm, hogy túlélte - mondta Jóska bácsi mormogva maga elé, mint a többiek.

Körülnézett még egyszer, de most tudta, mit keres. Felállt a padból és határozott léptekkel elindult Szent Antal szobra felé. Valamikor hallotta, hogy: adok Szent Antalnak pénzt, ha ez vagy az sikerül. Megtalálta a perselyt, elővett ezer forintot.

- Én nem kértem tőled semmit, de valahogy teljesült. Ha segítettél, ha nem, akkor is köszönöm - bedobta a pénzt a perselybe.

- Remélem, ennyi elég, nem vagyok ebben járatos.

Megkönnyebbülve lépett ki a templomból, mélyet szívott a tömjénmentes levegőből. Úgy érezte magát, mint aki most szabadult a börtönből. Boldogan indult a lakása felé.

26. fejezet

Reggel olyan kipihenten ébredt, hogy táncolni lett volna kedve. Már el is kezdte tervezni a nap folytatását. A tegnap délután vásárolt alapanyag főzése és látogatás a kórházban. Tyúkhúsleves, rántott csirkecomb petre-

zselymes burgonyával. Ez a menü, biztos ízleni fog Barnának. Újkrumpliból jobb lenne, de február közepén még nem lehet kapni.

- Beérjük a régivel is - mondta ki gondolatát. Úgy tervezte a kórházi ebédet majd lemondja a nővérnél.

Olyan energiával látott neki az eltervezett teendők végrehajtásának, mint egy húsz éves. Hamar „odadobta” a levest a gáztűzhelyre, amíg fő az úgyis elég hosszú idő, addig a többi elkészül. Alig múlt hat óra, a leves már forrt, kisebbre állította a lángot, nehogy zavaros legyen. A combok már be voltak panírozva, a krumpli megpucolva a gázon sós vízben, és már alá is gyújtott. Jó kedvel nézett végig a konyhán, majd tekintete az órára tévedt, hat óra tizenöt perc. Jól állok, gondolta, így kilenc órára beérhetek Barnához. Ezt az ételt ott hagyja a nővérpultnál - gondolta -, és ebédidőben a szolgálatban lévő nővér behozza, mintha az lenne az aznapi ebéd. Még mindig volt egy kis félelem benne. Nem tudta, hogy fogadná Barna, ha azt mondja, hogy ebédet főzött neki. Azt már sejtette, hogy nem szereti, ha kiszolgáltattott, mert hozzászokott, hogy egyedül kell megoldani a problémáit. Még mindig az volt az érzése, hogy Barna idegenként tekint rá. Ez nem is csoda, csak előző nap ismerkedett meg vele. Ebben az esetben nem számított, hogy tudja, ő már több mint két hónapja látogatja. Ma kettesben lesznek. Megismerheti.

Taxival érkezett a kórház elé, nem akarta átcipelni az ételt a Népligeten. Elég volt a kaputól elvinni Barna szobájáig, azaz a nővérpultig. Kicsit megtorpant, mikor meglátta, hogy Piroska nővér van szolgálatban. Nem volt vele rossz viszonyban, legalábbis úgy gondolta, de ő ra-

gaszkodott legjobban a kórházi szabályzathoz. Mivel Jóska bácsi nem tudta kívülről a szabályzatot, azt sem tudta, mi vonatkozik a látogatók által behozott ételre.

- Jó reggelt kívánok! - közeledett Jóska bácsi kicsit félszegen.

- Nekem már inkább jó napot - fogadta a köszönést, enyhén paprikás hangulatban Piroska nővér. - Én már hat óra óta szolgálatban vagyok.

- Akkor jó napot kívánok - mondta Jóska bácsi, és ebben a pillanatban, megfordult a fejében, hogy a terve lehet, hogy nem jön össze -, igaz van, én is korán keltem.

- Akkor hogyhogy csak most ért be Barnához? - kérdezte és kicsit kedvesebben nézett Jóska bácsira.

- Eddig főztem - mondta -, de nem akarom zavarni.

- Nem zavar - mondta Piroska nővér -, sőt elnézést kérek, hogy kicsit ingerült voltam, de most halt meg az egyik olyan betegem, akiről azt hittem, hogy jó úton van a gyógyulás felé.

- Nagyon sajnálom - nézett rá szomorúan Jóska bácsi.

- Köszönöm az együttérzést, de most meséljen, mi lesz a menü?

- Tyúkhúsleves, rántott csirkecomb petrezselymes burgonyával. Amit meg majdnem otthon felejtettem: uborkasaláta. Kígyóuborkát kaptam csak, de remélem, ebből is jó lesz.

- Még elég korán van ebédhez - nézett a tekintélyes kosárra, amit cipelt Jóska bácsi -, van egy javaslatom. Hagyja itt a kosarat, majd dél körül megmelegítem, mert szerintem addigra már hideg lesz, és úgy felszolgálom Barnának.

- Nagyon kedves - hálálkodott Jóska bácsi -, én nem mertem erre megkérni.

- Miért nem? Azt hittem, ennyi idő után vagyunk olyan viszonyban, hogy szól, ha szüksége van segítségre.

- Köszönöm, hogy így gondolja, de akkor lehet még egy kérésem?

- Természetesen, mi lenne az?

- Amikor behozza, ne említse, hogy én főztem.

- Hát mit mondjak? - nézett csodálkozó szemekkel Piroska nővér -, ki hiszi el, hogy ez a menü kórházi el-látmány?

- Azt nem tudom, talán, ha nem mondana semmit?

- Az én szókimondó számmal ez nem lesz egyszerű, de megteszem, amit meg tudok.

- Előre is köszönöm - tette le a pultra a kosarat Jóska bácsi. - Barna hogy van? - kérdezte.

- Jól, már lassan nem is látszik rajta, amin keresztül ment. Egy kicsit még gyenge, de ha ilyen ebédeket eszik, hamar megerősödik.

- Ezért gondoltam, hogy a házi koszt jó lesz neki.

- Most menjen be hozzá - küldte Piroska nővér -, van még dolgom, de dél körül viszem a meleg ebédet, és ha nem felejttem el, tartom a számat.

- Előre is köszönöm - indult Jóska bácsi a kórterem felé.

Kopogott az ajtón, de csak halkán, mert ha alszik, nem akarta felébreszteni.

- Szabad - szólt ki Barna.

A bentről kapott engedély ellenére lassan nyitotta az ajtót, a résen bepillantva kérdezte: - Bejöhettek?

- Ha nem jöhetne be, nem mondom, hogy szabad - mondta Barna mosolyogva.

Szélesebbre nyitotta az ajtót Jóska bácsi és belépett a kórterembe. Gyorsan körbepillantott, de semmi újat nem látott. A székek száma sem szaporodott, és szellőztetve sem volt, amióta elhagyta a szobát. A fertőtlenítő szag eddig fel sem tűnt, de most úgy érezte, végre ki kellene szellőztetni, mert itt már nem egy haldokló, hanem egy megerősödésre váró ember fekszik.

- Kinyithatom egy kicsit az ablakot? - kérdezte Barna mellé lépve.

- Igen - mondta Barna -, magát is zavarja, ez az erős fertőtlenítő szag? - kérdezte, felemelve tekintetét a könyvből, ami már ismerős volt Jóska bácsinak.

- Megint ezt olvasod? - kérdezte Jóska bácsi -, de mit is olvasnál, nem hoztam neked másik könyvet. Nem tudtam, mit hozzak.

- Nem vagyok válogató - nyugtatta meg Barna -, de az én könyveimet már mind olvastam. Ezt pedig bármikor szívesen olvasom.

- Miért ennyire fontos ez a könyv? - kérdezte Jóska bácsi -, már ha szeretnél róla beszélni.

- Nem titok - nézett a könyvre elgondolkodó tekintettel. - Még nem voltam hat éves, amikor anyukám elkezdte nekem felolvasni esti meseként.

- Ez nem annak a korosztálynak való regény - mondta Jóska bácsi. - Szerintem, még az általános iskolás gyerekek sem értik meg teljesen. Amikor felolvastam neked - gondolkodott el Jóska bácsi -, életemben ez volt a második alkalom, és rájöttem, hogy gyerekkoromban nem értettem meg. Sokkal mélyebb a mondanivalója, amit akkor fel sem fog az ember.

- Nem tudom, hányszor olvastam - nézett Barna Jóska bácsira -, de minden olvasáskor új mondanivalót fede-

zek fel. A pillanatnyi problémáimtól, lelkiállapotomtól függően, más és más megoldást olvasok ki belőle. Nekem ez már fóbia. Amikor anyukám elkezdte olvasni, én sem értettem. Halála előtt már másodszer hallgattam végig. Azóta bármikor kezembe veszem, itt van velem, most, hogy kopogott az ajtón, ezen a széken ült, amin ma-ga.

Jóska bácsi felpattant a székről, mint akit rugó lőtt ki. Visszanézett a székre.

- Nem a valóságban - nézett mosolyogva Jóska bácsira -, csak a képzeletemben, mintha ő olvasta volna nekem a könyvet.

Kicsit pirulva visszaült és másfelé terelte a beszélgetés fonalát.

- Szigorúan nevelhettek a szüleid - kezdett bele Jóska bácsi, félve attól, milyen sebet szakíthat fel Barna lelkében, de kíváncsi volt eddigi életére -, hogy ilyen ember vált belőled.

Barna meglepetten nézett Jóska bácsira, váratlanul érte ez a személyes kérdés. Hosszan gondolkozott, honnan kellene kezdeni. A kicsit elnyúlt gondolkodás miatt Jóska bácsi próbált kicsit visszakozni.

- Nem kell válaszolnod, ha nem akarsz. Majd egyszer, ha úgy gondold, elmeséled.

- Semmi gond, hogy megkérdezte, csak ezen így még soha nem gondolkodtam.

Ismét kicsit a távolba révedt, de aztán folytatta a mondatot.

- Kilenc éves múltam, mikor meghaltak. Mindig bánatos vagyok, mikor visszagondolok arra az időre, amikor még éltek, mert egyre kevesebbre emlékszem. Abban viszont biztos vagyok, soha nem vertek meg, és ha jól

emlékszem, meg sem szidtak semmiért. Tőlük csak dicséretre emlékszem, és arra, hogy valóságos dicséretfüggő voltam.

- Ezt, hogy érted? - nézett csodálkozva Jóska bácsi.

- Mindenért meg lettem dicsérve, így, ha nem kaptam anyukámtól jó szavakat, már hiányzott. Abból tudtam, hogy valami rosszat csináltam, de nem szidtak meg érte.

Barna ismét hosszabban elgondolkodott, szeme egyre jobban csillogott. Látszott rajta, hogy könnyeivel küszködik. Nagyot nyelt, hogy folytatni tudja.

- Anyukámnak volt egy mondása: - nézett hosszan Jóska bácsira. - *Jóra szidni senkit nem lehet.*

- Várjál, egy kicsit lemaradtam, ezt nem értem.

- Röviden úgy magyarázta, hogy ha csak szidnak valakit, attól nem lesz belőle jó ember.

- Azért ebből még nem következik az, hogy ha csak dicsérik, akkor biztos, hogy jó lesz.

- Az nem, de szerinte dicsérettel sokkal többet lehet érni, mint szidással.

- Ezt elhiszem, csak nagyon nehéz így nevelni.

- Amikor meghaltak, ahogy az intézetbe kerültem, már túlsúlyba került a szidás és a büntetés. Dicséretet abban az időben csak Barbarától kaptam. Ő pótolta a hiányzó anyai szeretetet. Amennyire abban a helyzetben lehetett, a legtöbb időt velem töltötte. Elintézte, hogy könyvtáros lehessenek az otthonban. Így már jobban éreztem ott magam. Tanulási időn kívül szinte a könyvtárban laktam. Nagyon sok könyv volt ott, és nekem mindegyik megfordult a kezemben - mondta büszkén Barna. - Sajnáltam, hogy nem tudom mindet kiolvasni. Azt az illatot nem felejttem el soha. Mindenki másnak ez csak szag.

Leginkább úgy lehet leírni, hogy poros papír szaga keveredve kevés penésszel.

Mesélés közben lepillantott a még mindig kezében lévő könyvre. Eszébe jutott, hogy meg akart kérdezni valamit Jóska bácsitól.

- Kérdezhetek valamit? - fordult látogatója felé.

- Igen.

- Hogy került ez a könyv ide, a kezembe?

Ennek megválaszolására még nem volt felkészülve Jóska bácsi, szeretete volna a kérdést akkor megbeszélni, amikor a gyámságot már megszüntették Barna felett. A papírmunkát már elintézte, csak a végzést várta. Az, hogy mikor emelkedik jogerőre, az már nem érdekelte. Nyitotta a száját, hogy elkezdje a nem könnyű magyarázatot, de gyorsan be is csukta, mert kopogtak az ajtón. Felsőhajtott örömeiben és kérdő tekintettel nézett Barnára, aki csak ekkor eszmélt, hogy ez az ő kórterme, neki kell kiszólni, ha szeretné meglátni az érkezőt.

- Szabad - szólt ki a kíváncsiságtól remegő hangon.

Abban a pillanatban feltárult az ajtó.

- Barbara - szakadt ki a név Barnából főleg a meglepetés miatt. - Laci bácsi - jött a második meglepetés -, gyereket vártok?

Tóth II gyorsan megkerülve Barbarát odaugrott Barna ágyához, jobb kézzel megragadta csuklóját, bal kezével a nadrágzsebében kotorászva.

- Hol a bilincsem? Emlékszel, mit mondtam? - nézett nagyon mérgesen, mégis mosolyogva Barnára -, ha lebácsizol, bilincsből állítalak elő a rendőrsre.

- Bocsánat, Laci bácsi - szólt Barna erősen megnyomva a megszólítást -, ne állítson elő, még gyenge vagyok - könyörgött és nevetett.

- Na, jó most az egyszer megbocsátok - nevetett még jobban -, és válaszolva a kérdésedre, igen, gyereket várunk, de a nehezét Barbara viseli.

- Jó napot kívánok, Barbara, Jó napot őrnagy úr, remélem, engem nem tartóztat le, én nem mondtam, hogy Laci bácsi.

- Bocsánat, Jóska bácsi, hogy ilyen udvariatlanok vagyunk, hogy nem üdvözlöttük, örülünk, hogy látjuk.

- Én is örülök a találkozásnak, de nekem már menem kell.

- Nem akartuk elzavarni, maradjon nyugodtan.

- Most jutott eszembe, hogy találkát beszéltem meg egy régi cimborámmal - hazudta, és jelentőségteljesen az órájára nézett -, már egy kicsit el is késtem. Viszontlátásra Barna.

- Viszontlátásra - búcsúztak kórusban.

Nyitotta az ajtót, de ahogy ki akart lépni rajta, majdnem összeütközött Piroska nővérrel, aki megrakott tálcát egyensúlyozott a kezében.

- Jóska bácsi, nehogy fellökjön. Hova rohan ennyire?

- Találkám van egyik barátommal.

- Ezt reggel nem mondta - nézett kíváncsi tekintettel Jóska bácsira -, mint látja, most tálalom az ebédet, amit megbeszéltünk.

- Köszönöm - mondta röviden és tömören Jóska bácsi.

Gyorsan megkerülte a nővért és már sietett is a lépcső felé. Mielőtt eltűnt volna, a folyosófordulóban még visszaszólt:

- Viszontlátásra, nővérke.

Mikor kilépett a kórház előtti parkba, már kezdett megnyugodni. Maga sem értette, miért lett ideges. Mindig a lehető legjobbat akarta Barnának. Ezért ment bele a gyámságba is. Azt sem ő találta ki, csak hagyta magát rábeszélni. Ha ő nem vállalja, kijelöltek volna mást.

Akkor sem lesz egyszerű ezekről Barnával beszélni. Főleg attól félt, mit szól ahhoz, hogy felmondta az albérletét, elhordta a holmiját az engedélye nélkül egy számárra idegen helyre. De erről szól a gyámság - vigasztalta magát -, nekem kellett döntenem Barna helyett, és szerintem a legjobban döntöttem. Barna majd elmondja a véleményét, különben sem végleges az elhelyezése. Ha úgy dönt, kereshet magának másik albérletet. Erre a gondolatra elszomorodott, nem akarta megszakítani a kapcsolatot Barnával. Hosszú egyedüllét után ez alatt a két hónap alatt hozzászokott, hogy ismét nincs egyedül. Van valaki, akiről gondoskodhat. Már csak azt kell elérni, hogy az a valaki is akarja és elfogadja a gondoskodást. Ez nem lesz egyszerű, de nem megoldhatatlan - vigasztalta magát. Sok új ismerőse lett, amióta bejár Barnához. Felpezsdült az élete, fiatalabbnak, energikusabbnak érezte magát.

- Ismét élek - mondta ki hangosan.

A saját hangját meghalva ijedten nézett körbe, halotta-e valaki. Nem volt hallótávolságon belül senki, pedig a téren sokan sétáltak. Ismét élek, futott át az agyán még egyszer, van értelme az életnek.

- Nem akarok ismét begubózva, depresszióra hajlamosan élni - fogadta meg magában. - Előveszem legjobb formámat, és meggyőzőm Barnát, szüksége van valakire, akire támaszkodhat, és akitől segítséget fogadhat el önzetlenül.

27. fejezet

Most mindent meg kell beszélnünk, el kell mondanom, hogy lettem a gyámja, hogy költöztettem el, és hova.

Mélyen a gondolataiba merülve ült a Barna ágya melletti, még mindig egyetlen széken. Amióta megjött, köszönésen kívül nem szólt egy szót sem. Barna csodálkozva nézett egy darabig. Ilyennek még soha nem látta. Zavarba ejtette a hallgatása.

- Valami baj van? - kérdezte.

A kérdést Jóska bácsi nem fogta fel, de kizökkengette a gondolataiból, ezért megszólalt:

- Fiam.

Barna csodálkozó szemekkel nézett rá, és kicsit mérgesen szólt rá.

- Miért nevez fiannak? Nem vagyok a gyereke.

Jóska bácsi összeresztette a kellenél hangosabb kérdésre. Felnézett kérdő tekintettel Barnára.

- Mit mondtál? - kérdezte -, ne haragudj el voltam gondolkodva.

- Azt kérdeztem - kezdett bele a kérdés megismétlésébe, már sokkal halkabban - miért szólított fiannak?

- Ne haragudj - révedt a távolba ismét Jóska bácsi -, amíg kómában voltál, mindig így szólítottalak - magyarázta. - De azt ne kérdezd, hogy miért. Ha leültem az ágyad mellé, eszembe jutott, hogy a fiannak egyedül kellett meghalnia, nem fogta senki a kezét. Nem vagy a fiam, tudom, de ebben a két hónapban úgy ültem melletted, mintha mellette ülnék. Családtagként tekintettem rád. Nemcsak azért, mert engem neveztek ki melléd gyámnak. Bocsáss meg, hogy eddig nem mondtam el. Félttem belekezdeni.

- Barbara már elmondta - fogta meg Jóska bácsi térdén nyugtatott kezét -, nem kell ebből ekkora ügyet csinálni.

- Mit mesélt még Barbara?

- Erről semmi többet, csak annyit mondott még, hogy szerinte mindent nagyon jól csinált. De azt nem mondta el, mi volt az a minden.

- Gondolom ezt már rám bízta, hogy én mondjam el.

- Van, amit el kell mondani? - kérdezte Barna kíváncsian.

- Igen, és nem tudom, hogy fogadod, amit el fogok mondani.

- Kezdje el, aztán meglátja - paskolta meg Jóska bácsi kezét.

- A lakcímkártyádon rajta volt a címed - kezdte a történetet Jóska bácsi -, gondoltam, fel kell keresnem. Csak arra voltam kíváncsi, nem kell-e valamit halaszthatatlanul intézni a lakásodban.

- Mit kellett volna? - kérdezett közbe Barna.

- Sok minden forgott a fejemben - magyarázkodott Jóska bácsi -, ha van hűtőszekrényed, márpedig miért ne lenne, van-e benne romlandó, vannak-e növények, amiket locsolni kell? Abban biztos voltam, a rendszeres szelöltetés nem árt. Azt sem tudtam, hogy háziállatot tartasz-e? Mivel a balesetnél nálad lévő holmit nekem adták, a benne lévő kulcsokról tudtam, hogy a lakásodhoz való. Akkor még nem tudtam, hogy albérletben laksz. Amikor már ott álltam a kapuban, eszembe jutott: lehet, hogy nem is egyedül élsz. Megkerestem a kaputelefon gombot, ami a lakásodhoz tartozott. Nem Farkas Barna volt ráírva, tehát nem a te lakásod. Megnyomtam a kapu-

telefon gombját. Azért bevallom, nem számítottam rá, hogy valaki beleszól.

Itt egy kicsit elgondolkodott, mert a kritikus rész felé közeledett a történetben. Barna szemében látva a kíváncsiságot, kénytelen volt folytatni.

- Amikor felértem a lifttel, már az ajtóban várt, akivel az előbb beszéltem, valósággal megijedtem tőle.

- Nem egy szívderítő látvány - nevetett Barna -, de alapjában véve jó ember. Szereti a melegszendvicset, a tisztaságot kevésbé, de nem kért sokat a szobáért.

- Bevallom neked, már a lépcsőházban fogalmazódott bennem, de ahogy beértem a lakásba, már tudtam, itt nem lakhatsz tovább.

- De miért? - nézett tüzet lövellő szemmel Barna. - Szerettem ott lakni. Bementem a szobámba, az volt maga a paradicsom. Saját főzősarkommal, és nem beszélve a könyveimről.

- Láttam a szobádat - szabadkozott Jóska bácsi. - Az tényleg szép volt.

- Hogy-hogy volt? - nézett Barna mérgesen.

- Felmondtam.

- Miért?

- Nem bírtam volna elviselni, ha abban a szemétkben kell lábadoznod.

Megállt a mondat folytatása előtt. Felemelte fejét, állát dacosan előre szegezve és minden bátorságát összeszedve folytatta.

- Nem akartam, hogy ezek után megint egyedül maradjak.

Barna ránézett a most már egész kicsire összehúzott Jóska bácsira, és eszébe jutott a tegnapi ebéd. Már tudta, hogy neki köszönheti. Piroska nővér nem bírta magában

tartani az információt. Igaz, Barna kétszer is határozottan rápirított, hogy neki ne hazudja azt, hogy ez kórházi koszt. A kosár és benne a tisztára mosott edények ott voltak az ágya alatt. Nagyon haragudott a felmondott szobáért, de megpróbálta más oldalról vizsgálni a történeteket. Neki is nehezebbre esett elviselni azt a lakást, ha nem a szobájában volt. Életében ez lenne a harmadik alkalom, hogy lakóhelyet változtat. Az előző két változtatás közül az egyik rossz volt. Amikor az intézetbe került, hosszú idejébe telt, mire megszokta. A második alkalom, amikor kitétek az otthonból, nem volt egyszerű, de úgy érezte, jól választott. Akkor ez eddig döntetlen - gondolta magában. Szülei halála óta nem tartozott senkihez, nem kellett beszámolni senkinek az elért eredményeiről, nem kapott tanácsot, ha kételyei merültek fel valamilyen döntéssel kapcsolatban. Ezek hiányoztak az életéből. Lenyúlt az ágy alá, és felvette a kosarat. Jóska bácsi csodálkozva nézett a szemében gyülekező könnyein keresztül.

- Köszönöm a tegnapi ebédet - nyújtotta a tiszta edényt Jóska bácsi felé.

- Nagyon szívesen, remélem ízlett - mondta Jóska bácsi, és nem kérdezte, honnan tudja, hogy tőle kapta.

- Megkérdezhetem, hogy tervezte továbbiakban az életünket - tudatosan mondta többes számban, hogy érezze Jóska bácsi, most már közös a jövőjük. - Megmentette az életemet, kötelességem ezt valahogy viszonozni, ha beenged az életébe - nevetett Barna -, legalábbis az indián regényekben az így működik.

- Nem kötelez ez semmire - nézett rá boldogan Jóska bácsi -, de elkövettem ellened még egy merényletet.

Hátradőlt a székében megnyugodva. Érezte, hogy elmondhatja a történet végét is.

- Ne idegesítsen, ez még nem volt elég?
- Belevágok a közepébe - mondta bizakodva benne, hogy Barna ezt is olyan megértéssel fogadja, mint az eddigit. - Berendeztem egy szobát a holmidből az én lakásomban.

Gyorsan hozzátette: - Két és fél szobás, egyedül élek benne, mióta a feleségem meghalt. Az egyik nagyszoba nagyjából akkora, mint a régi szobád, a félszobában én alszom, a másik nagyszoba lehet a nappalink.

Kérdőn nézett Barnára, az egyetértését várva.

- Mi van, ha nekem ez így nem tetszik? - kérdezte Barna.

- Semmi probléma - húzta ki magát Jóska bácsi, és örült, hogy a polcrendszert így rendelte. - Keresünk neked egy másik albérletet, majd segítek. A könyvespolc, ami a szobádban van - remélte, elfogadja szobájának -, bárhol felépíthető, és az már a tied.

- Mivel érdemeltem ki? Nem vagyok hozzászokva az ilyen nagylelkű ajándékokhoz!

- Te? - kérdezte Jóska bácsi Barna szemébe nézve. - Te nem érdemeltél ki semmit. Mint említetted az indiánokat, ezzel tartozol nekem. Lerótnak tekintem a tartozásodat azzal, ha elfogadod, amit kapsz.

- Kapok gondolkodási időt?

- Igen. Amíg nem engednek ki innen, nem tudsz dönteni és nincs is miről.

A beszélgetés megszakadt, mind a ketten gondolataikba mélyedtek. Jóska bácsi azon gondolkodott, hogy milyen nagyot változott a kapcsolatuk. Barnának egész másfelé kalandoztak a gondolatai. Milyen események befolyásolják az ember életét, amire nincs értelmes magyarázat. Egyik tragédia miatt élete átmenetileg rosszra for-

dult, és nemcsak azért, mert egyedül maradt. Másik majdnem tragédia következtében jóra. Legalábbis ezt most jó változásnak fogta fel. Gondolatban sem zárkózott el a pozitív folytatás elől. Jóska bácsiról eddig csak jót hallott, és amúgy is szimpatikusnak találta az idős embert.

Jóska bácsi gondolataiban arra az elhatározásra jutott, hogy a kórházban töltött további, várhatóan egy-két hét alatt minél jobban meg kell ismerniük egymást. Nem akart olyan dolgokat kiszedni Barnából, amiket nem szívesen mondott volna el, de kíváncsi volt eddigi életére. Az ismerkedést ezért a közelmúlttal kell kezdenie, főleg olyan eseményekkel, amikben van valami közös pontjuk.

Barnára nézve látta, hogy ő is nagyon el van gondolkozva. Nem nézte az órát, de hosszú időnek érezte az utolsó mondat óta eltelt időt.

- Mi a véleményed Melindáról?

Barna csodálkozó szemekkel fordult felé. A kérdés eljutott az agyáig, de hirtelen nem értette, hogy miért kérdezi.

- Melindáról? - kérdezett vissza.

- Igen, érdekel az életed, a kapcsolataid. Persze csak akkor, ha szeretnéd megosztani velem. Gondoltam, olyanokat kérdezek az életeredől, amiről már én is tudok valamit.

- Ezt értem, csak az a helyzet, hogy Melindáról nem tudok sok mindent mondani - gondolkozott kicsit Barna -, lehet, hogy maga többet tud róla, mint én. Mielőtt ez történt velem, csak egyszer találkoztam vele egy könyvtárban.

- Ezt tudom - mondta Jóska bácsi. - Melinda erről a találkozásról sokat mesélt. Arról, hogy mi a véleményed rólad, valóban sokat hallottam, de engem az érdekel, neked, mi a véleményed. Te hogy gondolsz Melindára?

- Ahogy megláttam - kezdte Barna szélesen mosolyogva -, elállt a lélegzetem, és szerintem egy időre megállt a szívem is. Nem tudom, Melinda mit mesélt, de teljesen bénának nézhetett. Nagyon hosszú ideig meg sem tudtam szólalni. Amikor végre sikerült, akkor is csak hebegtem.

- Ne izgulj - nyugtatta Jóska bácsi. - Melinda szerint nem volt ilyen drámai a helyzet.

- Miért mit mondott? - szinte követelte a választ Barna.

- Majd elmondom - mondta csodálkozva az izgatottságán Jóska bácsi -, habár nem hatalmazott fel rá, hogy kiteregessem érzelmeit.

- Akkor egyszerűen válaszolok - kezdte Barna egyenesen Jóska bácsi szemébe nézve, csillogó őszinte szemekkel -, beleszerettem első látásra - majd lemondóan folytatta -, nem az én súlycsoportom, különben is cigány vagyok.

- Mi ez az önsajnálát? - kérdezte Jóska bácsi.

- Tudom, hogy mi a vélemény a romákról.

- Akkor szerintem nem ismered Melindát.

- Nem is mondtam, hogy ismerem. Csak szeretném ismerni. Lesz rá alkalmam?

- Ahogy én Melindát ismerem, nehéz lesz nem megismerned.

- Akkor nem csak szánalomból látogatott?

- Ezt kérdezd meg tőle - válaszolta Jóska bácsi talányos mosollyal -, de ha rám hallgatsz, több önbizalommal kezeled a kérdést.

A beszélgetést a nyíló ajtó enyhén nyikorgó hangja szakította félbe. Seres professzor és pár kollegája jelent meg az ajtóban.

- Jó napot kívánok, Jóska bácsi - köszönt és utat engedett a többi érkezőnek.

- Jó napot kívánok mindenkinek - köszönt Jóska bácsi is.

- A kollegáim különböző szakterületek jeles képviselői, és azért jöttek, hogy megvizsgálják Barnát, mielőtt azt mondják, hogy meggyógyult.

- Már meggyógyult? - kérdezte Jóska bácsi leplezetlen örömmel.

- Ezt szeretnék megállapítani - mondta Dr. Seres -, de addig megkérem, hogy menjen ki.

- Természetes, már itt sem vagyok - szólt vissza az ajtóból Jóska bácsi -, azért majd engem is tájékoztat az eredményről?

- Igen, ha jól emlékszem, eddig is mindent megszéltünk.

A mondat végét már a folyosóról hallgatta, majd becsukta az ajtót és elindult a nővérpult felé, ahol ismét Piroska nővérrel találkozott.

- Üdvözlöm, nővérke - köszönt Jóska bácsi -, magának nincs lakása - viccelődött -, hogy már megint itt van?

- Ne bosszantson - nézett rá szúrós szemekkel, de mosolyogva Piroska nővér -, több mint harminc órája bent vagyok, mert Kriszta nővér lebetegedett, és nem volt, aki leváltott volna.

- Elnézést, csak vicceltem.

- Ne haragudjon, nem vagyok vicces kedvemben. Azt azért elmondom, hogy ne rám legyen mérges, mert elmondtam Barnának a tegnapi ebéd történetét.

- Dehogy haragszom, sőt mindent köszönök.

- Kiszedte belőlem. Előre megmondtam, hogy nem tudok hazudni - szabadkozott Piroska nővér.

- Ez most már nem számít - vigasztalta Jóska bácsi -, csak az a lényeg, hogy örült neki, és ízlett is az étel.

- Az edényeket elmosva bevitettem Barna szobájába, ha jól emlékszem, betetette velem az ágy alá.

- Igen, már megmutatta. Köszönöm, hogy el is mosogatott.

- Remélem nem gondolta, hogy ilyen trehány vagyok, és mosatlan edényt hagyok bűdösödni az ágya alatt.

A mondat közben tekintete Jóska bácsi mögé tévedt, és meglátta, hogy Melinda anélkül, hogy körülnézne a folyosón, egyből fordul Barna kórterme felé.

- Melinda - szólt oda olyan hangerővel, hogy Jóska bácsi összerezsent -, ne menj most be Barnához.

A hang hallatán Melinda megtorpant és a nővérpult felé fordult. Felocsúdva első meglepetéséből, mosolyra húzta a száját, mert észrevette Jóska bácsit.

- Jó napot kívánok, nővérke, szerbusz, Jóska bácsi - üdvözölte őket Melinda, és csodálkozás ült ki arcára -, miért nem mehetek be Barnához? Van valami gond?

- Semmi probléma - nyugtatta meg Jóska bácsi. - Szeres professzor és orvos társai vannak Barna szobájában.

- Mit csinálnak vele? - nézett aggódva Melinda, hol a nővérrre, hol Jóska bácsira -, csak nem lépett fel valami komplikáció?

- Nem. Nyugodj meg - fogta meg a remegő kezét Jóska bácsi -, csak azért vizsgálják, hogy el tudják dönteni, mikor nyilváníthatják gyógyultnak.

Melinda megnyugodva önfeledten ugrott Jóska bácsi nyakába.

- Akkor lehet, hogy hamarosan hazajöhet?

Ezt a kérdést olyan lelkesen tette fel, mintha a közös lakásukba várta volna haza Barnát.

- Remélem - mondta Jóska bácsi mosolyra húzott szájjal -, de addig még sok teendőm van Barna szobájában.

- Tudod, hogy szívesen segíték - nyomott egy pusztit Jóska bácsi arcára -, csak szólj.

- Ezt miért kaptam? - nézett Melindára csodálkozva.

- Mert boldog vagyok - csacsogta Melinda -, és remélem, ezzel neked is örömet szereztem.

- Eddig is remek napom volt, most meg pláne - ölelte meg Melindát, mintha a lányát ölelné.

Ölelés közben átgondolta a közeljövő teendőit, és rájött, ha Barnát egy héten belül kiengedik, akkor neki addig még sok teendője van. Kibontakozott az ölelésből, hogy Melinda szemébe nézhessen.

- Örülök, hogy bejöttél - nézett olyan közelről Melinda szemébe, hogy orruk majdnem összeért -, de most jöttem rá, nekem még nagyon sok elintéznivalóm van.

- Nem várod meg Seres professzort?

- Úgy döntöttem, hogy elég, ha te megvárod. Ha rossz híreket mond, majd telefonon elmondod.

- Ha jó híreket, azt is el fogom mondani, remélem nem zavar, ha felhívlak?

- Egyre jobban örülök, ha valaki felhív, főleg, ha jó híreket mond. Visszagondolva két-három hónappal ezelőtti életemre, nem tudom, hogy viseltem az egyedüllétet. Nem hívott senki, nem beszéltem a postáson kívül senkivel. Felébredtem, és nem akarok megint elaludni. Van értelme az életemnek, fiatalok vesznek körül, és azt érzem, hogy még tehetek valamit az életben, mert van, aki elfogadja. Legalább tíz évet fiatalodtam, tele vagyok energiával, tenniakarással. Tudom, hogy Barnának nincs szüksége rám, megoldja további életét egyedül is. Ettől

függetlenül szeretném, ha beköltözne a szobába, amit neki szántam. Még hátravannak az utolsó simítások, és ha hamar kiengedik, nem leszek kész.

Csodálkozva nézett rá Melinda, váratlanul érte ez a vallomás, de nem lepődött meg rajta.

- Jóska bácsi, szeretlek! - ölelte meg ismét. - Nem ismertem egyik vérszerinti nagyapámat sem, sajnos meghaltak, mielőtt megszülettem, de ilyenek szerettem volna őket, mint te vagy. Megígérem neked, nem hagyok egyedül soha. Barna akárhogy dönt, az az ő döntése, de tőlem nem szabadulsz meg egykönnyen. Tekintsd úgy, hogy van egy unokád.

- Mindig erre vágytam - bontakozott ki az ölelésből Jóska bácsi, könnyeit törölgetve -, de a fiamtól ezt nem kaphattam meg. Egy unokám már van, és ha mindent jól csinálok, lehet még egy. Segítesz?

- Mindent megteszek - gondolkodott el Melinda -, de még az én helyzetem sem biztos.

- Mire gondolsz?

- Eddig nem kaptam semmi megerősítést Barnától, hogy örül a látogatásaimnak.

- Ha rám hallgatsz - nézett huncut tekintettel Jóska bácsi -, azt teszed, amit a szíved diktál. Nem szoktam pletykálni, ezért túl sokat nem mondhatok, de annyit mondok, hogy hosszantartó ellenszegülésre ne számíts.

Melinda kicsi elgondolkodott a hallottakon, majd széles mosolyra húzta száját.

- Akkor biztos lehetsz benne, mostantól két unokád van, ha tetszik, ha nem.

- Másra sem vágyok jobban. De most az lesz a legjobb, ha én elmegyek, és folytatom a szoba felkészítését Barna fogadására.

Ebben a pillanatban nyílt Barna szobájának ajtaja. Elsőnek ismét Seres professzor jelent meg. Meglátva Jóska bácsit, odaszólt neki:

- Ha gondolja, most bejöhet hozzám.

Jóska bácsi elgondolkodva nézett doktor Seresre. Ő nem rokon, eddig is sok idejét rabolta a professzornak. Melinda lehet, hogy közeli hozzátartozó lesz, át kell engedni neki a lehetőséget.

- Köszönöm doktor úr - kezdte magát kimenteni -, ha megengedi, inkább Melinda menne be, meghallgatni a döntést. Nekem van még egy kis elintéznivalóm.

- Rendben, akkor várom pár perc múlva, Melinda.

- Hamarosan megyek - szólt oda Melinda, és csodálkozva nézett Jóska bácsira. - Miért nem te mész be?

- Nekem, most mennem kell - indult Jóska bácsi a lépcső felé -, a többit majd megbeszéljük - mondta talányosan.

28. fejezet

Hamarosan haza mehetek - gondolkozott Barna -, de hol van a haza?

Rengeteg kérdés merült fel benne, amikor kiderült, hogy gyógyultnak nyilvánították. Rá van bízva, hogy mikor megy, de Seres professzor még egy hét kórházban tartózkodást javasolt. Szimpatikus Jóska bácsi, de ilyen idős emberrel összeköltözni? Melinda, az már más lenne, de még nem is járnak. Egyáltalán fognak-e?

- Mindjárt jövök - dugta be fejét Melinda az ajtón -, csak Seres professzor szeretne valamit mondani.

Szóhoz sem jutott, máris csukódott az ajtó.

- Meg sem hallgat - gondolkozott el Barna. - Akkor mire számíthatok ezután? Lehet, hogy csak unatkozik, ezért jár a kórházba? Egy ilyen szép és csinos lánynak biztos lenne ennél jobb elfoglaltsága is. Lehet, hogy van valami esélyem? Az maga lenne a csoda - mélyítette tovább gondolatait. Alig ismerem, mégis megőrjít. Lehet, hogy ez a szerelem? - gondolkodott tovább. - Ha nem az lenne, nem rándulna görcsbe a gyomrom, ha meglátom, nem verne ki a víz, ha megfogja a kezem.

Tovább nem fűzhette gondolatait, mert nyílt az ajtó és megint görcsben volt a gyomra. Melinda lépett be.

- Szia - köszönt láthatóan fergeteges örömmel -, megógyultál, tudtad?

- Igen - nézett Melindára csodálkozva. - Seres professzor egy órával ezelőtt közölte velem.

- És? - húzta fel szemöldökét Melinda -, nem is örülsz?

- De igen - nézett fel elgondolkozva -, de nem tudom, hogyan tovább?

Szeme távolba meredt, kis idő után folytatta: - Hova menjek most? Nincs lakásom, gondolom nincs munkahelyem, emiatt nincs jövedelmem. Ez nem jelenti azt, hogy éhen halok, de akkor hozzá kell nyúlnom a tartalékaimhoz.

- Ezzel most ne foglalkozz - fogta meg kezét Melinda -, csak az a lényeg, hogy innen kikerülj.

- Én is így érzem, de akkor is foglalkoztat, hogyan tovább?

- Engem is foglalkoztat, de most engedd el magad, és ne gondolkozz a jövőn.

- Könnyű ezt mondani, de hogy lehet csak úgy élni bele a világba?

- Mindjárt megtudod - mondta Melinda huncut mosollyal.

Folytatni már nem tudta, nyílt az ajtó. Piroska nővér lépett be rajta, a szokottnál is morcosabban. Körül sem nézett, nem köszönt senkinek, csak bedugta a hőmérőt Barna szájába, majd felemelte a lázlapot. Tanulmányozta a legutóbb bejegyzett dolgokat, majd egy könnycseppet kitörölt a bal szeméből. Remélte, nem vette észre senki.

- Hallom - szólalt meg kicsit rekedtes elhaló hangon -, hamarosan elhagy bennünket?

Fel sem nézve a kartonból folytatta:

- Pedig már egész' megszoktam.

Megint a szeméhez nyúlt, mintha viszketne.

- De hát ez a rendje - emelte fel tekintetét a kórlapról -, a rossz betegek is elmennek, ha meggyógyultak, de ha a jók, az fáj, pedig alapjában véve örülök neki.

Választ nem várva megfordult, babrált az ajtóval, majd hátrafordulva Melindára kacsintott, és csak úgy mellékesen közölte:

- Milyen régóta keresem ennek az ajtónak a kulcsát, végre megtaláltam.

Melinda vette az üzenetet, és a székről átült Barna ágyára, két karjával körbefogva.

- Megigazíthatom a párnádat?

- Köszönöm - nyögte ki Barna, közben levegő után kapkodott Melinda két melle között. Érezte, hogy a póló alatt nincs melltartó. Takarója emelkedni kezd a lábai között. Felhúzta két térdét, palástolva „gyengeségét”. Remegő kézzel megfogta Melinda vállait. Megpróbálta kicsit távolabb tolni.

- Légy egy kicsit türelmes, még nem végeztem - mondta Melinda. Közben érezte Barna forró leheletét mellei között.

- Szeretlek - sította Barna a mellek közé, átfogva Melinda derekát, és még közelebb húzta magához.

Ilyen átérzéssel még soha nem mondta ki ezt a szót, de ezt Melinda nem tudhatta. Visszagondolva, ilyen rövid ismeretség után még nem is mondta senkinek. Tudatalattija mozgatta a száját.

- Én is szeretlek - próbált kibontakozni az egyre szorosabb ölelésből.

Kicsit lazult Barna szorítása, de csak annyira, hogy fejük egy magasságba került. Az orruk majdnem összeért, mélyen beleláttak egymás szemébe. Melinda szeme halványkék, majdnem szürke, Barnaé pedig valószínűtlenül világosbarna. Melinda azon gondolkodott, hogy ilyen szemet még nem látott. Annyira különleges, hogy teljesen elgyengülve kezdett szavalni.

*A fekete, barna, a vér, piros.
Mindkét talpad viszket,
Táncolsz, míg bírod.
Ha ezt érzed, tapsolj,
Megtaláltad, mit kerestél.
A szíved egy dobbanást kihagy,
Rögtön tudod ki vagy.
Barna szeme rád mered,
Kezét elengedni nem mered,
Életed ekkor lesz teljes.*

Barna kikerekedett szemmel nézett Melindára. Lehet, hogy elvette az eszét a szerelem?

- Ugye ez nem ragályos? - kérdezte mosolyogva Barna.

Melinda felocsúdva az elvarázsoltságából, ismét Barna szemeit fürkészközve, kezdte magyarázni a verset.

- Még egész kislány voltam, mikor búcsúba vittek a szüleim. Ott egy cigányasszony mélyen a szemembe nézett, de olyan mélyen, hogy én úgy éreztem, valahova mögém néz. Ő mormolta ezt a verset, közben szorította a kezemet. Csak akkor egyszer hallottam, de azóta sem megy ki a fejemből. Most már tudom, hogy látta a jövőt, azt mondta el ebben a versben. Ahogy a verset befejezte, apukám felemelt, de amikor hátranéztem, már nem láttam sehhol. Egyszerűen felszívódott, de a verse itt maradt a fejemben.

- Elmondanád még egyszer? - kérdezte Barna.

- Igen, - nézett Melinda mélyen Barna szemébe -, neked ahányszor csak kéred, mert az az érzésem, hogy rólad szól.

*A fekete, barna, a vér, piros.
Mindkét talpad viszket,
Táncolsz, míg bírod.
Ha ezt érzed, tapsolj,*

Barna áhítattal hallgatta, és mikor ide ért a szavalásban, tapsolt egyet a háta mögött. Melinda összerendezett egy kicsit, de folytatta.

*Megtaláltad, mit kerestél.
A szíved egy dobbanást kihagy,
Rögtön tudod ki vagy.
Barna szeme rád mered,
Kezét elengedni nem mered,
Életed ekkor lesz teljes.*

Az utolsó szavakat már Barna vállára hajtott fejfel mondta, és érezte, hogy a váll és nyak találkozásánál ott-hon van.

- Szeretlek - mondta Barna ismét.

- Szeretlek - mondta, és felemelte fejét Melinda, így ismét egymás szemébe néztek. - Szeretlek, - ismételte és megcsókolta Barnát, olyan lágyan, olyan mély érzéssel, hogy Barna, mint akit letaglóztak, a párnájára rogyott.

- Ne csináld ezt velem - nézett Melindára egye jobban csillogó szemmel. - Még egy ilyen és nem állok jót magamért.

Kibontakozott Melinda az egyre szorosabb ölelésből és elindult az ajtó felé. Ráfordította a kulcsot és kacéran visszanézett szerelmére.

- Most már nem is kell - mondta, és felkészült a folytatásra.

Belevetette magát Barna karjaiba, és ismét megcsókolta, de már nem olyan lágyan, mint először. Teste egyre forróbb lett. Érezte Barna kezét a mellein. Csókjai egyre vadabbak lettek, és Barna viszonzta, egyre nagyobb hévvel.

- Kérnék valamit - emelte fel a fejét, elszakadva kis időre Barna szájától -, vigyázz rám, nekem ez az első!

Barnába késként hasított ez a mondat, ezért eltolta magától Melindát.

- Még szűz vagy? - kérdezte csodálkozva.

- Igen - vallotta be Melinda -, neked tartogattam magam.

Barna felült az ágyon és teljesen eltávolodott tőle.

- Akkor ez így nem megy - mondta.

- Miért? - kérdezte Melinda leplezetlen izgatottsággal.

- Mert ez erre nem megfelelő alkalom.
- Azt mondtad, szeretsz - nézett Barna szemébe -, pedig ha nem kívánsz, akkor nem is szeretsz - szögezte le határozottan Melinda, és sértődötten visszaült a székre.
- Még soha nem kívántam ennyire senkit - fogta meg Melinda kezét -, de nem tehetem meg.
- Miért? Én is akarom. Ez nem számít.
- De nagyon is számít. Ettől függetlenül ez életed nagy lépése. Nem szabad, hogy így történjen meg.
- Akkor hogy?
- Azt még nem tudom, de annak a pillanatnak ünnepnepnek kell lenni. Soha nem értettem azokat a lányokat, akik kocsiiban vagy egy félreeső tisztáson hagyják, hogy elvegyék a szüzességüket.
- Abban igazad van, én is romantikusabb helyről álmodtam, de úgy elkaptam a hév, hogy illet még soha nem éreztem. Voltak már komoly kapcsolataim, az is előfordult, hogy eljutottunk az ágyig is - gondolkodott el az akkori szituáción. - Most, hogy felidézem, már tudom, azért nem tudtam megtenni, mert ahogy a szemükbe néztem, eszembe jutott a vers. Azonnal tudtam, hogy nem szabad. - Most is azért szavaltam el - hajolt oda Barnához, és megcsókolta -, de most megkaptam a tudatalatti engedélyt. Ezért voltam olyan csalódott, hogy visszautasítottál.
- Nem utasítottalak vissza - húzta ismét az ágy szélére Melindát -, de nálunk, mármint a népemnél - nézett a távolba Barna - mit kertelek összevissza: a cigányoknál, ez nagyon fontos esemény. A férfi kiszolgálja a nőt. Ez nálunk alapszabály. Mindent megteszünk a szerelmükért, ha kell, még lopunk is.
- Ezt nem tudtam.

- Csak egyet nem kérhet a szerelmünk - nézett szúrósan Melinda szemébe -, mert azt nem teljesítjük.

- Mi az? - kérdezte ijedt szemekkel Melinda -, elmondod nekem? Nem vagyok elég felkészült a néped szokásaiból.

- Ha fúj a szél, ne küldjön ki a házból - mosolygott Barna.

- Ez olyan nagy dolog?

- Szerintem nem. Én is csak olvasmányaimból tudom, hogy a cigányok nem szeretik a szelet.

Megölelte ismét Melindát, és fülébe súgott.

- Kizárnád az ajtót? - kérdezte. - Ettől bezártság érzésem van.

- Igen, pedig bíztam benne, hogy hasznát vesszük ennek a régen elveszett kulcsnak.

- Persze, hogy hasznát vesszük, ki tudod nyitni az ajtót.

- Most jut eszembe - nézett szinte nevetve Barnára Melinda -, gyógyultnak nyilvánítottak, kelj fel és nyisd ki az ajtót.

- Nem tehetem.

- Miért? - kerekedett el Melinda szeme.

- Mit gondolsz, miért van felhúzva a két térdem. Csak szóban tudok uralkodni magamon.

Többet nem kérdezett, felállt és kinyitotta az ajtót. Visszatérve Barna mellé, már nem ült az ágyra.

29. fejezet

Legutóbb úgy váltunk el, hogy a lehetőségekhez képest megpróbáljuk minél jobban megismerni egymást. Én már nagyon sok mindent elmeséltem magamról. Em-

lékszik egyáltalán valamire, vagy nem is hallotta? De én alig tudok róla valamit - tervezgette mondanivalóját Jóska bácsi. Az ajtóhoz ért, a kilincsre tette a kezét, de észébe jutott, kopogni kellene.

- Szabad - szólt ki Barna.

- Még nem is kopogtam - lépett be Jóska bácsi.

- Nem, de éreztem, hogy ott van - nézett rá boldogan Barna. - Szeret - szinte kiabálta.

- Igen, de ezt még nem mondtam - nézett az ajtóból csodálkozva Jóska bácsi. - De szögezzük le: csak úgy, mint a fiamat.

- Melinda. Nem maga - mondta Barna nevetve.

- Ezt én már régen tudtam, ezért nem kell így kiabálni.

- Ne haragudjon, de nagyon boldog vagyok - nézett hálásan Jóska bácsira -, és ezt magának köszönhetem. Köszönöm! - kiabálta Barna.

- Nekem ehhez semmi közöm.

- Dehogynem, ha nem menti meg az életemet, akkor ezt nem élhetem át.

- Örülök, hogy ilyen boldog vagy - mondta, és leült az ágya mellé az egyetlen székre, abban a pillanatban ágya átváltott a régi beidegződésbe. - Fiam - kezdte mondanivalóját.

- Miért szólít megint fiannak? - kérdezte Barna, de megnyugtatóképpen megfogta Jóska bácsi kezét -, már megegyeztünk, hogy nem vagyok a fia.

- Ne haragudj, de úgy rááll a szám.

- Nem haragszom - simogatta meg hüvelykujjával a csontos kezét -, de mondani akart valamit?

- Igen, kérni akartam, hogy mesélj magadról. Szeretnék megismerni.

- Mit meséljek?
- Csak olyat, amit meg akarsz velem osztani.
- Az intézeti életem - kezdte Barna - nem túl érdekes.
- El tudom képzelni, hogy milyen volt. Mesélj inkább az utóbbi évekről. Milyen munkahelyed van és mit dolgoztál?

- Mesélhetek, de nem nagyon érdekes. A papírjaimból meg a költöztetésem közben előkerült okmányokból biztos tudja, hogy gépészmérnöknek tanultam az egyetemen, és be is fejeztem.

- Ezt tudom - nézett Jóska bácsi Barnára -, megtaláltam a diplomádat. Azért nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy mindent, ami a lakásodban volt, áttanulmányoztam. Öregember vagyok, koromból adódóan kíváncsi is, de tudom, mit jelent a diszkréció. A diplomát is csak azért néztem meg, mert tudtam, hogy az nem személyes adat.

- Nem gyanúsítottam semmivel - veregette meg az öreg kezét -, amúgy sincs a holmim között semmi titkos.

Jóska bácsi tele bizalommal nézett a szemébe, mert ilyen egyenes emberrel kevéssel találkozott.

- Ott tartottam - folytatta Barna -, az egyetem elvégzése után a szakmámban nem találtam munkát. Gondolom, ez nem meglepő.

- Egyáltalán - nyugtatta meg Jóska bácsi.

- Rengeteg helyen próbálkoztam, de a végzettségemnek semmi megfelelő nem volt. Kénytelen voltam másfelé orientálódni. Sajnos nem dúskáltam az állásajánlatokban. Oda kellett mennem dolgozni, ahová egyáltalán fel akartak venni.

- Az milyen munka volt?

- Ingtatlanközvetítés.

- Nem igazán szakmába vágó - töprengett Jóska bácsi, de kihallatszott.

- Nem - szögezte le Barna -, de jó fizetést ajánlottak, igaz, jutalékos rendszerben. Amikor ez a „baleset” történt, akkor az iroda évváró bulijáról mentem haza.

- Nem láttad, hogy meg akarnak támadni?

- Nem. Nagyon el voltam gondolkozva. Bosszús voltam.

- Miért? - szakította félbe Jóska bácsi.

- Én még egy munkahelyen sem lazáltam - nézett a távolba Barna. - Igaz, ez volt az első munkahelyem, de nem is fogok soha. Ha dolgozom, akkor dolgozom, semmi nem érdekel.

Jóska bácsi nem szólt, mert látta, Barna már nem a kórteremben van, legalábbis szellemileg nem. Várta a folytatást, mert biztos volt benne, most meg fog érteni valamit Barna életéből, ami később fontos lehet.

- Alig dolgoztam egy hónapja, már több igen jó ingatlan eladásával kellett foglalkoznom, közben kollégáim csinálták a szokásos semmittevést. Akkor tapasztaltam először, hogy milyen hatása van a női nemnek a munkámra. Többnyire női „munkaerőkkel” voltam körbevéve. A befutó telefonok kezelése mellett, a manikűrözésen és a főnök elkápráztatásán kívül nem csináltak semmit.

Jóska bácsi még a lélegzetét is visszafojtotta, nehogy megzavarja a történetet. Barna átszellemülve folytatta: - Barnuska drága - a szőr felállt a hátamon, mert tudtam, megint olyat akar, amit én nem, de meg fogom neki csinálni - mesélte olyan mélyről, hogy már nem érdekelt, ki hallgatja. - Mari szólított így, pedig tudta, hogy ezt utálok, de olyan nő volt, aki mindig elérte, amit akar. Fel-

néztem a papírjaimból. Kilátásom erősen le volt szűkítve, mert az asztalomon könyökölt, és látómezőmet elfoglalta két hatalmas melle, amik között szinte a köldökéig lelátam.

Mari, ahogy én láttam, „puha” nő volt. Mindig feszes felsőt és szoknyát hordott. Az volt a benyomásom, az tartja össze, különben szétfolyna. Ettől függetlenül minden férfi meg akarta szerezni. Szégyellem, de én is. Ezért nem tudtam neki nemet mondani.

- Barnuska - hallottam megint -, azt hallottam, hogy menned kell a XIV. kerületbe délután.

- Igen, de nagyon sok elintéznivalóm van ott - mondtam, de láttam, hogy ez nem tántorítja el kérésétől - utána meg könyvtárba kell mennem, mert lejártak a könyveim.

- Azt biztos el tudod halasztani - nézett mélyen a szemembe -, elintézel nekem egy bemutatót? - kérdezte, és hozzátette: - Tudod, mennyire szeretlek - és nyomott egy csókot a levegőbe.

Barna felocsúdott a gondolataiból és Jóska bácsira nézett.

- Elintéztem neki - mondta lehajtott fejjel -, gyenge vagyok? - kérdezte.

- Nem hiszem, hogy gyenge lennél - nézett a szemébe Jóska bácsi. - Férfi vagy.

- Ez mindig így lesz?

- Igen. Te mindig férfi maradsz.

- Nem erre gondoltam.

- Tudom, de annyira magad alatt voltál, hogy valamivel ki kellett zökkenteni. A férfiember olyan, hogy a nő mindent el tud érni nála, ha az érzelmeire hat.

- Akkor ennek köszönhető, hogy az évváró bulin csak a nők teljesítményét értékelték?

- Ha a főnök férfi, akkor valószínű.

- Férfi.

- Még mindig nem értem - kérdezte Jóska bácsi -, mitől voltál annyira elgondolkozva, amikor mentél haza?

- Ott hagytam a bulin a barátomat, de ez nem annyira fontos. Útközben, lehet, hogy az ital hatására, elkalandoztak a gondolataim. Melindára gondoltam, amikor először találkoztunk. Eszembe jutott gyerekkorom, mert olyan csillagos volt az ég. Utána már ütöttek, nem tudom, miért.

- Tényleg, most, hogy említed, annyi csillagot régen láttam. Csodálattal néztem fel az égre, mikor hallottam a verekedést.

- A verést - helyesbített Barna -, én egyet sem ütöttem.

- Ez most már nem fontos - paskolta meg Barna kezét Jóska bácsi. - Az a fontos, hogy már tudunk beszélni. Jut eszembe, amivel kezdtük, mi van most Melindával?

- Szeretem - kezdte, vagy inkább folytatta Barna -, és ő is szeret.

- Örülök neki, de én ezt már tudtam.

- Nem fog megbotráncolni? - kérdezte Barna. - Mert akkor mesélnék valamit.

- Öreg vagyok már ahhoz, hogy megbotráncozzak bármin - nyugtatta meg Jóska bácsi.

- Meg akart erőszakolni - nevetett Barna -, de nem hagytam.

- Ezt nem értem - nézett Jóska bácsi csodálkozva. - Te nem akartad? Az erőszak csak akkor áll fenn, ha valamelyik fél nem akarja.

- Igen. Alig bírtam visszafogni magam, de muszáj volt.
 - Miért? Mégsem az eseted?
 - Dehogynem - nézett Barna jelentőségteljesen Jóska bácsira -, még szűz.
 - Értem, nem akartad ilyen körülmények között elvenni a szüzességét.
 - Igen, de először nem értette. Azt hittem, rögtön felpattan és itt hagy faképnél.
 - De nem tette?
 - Nem. Hosszú magyarázatra volt szükség, hogy megértse, csak miatta van.
 - Szerintem az a lényeg, hogy nem lett belőle szakítás - zárta le ezt a témát Jóska bácsi.
 - Szerintem is - tette még hozzá Barna.
- Rövid ideig mind a ketten csendben maradtak, mint ha emésztenék az eddig megbeszélteket. Jóska bácsi szólt meg először.
- Mikorra tervezed, hogy elhagyod a kórházat? - kérdezte, és azért nem úgy tette fel a kérdést, hogy mikor jössz haza, mert nem tudta, mi lenne erre a reakció.
- Barna hosszan elgondolkodott a válasz megkezdése előtt, de tudta, nem hagyhatja figyelmen kívül a kérdést.
- Még nem tudom - merült ismét gondolataiba -, félek - emelte fel tekintetét Jóska bácsira.
 - Mitől félsz? - kérdezte Jóska bácsi, és megfogta Barna kezét -, nincs mitől félned. Már megbeszéltük, ha nem tetszik az új szobád, keresünk albérletet.
 - Nehezen viselem a változást, a régi szobámat már megszoktam, de oda sem szeretnék visszamenni. Ez a hosszú kórházi tartózkodás átértékelteti velem az eddigi életemet. Bátornak kell lennem, és ettől félek a legjobban, mert eddig nem sikerült valami bátran viselkednem.

Barna szemei ismét a távolba néztek, nem volt teljesen jelen. Jóska bácsi ismét mozdulatlanra merevedett, nem akarta ezt az állapotot befolyásolni. Figyelte Barna minden rezdülését, és ha tudott volna, segített volna feloldani a benne lévő feszültséget.

- Most átgondoltam eddigi életem - kezdett mesélni Barna -, hosszú időt töltöttem az intézetben, de az egész otttartózkodásom alatt ritkán fordult elő, hogy úgy igazán megvédtem volna magam. Engem jónak neveltek. Ebbe nem fér bele, hogy valakinek ártsak - szeme még mindig a távolba réved -, pedig sokszor közeledtek hozzám bántó szándékkal, és főleg a származásom miatt. Nem tudom, miért ekkora stigma, ha valaki cigány?

Jóska bácsi nem reagált a feltett kérdésre, tudta, hogy csak költői kérdés volt.

- Az fájt a legjobban, mikor szüleimet bántották - folytatta Barna -, nem tudták, hogy már akkor nem éltek, azért kerültem intézetbe. Azt mondták anyukámra, hogy kurva, apukám meg tolvaj. Soha nem csináltak semmi törvénybe ütközőt.

Jóska bácsi szíve összeszorult, ilyen megrázó étellel eddig még nem találkozott. Várta a folytatást, ennek egyszer ki kell jönni az emberből - gondolta -, ha el tudja mondani, akkor megkönnyebbül. A továbblépés előtt le kell zárni a múltat. Amíg nem tisztul ki a lelke, nem tud befogadni új életet.

- Amikor megbíztak a könyvtár vezetésével - folytatta Barna -, úgy éreztem, újjászülettem. Ezt is Barbarának köszönhettem. Ő volt a pótanyám. Nagyon szeretem. Attól kezdve volt hová bújnom, aminek köszönhetően még kevésbé vállaltam fel a konfliktusokat. A könyvek között voltam otthon. Az időm legtöbb részét ott töltöttem. Így

az ellenem irányuló támadások egyre ritkábbak lettek, és ahogy a két értelmi szerző, Ottó és Tamás kiöregedett az intézetből, felszabadultam. Legalábbis úgy éreztem, de most jövök rá, hogy a gyávaságom és a félelmeim megmaradtak. Nagy trauma volt, amikor ott kellett hagynom az addigra megszokott környezetet. Legjobban a könyvtár hiányzott. Amikor már egyetemista voltam, akkor is visszajártam a „könyváramba”. Sokszor kölcsönöztem is könyvet onnan. Később az ösztöndíjam nagy részét könyvekre költöttem. Olyan is volt, hogy inkább nem ettem, csak meg tudjam venni azt a könyvet, ami megtetszett. Az egyetem után, amikor már dolgoztam, még több pénzt tudtam könyvek vásárlására fordítani. Éheznem akkor már nem kellett. Hamarosan rájöttem, ez így tovább nem mehet. A könyvek kezdtek kiszorítani a szobából. Beiratkoztam egy könyvtárba, és elhatároztam, csak olyan könyvet veszek meg, ami gazdagítja gyűjteményemet. Szelektáltam az addig összevásárolt irományokat, és a szerintem értéktelenebbeket eladogattam.

Oldalra fordulva ránézett Jóska bácsira. Szeme kitisztult, visszatért a jelenbe.

- Miről is beszélünk? - kérdezte, mert rájött, hogy elkalandoztak a gondolatai.

- Azt mondtad, hogy félsz.

- Igen, vannak félelmeim. Összeköltözni egy idegen emberrel. Kérem, ne sértődjön meg, de egyelőre így érzem. Valószínűleg sok mindent elmesélt magáról, motoszkál is pár dolog a fejemben, amit nem tudok hova tenni. Szerintem, ha előlről kezdi a mesélést, akkor letisztul, hogy mit fogtam fel a kómám alatt és mit nem. Amit biztosan érzek, valamikor katona volt. Ezt jól felfogtam?

- Igen, nyolc évig voltam katona.
- Biztos van egy-két jó katonaélménye, amit el tud majd mesélni. Érdekelnek a történetei. Nem tudom, milyen lehet katonának lenni, én nem voltam. Hasonló lehet, mint intézetben lakni. Abból, amiket mesélt, amíg kómában voltam, nem emlékszem sok mindenre. Nem lehettek rossz történetek, különben nem éreztem volna úgy, hogy ezek miatt érdemes felébrednem.
- Az igazat megvallva - nézett egyre nagyobb szeretettel Barnára -, a katonatörténetek még a kómádnak egészen az elején voltak. Utána is meséltem sok mindent. Azokra nem emlékszel?
- Ha elkezdi mesélni és ismerős, akkor majd szólok.
- Ha szeretnéd, elmesélek mindent még egyszer.
- Egyre jobban szeretném - mondta Barna -, megnézem azt a szobát, amit összerakott nekem, és ígérem, nem leszek nagyon kritikus.
- Mindezt mikorra tervezed?
- Seres professzor szerint jót tenne, ha még a héten maradnék, de utána minél előbb - mondta Barna egyre lelkesebben. - De még egy utolsó kérdés, az összeköltözés előtt.
- Hallgatlak - vonta össze szemöldökét Jóska bácsi -, mi az, amit még nem kérdeztél meg?
- Ha elfoglalom a szobát - nézett nagyon komolyan Barna -, amit nekem rendezett be, felvihetek oda „nőket”?
- Ha a „nőket” alatt Melindát érted - paskolta meg Barna kezét -, akkor igen.
- Rá gondoltam, de ha mégsem jön össze, lehet másról is szó.
- Erről majd akkor beszéljünk - nézett Jóska bácsi őszinte tekintettel Barnára -, de félretéve a viccelődést,

az a te szobád. Szeretném, ha tényleg úgy gondolnál rá, és úgy is használnád. Azt hozol oda és akkor, akit és amikor akarsz. Ha úgy döntesz, bemutatod, ha nem akarsz, legfeljebb én nem fogok megismerkedni veled.

- Nem akarom kihasználni - nézett Jóska bácsi szemébe. - Az a maga lakása, és az is marad. Nem akarok betolakodó lenni.

- Fiam.

Barna rögtön felé kapta tekintetét, de nem szólt semmit.

- Jaj, ne haragudj. Barna, szerintem te is látod, én már öreg vagyok, és mint neked, nekem sincs egyetlen rokonom sem. Ettől függetlenül nem szeretném magamat rád erőltetni. Nem várok el ezért semmit, és ne kérdezd, hogy hol a buktató? Nincs, és nem is lesz. Úgy tekintek rád, mint a fiamra, és elhited, akkor is, ha te vagy a tékozló fiú. De ezt el sem tudom rólad képzelni.

- Nem vagyok tékozló, ezt elhíheti. Amikor szüleim meghaltak, a gyámhatóság eladta a lakásukat. Nem volt nagy lakás, de egész jó áron kelt el. Ahhoz a pénzhez még nem nyúltam hozzá, pedig voltak nehéz éveim. Az egyetemem is úgy végeztem el, hogy dolgoztam a tanulás mellett. E miatt éjszaka tanultam, mert máskor nem volt rá időm. Hármasnál rosszabb jegyet soha nem kaptam. Egyszer sem kellett utóvizsgáznom. Amióta dolgozom, minden hónapban beosztottam a fizetésemet. A sok könyv mellett még egy autót is fenn tudtam tartani.

- Tényleg, kérdezni is akartam, hol áll az autód? A holmid között megtaláltam a forgalmi, a törzskönyvet, a slusszkulcsot, de nem tudom, hol az autó.

- Általában nem tudtam megállni az albérletem előtt, ezért, ha jól emlékszem, két utcával távolabbi mellékut-

cában parkoltam le. Azt sem tudom, hogy be lehet-e még indítani, az akkumulátora már nem fiatal.

- Ha megmondod, merre induljak - ajánlkozott Jóska bácsi. - Melindával megkeressük. Egy akkumulátor nem okozhat problémát. Meséltem, hogy a seregben gépkocsizó alakulat parancsnoka voltam. A mai autók kicsit bonyolultabbak már, mint amiket akkor használtunk, de egy akku' csere nem okozhat problémát.

- Nem akarom még ezzel is terhelni.

- Ha tehernek érezném, akkor nem ajánlom fel - nézett morcosan Barnára Jóska bácsi. - Melindával pár óra alatt megoldjuk. Mire haza jössz - állt meg egy pillanatra a folytatás előtt Jóska bácsi, nem tudta mi lesz Barna reakciója a „haza” szó hallatán. Mivel érdemi reakciót nem váltott ki, folytatta: - már ott lesz az autód a teremgarázsban. Ezek után nem lesz problémád a parkolással, mert a lakásomhoz jár egy parkolóhely a pincében, és azt senki nem foglalhatja el. Ezentúl fedett és zárt helyen parkolhatsz.

- Az jó lesz - gondolkodott hangosan Barna -, mert eddig azért nem vettem komolyabb autót, mert félttem volna az utcán hagyni.

30. fejezet

- Az autóddal minden rendben - lépett be Melinda a kórterembe.

- Szia - köszönt rá Barna.

- Szia. Bocs, hogy nem ezzel kezdtem - szabadkozott Melinda -, de olyan büszke voltam a feladat végrehajtására, amiben azért Jóska bácsinak is jelentős szerepe volt.

- Nem kell bocsánatot kérned - nézett rá szomorú szemekkel Barna. - Nagyon nehezen viselem már az itt tartózkodást. Ha belegondolok, hogy több mint két hónapja itt senyvedek, kiráz a hideg. Szerencse, hogy ennek a java részét alva töltöttem. Különben bediliztem volna.

- Nem tartom szerencsének, hogy kómában voltál - nézett rá Melinda megértő, szerelmes tekintettel -, addig én éreztem úgy, hogy ha ez még sokáig tart, beleőrülök.

- Ne haragudj, önző vagyok - szabadkozott Barna -, meséld, mit sikerült intéznetek a tragaccsal?

- Nem vagy önző, és tényleg sajnálom, hogy egész délelőtt egyedül hagyunk - simogatta meg Barna kezét Melinda. - Jóska bácsi még most is a szobádon dolgozik. Pedig szívesebben ülne itt melletted. A tragacsról, meg annyit, hogy nem is tragacs.

- Az lehet, mert külsőre egész jól néz ki, de volt problémám vele, nem is kevés.

- Korához képest jó állapotban van - mondta Melinda -, és ezt a szerelő mondja, nem én.

- Tudod, az a baj - nézett Melindára őszinte tekintettel -, hogy az autókhoz nem nagyon értek. Műszaki végzettségem ellenére az autók valahogy kimaradtak az érdeklődési körömből. Nem kértem hozzáértő segítséget, amikor megvettem, ezért én is az alapján döntöttem, hogy milyen jól néz ki. Csak mikor elkezdtem használni, akkor tudatosodott bennem, hogy a külcsín mellett nem elhanyagolható a belbecs sem. Legalábbis így szokták mondani.

- Vitatkozom veled - erősködött Melinda -, nincs semmi gond ezzel az autóval. Csak egy olyan hozzáértő ember kell mellé, mint Jóska bácsi.

- Mitől olyan nagy ember ő?

- Attól, hogy nagyon ért az autókhoz, legalábbis én így érzem. Amikor elmentünk a kocsidért, már a szatyrában ott volt a bikakábel, ő így nevezte.

- Valószínű azért, mert mondtam neki, hogy az akku gyengélkedik.

- Kinyitotta a motorháztetőt, mivel nem indult. Rácsatlakoztatta a kábeleket. Irányított, hogy hova álljak az én autómmal. Összekötötte a két autót a kábelekkel és már tudtuk is indítani.

- Nehezen indult? - kérdezte Barna némi aggodalommal a szemében.

- Nem - nyugtatta meg Melinda -, meglepődtem, hogy milyen könnyen. Utána levette a kábeleket és kérte, álljak valahova félre egy parkolóba és zárjam be az autót. Mikor visszaértem, ő már benn ült a kocsidban, a vezető melletti ülésen. Intett, hogy üljek a volánhoz. Mutatta az utat a szerelőhöz. Tettek bele új akkumulátort, átnézte a szerelő, és azt mondta, nyugodtan hazamehetünk vele. Beálltam a Jóska bácsinak fenntartott parkolóba és ott hagytam. Rohantam hozzád a jó hírrel. Azt hittem, örülni fogsz.

- Köszönöm. Örülök is neki, de nagyon egyedül voltam. Nincs nekem senkim és nagyon hiányoztatok. Még Jóska bácsi is.

Barna tekintetét Melindára emelte, és elgondolkozva kérdezte, elszakadva az autó témától:

- Mit kell ennyit dolgozni egy szobán?

- Majd meglátod - válaszolt Melinda titokzatosan -, nem akarom elrontani a meglepetést, de elhíheded, mindent megtesz, hogy tényleg meglepetés legyen.

- Egyre jobban várom.

- Még két nap és meglátod - vigasztalta Melinda.

- Valahogy csak kibírom - fogadkozott Barna, és Melinda szemébe próbált nézni, de meglepődött, mert nem látta a szemét. A cipője orrát tanulmányozta, és látzott, már semmit sem hall abból, amit mond. - Hova kalandoznak a gondolataid? - kérdezte és közben kicsit megszorította a kezét.

Erre Melinda felemelte tekintetét és szomorú szemekkel nézett Barnára.

- Ne haragudj a múltkoriért.

- Miről beszélsz?

- Ha jól emlékszem - sütötte le ismét a szemét Melinda -, majdnem megerőszakoltalak.

- Ha tényleg megteszed - húzta magához és megölelte - akkor sem haragudnék rád.

- Akkor miért utasítottál vissza?

- Nem utasítottalak vissza, csak miattad nem akartam akkor és ott.

- Ezt elfogadtam, de akkor sem értettem.

- Elmagyarázom. A nőnek élete egyik legnagyobb eseménye, ha elveszti a szüzességét. Erre emlékezni fog, még nagymamakorában is. Ha elmeséled unokáidnak, hogy a nagy esemény egy kórházi ágyon történt, rettegve attól, hogy bekopog valaki, mit szólnak majd hozzá?

- Nem tudom - nézett Melinda szerelmesen Barnára -, de akkor nagyon akartam. Azóta átgondoltam és szégyellem magam.

- Nincs mit szégyellned.

- Lehet, de ha rágondolok, csomóba rándul a gyomrom, egyre jobban félek attól, ami akkor természetesnek tűnt.

- Lesz újabb alkalom, amikor megint természetes lesz, hogy megteszed.

- Megígéred? - kérdezte Melinda már felszabadultan.
- Igen, és még azt is, hogy nem kell sokáig várnod.
- Köszönöm - bújt Barnához Melinda -, köszönöm,
hogy ilyen megértő vagy.

Így maradtak összeölelkezve, és nem számolták a másodperceket, perceket, csak örültek egymásnak. Melinda éppen odahajolt Barnához, hogy megcsókolja, amikor kopogtak. Barna nem zavartatta magát, örömmel fogadta Melinda csókját, és csak utána szólt, hogy szabad.

Jóska bácsi lépett be az ajtón nagy kosárral a kezében.

- Maga meg mit cipel? - kérdezte Barna.
- Azt hittem örülsz egy kis házi készítésű ebédnek.
- Ebéd? - nézett Barna kíváncsi tekintettel. - Annak mindig örülök, főleg, ha házi koszt.
- A kórházi ebédedet lemondtam, remélem, nem haragszol.

- De haragszom - nevetett Barna -, félretettem volna. Abból akartam tartalékot képezni szűkösebb időkre.

- Közeljövőben ilyesmire nem lesz szükséged, ha rám bízod magad. Nem akarok tolakodó lenni, de szívesen gondoskodom rólad.

- Arra nem is gondolsz - szólt közbe Melinda, színlelt haraggal -, hogy erre vannak más jelentkezők is?

- Nem állt szándékomban - ölelte meg Jóska bácsi -, hogy kitúrjalak Barna kegyeiből.

- Reméltem is - nyomott egy csókot Jóska bácsi mosolygó arcára Melinda.

- Tudtam, hogy te is itt vagy ezért úgy pakoltam, hogy elég legyen mindenkinek.

- Mi a menü? - kezdte bontani a kosarat Barna.

- Töltött oldalas - kezdte sorolni a menüt Jóska bácsi -, majonézes krumplisalátával.

- Csodálatos - örvendezett Melinda -, már én is megéheztem, de nem reméltem ilyen kiszolgálást.

- Vegyétek úgy, hogy ez egy piknik - nézett boldogan „unokáira” Jóska bácsi -, de a kórházi takarót azért nem terítjük a padlóra, jó lesz itt az ágy szélén.

- Tökéletes - örvendezett Barna.

Jóska bácsi megkapta a kórterem még mindig egyetlen székét, Melinda az ágyon foglalt helyet a lehető legközelebb Barnához, aki, mint tulajdonos, elkezdte kiosztani az ebédet. Ilyen boldognak még soha nem érezte magát.

- Nagyon várom már, hogy végre otthon lehessenek - mondta, és beleharapott a töltött oldalasba. - Nem is tudtam, hogy az oldalast meg lehet tölteni. Még soha nem ettem ilyet.

- Én sem - nézett Melinda Jóska bácsira, mint aki most rögtön szeretné a receptet -, egyszer megtanítasz rá?

- Ha ízlik nektek, akkor igen - nézett Jóska bácsi szeretettel a két fiatalra -, és mindenre, amit meg akartok tőlem tanulni.

- Mind a ketten nagyon sok évet jártunk iskolába - nézett Barna először Melindára, mintha engedélyt kérne a folytatásra, majd Jóska bácsira -, de úgy érzem ezek az iskolák nem alkalmasak arra, hogy az életet megtanuljuk. Egy ilyen sokat élt és tapasztalt ember tanításaira még szükségünk lehet. És nemcsak a receptek terén.

- Mint mondtam, mindent megtanítok, amit tudok, akár a főzés, akár az élet területén.

- Engem elsősorban az érdekel, amit Barnának meséltél, amíg kómában volt, - kapcsolódott be Melinda -, remélem nekem is elmeséled.

- Már Barna is kérte, hogy kezdjem előlről, hogy ki tudja válogatni, mire emlékszik és mire nem.

- Van egy jó ötletem - lelkesedett Barna -, amikor hazavittetek, beköltözöm az új szobámba, utána összeülünk a közös nappaliban és mesélő esteket tartunk. Ránk fér az ismerkedés.

- Mi van, ha nem tetszik a szoba?

- Egyre jobban tetszik - jelentette ki Barna.

- Még nem is láttad - csodálkozott Jóska bácsi.

- Egy ilyen jó társaságból nem akarok kimaradni - fogta meg Melinda és Jóska bácsi kezét egyszerre -, és egy szoba nem lehet akadály.

- Örülünk, azt hiszem, mondhatom így - nézett Jóska bácsira Melinda -, tényleg jó társaságod akarunk lenni. Én meg még annál is több, ha engeded.

- Gyerekek, ugye nem haragszotok, ha így mondom - nézett rájuk könnyes szemmel Jóska bácsi -, most tényleg úgy érzem, hogy lett két unokám. Két hónappal ez előtt ezt el sem tudtam volna képzelni. Igazad van, Barna, bátorság kell az élethez.

- Nagyon bátor volt, amikor megmentette az életemet, és vegye úgy, hogy ez a jutalma.

- Barna!

- Igen - nézett Jóska bácsira, mert nagyon komolyan látta.

- Kérhetek még valamit?

- Tőlem? Bármit?

- Csak egy apróság - kezdte Jóska bácsi -, manapság minden unoka tegezi nagyapját. Melindával tegeződünk,

amióta megismertük egymást, szeretném, ha te is tegeznél.

- Nem lesz egyszerű - mondta Barna nagyon őszintén. - Én ilyen idős embert, főleg, aki iránt ekkora tiszteletet érzek, még nem tegeztem soha.

- A tisztelet megadása nem azon múlik, hogy tegezel vagy nem. Ezt már Melindának is mondtam.

- Ebben igaza van, de térjünk erre vissza akkor, amikor már kint leszek innen. Addig megpróbálom átállítani az agyamat. Ebben a tekintetben elég gátlásos vagyok. Eddig nem voltak közeli hozzátartozóim. Örülök, hogy ezek szerint most már vannak.

- Tévedsz - szólt közbe Melinda -, csak egy közeli hozzátartozód lesz ezzel.

- Miért? - nézett csodálkozva Barna.

- Én csak akkor leszek közeli hozzátartozó, ha feleségül veszel.

- Ezt vehetem férjkérésnek?

- Nem veheted semminek, csak a tényeket mondtam el.

- Miért? Nem jössz hozzám?

- Egyelőre meg sem kértél - nézett kihívóan Barnára Melinda -, ha megkérsz, akkor is gondolkodási időt kérnék.

- Miért? Nem szeretsz? - kérdezte Barna széles mosollyal az arcán.

- Én? Dehogynem. Szeretlek. De nehogy azt hidd, hogy olyan könnyen kapható vagyok bármire. Előbb megnézem az illetőt, hogy megközelíti-e az általam elvárt szintet.

- Ennek örülök - mondta Barna.

- Minek? - nézett csodálkozva Melinda.

- Annak, hogy magasan van a lécz. Igyeekszem átugrani, és ha valaki még rajtam kívül a lécz közelébe kerül, akkor elgáncsolom.

- Remélem, hogy mindig ilyen elszánt maradsz.

- Bennem bízhatasz.

- Szeretem hallgatni, ahogy évődtek egymással - szólt közbe Jóska bácsi -, de lassan meg kellene beszélünk, hogy mikor jössz haza.

- Seres professzorral úgy beszéltek meg, hogy holnapután megkapom a zárójelentést és utána mehetek.

- Holnapután? - gondolkodott hangosan Jóska bácsi -, az szombat, akkor miért nem jöhetsz már holnap, pénteken?

- Azt mondta a professzor, hogy előbb nem lesz ideje lekörmölni a zárójelentésemet.

- Akkor várunk szombatig - nyugtázta Melinda -, úgyis ráérek, majd reggel értek megyek, ha neked is megfelel, Jóska bácsi.

- Én úgy gondoltam, ezt ti ketten meg tudjátok oldani. Nem kellek én ehhez.

- De hát miért? - nézett csodálkozva Melinda. - Nem lenne fáradtság, autóval hozlak és viszlek.

- Ezt gondoltam - mondta Jóska bácsi -, de ha elintézik ketten, akkor én ünnepi ebédre várlak benneteket. Ha nem értek haza ebédre, akkor meg vacsora lesz.

- Az nagyon jó lesz - szólt közbe Barna -, eddig mindig ízlett, amit főzött, és rájöttem, hogy szeretem a házi kosztot.

- Van valami - kérdezte Jóska bácsi -, amit szívesen ennél ünnepi ebédnek? Vagy vacsorának? - tette hozzá Jóska bácsi.

- Kicsi voltam - gondolkodott el Barna -, de emlékszem, anyukám nagyon finom sült oldalast tudott készíteni. Most is, ahogy beszélek róla, a számban érzem az ízét. Nem hiszem, hogy sokfajta fűszer volt rajta, de a méz íze biztos, hogy érződött. Különböző köretekkel tálalta, de bennem csak a hús íze maradt meg.

- A mézes sült oldalast én is nagyon szeretem - csatlakozott Melinda.

- Akkor ebben maradtunk - szögezte le Jóska bácsi -, én egy kicsit bonyolultabb ételre gondoltam, de ha ezt kéritek, akkor ez lesz. A köreten majd kicsit elgondolodom, hogy legyen valami meglepetés is. A levesekkel hogy állsz, azt ne főzzek?

- Szeretem a leveseket is - nézett Barna Jóska bácsira -, de az sem egy ünnepi leves, amit nagyon szerettem, ha anyukám főzte.

- Mi volt az? - kérdezte kíváncsi tekintettel Jóska bácsi.

- Zöldborsó leves - jelentette ki Barna kicsit szégyenkezve.

- Azt én is nagyon szeretem - szólalt meg Melinda ismét -, főleg, ha belefő egy pár csirkeláb, vagy esetleg szárny.

- Akkor a menü összeállítva, mit szólsz, ha szárny lesz a levesben? - kérdezte Jóska bácsi Barnától.

- Nekem nagyon megfelel, - mondta Barna - és szeretem az ebéd nem attól ünnepi, hogy szárított mannát eszünk, hanem attól, hogy milyen alkalomból esszük és milyen társaságban.

31. fejezet

Körülnézett Barna a kórteremben. - Végre elhagyhatom - gondolta. - Hosszú volt ez a két hónap, még akkor is, ha java részét átaludtam.

Ágyán már bepakolva a kevés holmija egy sporttáskába. Kihúzta az éjjeli szekrénye fiókját, az utóbbi félórán már harmadszor. Megnyugodott, nem hagyott ott semmit. Tudta, hogy csak a kedvenc könyvét tartotta benne, azt pedig elsőként rakta a táskába. Nagyon izgatott volt. Reménye a jobb életre még nem nyomta el féltelmeit. Próbált nyugalmat erőltetni magára, leült az ágy szélére. Kezével végigsimította elvékonyodott combjára simuló farmerjét.

Eszébe jutott, meg sem nézte magát, hogy áll rajta. Ismét felállt, próbálta körbenézni nadrágját, de mivel akkora tükör nem volt, amibe tetőtől talpig belefér, nem sokat tudott megállapítani. Ilyen márkás farmert még soha nem hordott. Melindától kapta, mert a régi ruháiból úgy kifogyott, hogy leestek volna róla.

Órájára nézett, alig múlt hét óra. Kilencre ígérkezett Melinda, Seres professzor viszont csak tíz utánra készíti el a zárójelentést.

- Sok idő van még kilencig - gondolta -, mit csináljak addig?

Ismét felállt, ment egy kört a szobájában. Megállt a mosdó előtt és belenézett a tükörbe.

- Te ki vagy? - szólította meg a tükörképét. - Alig ismerem magamra - ezt már csak gondolta.

A belsejében történt változást most ott látta az arcán is. Kicsit hátrább lépett, így többet látott felsőtestéből.

- Még a tartásom is más lett - gondolta.

Ismét közelebb lépett, orra majdnem érintette a tüköröt.

- Megöregedtem, megtörtem - mondta ki ismét hangosan. - Össze kell szednem magam, még fiatal vagyok.

A tükör előtti polcról levett egy poharat, visszament az ágya mellé, és a szekrényen lévő ásványvízből töltött egy keveset. Megitta, a buborékok csiklandozták a nyelöcsövét. Úgy érezte, visszatért bele az élet. Visszatette a poharat, és úgy döntött, nem a szobában várja meg Melindát. Kimegy a folyosóra, valakivel biztos találkozik.

A nővérpult felé vette az irányt, mert látta ott valakinek a feje tetejét. Fehér hajráffal volt összefogva a haja. A nővér hallotta, hogy valaki közeledik, ezért felémelte tekintetét.

- Szia, Barna - nézett rá kedvesen -, már felébredtél?

- Szia, Kriszta nővér - mosolygott Barna -, felébredtem? Már mindent össze is pakoltam, várom Melindát.

- Kicsit elhamarkodtad a pakolást, a zárójelentés, szerintem, csak dél körül lesz kész.

- Seres professzor nekem azt mondta igyekszik tízre, de legkésőbb tizenegyre megírni.

- Akkor kész is lesz - nyugtatta Kriszta nővér. - Amit ígér, be is szokta tartani.

- Nem zavarlak? - kérdezte Barna.

- Nem. Most fejeztem be a kötelező adminisztrációt, így van egy kis időm, ha szeretnél beszélgetni.

- Pont erre gondoltam - örült meg az ajánlatnak Barna. - Segíthetnél elütni az időt, míg megérkezik Melinda.

- Ha ló nincs, jó a szamár is? - mosolygott Kriszta.

- Eszembe sem jutna kompromittálni téged, az meg, hogy megcsaljam Melindát, távol áll tőlem.

- Most meg kellene sértődnöm? - nézett mérgesen Kriszta nővér.

- Ha megvigasztal - kezdett magyarázkodni Barna -, akkor bevallom, ha ez járna a fejemben, te állsz a lista élén.

- Ennek örülök. Miről szeretnél beszélgetni?

- Itt vagyok, már több mint két hónapja. Ebből én csak az utolsó pár hétben voltam fizikailag is jelen.

- De felébredtél, és ennek mindannyian, akik ápolunk, beleértve Jóska bácsit is, nagyon örülünk.

- Ez az, ami érdekel - nézett nagyon komolyan Barna. - Jóska bácsiról mesélnél nekem? Hamarosan a lakásába költözöm, és úgy érzem, nem ismerem eléggé.

- Majd megismered - nyugtatta Kriszta -, és biztos vagyok benne, nem fogsz csalódní. Rendes, becsületes, és ami a legfontosabb, úgy szeret, mintha a fia lennél.

- Ezt tudom - gondolkozott el Barna -, elég sűrűn fiának szólít. Egyelőre félek tőle. Lehet, hogy ez már az öregkori szenilitás jele?

- Ezt nagyon rosszul gondolod.

- Igen?

- Igen - erősködött Kriszta nővér. - Hosszabb ideje ismerem, mint te. Azt látom rajta, és egyre inkább, hogy életerős, vág az esze, mint a borotva. Szenilitásnak egyetlen jelét nem tapasztaltam nála. Amikor behoztak abban a nagyon tragikus állapotban, akkor sem vesztette el a lélekjelenlétét. Kicsit sokkos állapotban volt, de egy szem nyugtatót sem fogadott el. Egy-két óra alatt feldolgozta a történeteket, és úgy döntött, neki ebben a tragédiában erősnek kell lennie, és az is volt. Elhatározta, mindent megtesz a gyógyulásod érdekében, és meg is tett. Több mint két hónapon keresztül nem volt olyan nap, hogy ne

ült volna az ágyad mellett. Fogta a kezéd, mintha azon keresztül pumpálta volna beléd az életet. Az lehet, hogy úgy érzi, amit nem tudott megtenni a fia gyógyulása érdekében, azt megteszi a te gyógyulásodért. Amikor először találkoztam veled, nagyon össze volt törve, kifejezetten öregembernek megfelelően viselkedett és élt. Amióta ápol, azt látom, hogy folyamatosan fiatalodik. Amikor felébredtél a kómából, egy-két nap alatt, nem akarok túlozni, ezért nem mondok tíz évet, de minimum öt évet fiatalodott.

- Ne haragudj - szabadkozott Barna -, nem akartalak felbosszantani.

- Nem haragszom - nézett ismét mosolyogva Barnára -, de Jóska bácsi mindenki kedvence lett itt a kórházban. Ezért húztam fel magam egy kicsit.

- Kellett nekem ez a beszélgetés? - nézett Barna szégyenlősen a padló felé. - De remélem megérted a helyzetemet, nagyon új ez nekem. Kicsi koromtól, miután a szüleim meghaltak, senkitől nem kaptam ennyi jót. Még nem tudom, hogy kell ehhez viszonyulni. Eddig barátom is csak egy volt, most, meg, ha elfogadom, családom lehet. Azt sem tudom, hogy kell egy családdal viselkedni. Az intézetben érdekből volt összetartás. Most szeretetből kell összetartani?

- Úgy érzem, még nem érted - fogta meg Barna kezét Kriszta. - Szeretetből nem kell - és megnyomta a *kell* szót - összetartani. A szeretteivel összetart az ember, mert ez jelenti a családot. Nem kötelességből segíted a családtagodat, hanem azért, mert el sem tudod képzelni, hogy nem segítesz. Ez hajtotta minden nap Jóska bácsit, hogy melletted üljön. Eszébe nem jutott, hogy ez a kötelessége. Azt tette, amit a szíve diktált.

- Kezdem érteni - mondta Barna, de folytatni nem tudta, mert hátulról Melinda hangja félbeszakította.

- Még szerencse hogy kicsit korábban jöttem - korholta viccesen Barnát -, ha később érek be, már el is csavarod Kriszta nővér fejét?

- Szia! - üdvözölte Kriszta nővér. - Szerencse, hogy korábban jöttél, már majdnem beadtam a derekamat - nevetett.

- Csak nem te vagy a csábító? - nevetett Melinda is. - Mert, mint tudjuk, Barna kicsit félszeg, hogy kezdemé-nyezzen.

- Komolyra fordítva a szót - szólalt meg Barna is. - Jóska bácsiról beszélgettünk, és kaptam egy kis felvilágosítást a család fogalmával kapcsolatban. Nagyon tanulságos beszélgetés volt. Mellesleg elröpült az idő, amíg rád vártam.

- Reméltem, is, hogy vártál.

- Persze, hogy vártalak - fogta meg Melinda kezét -, már hét órákor indulásra készen voltam.

- Mondtam, hogy csak kilencre jövök - értetlenkedett Melinda. - Még csak háromnegyed kilenc, és már itt vagyok.

- Igen, tudom, de azt te nem tudod, mennyire kint akarok már lenni innen.

- Megértelek - simogatta meg a kezét Melinda -, ez nem egy ötcsillagos szálloda. Ne haragudj, nem szólom le a munkahelyed - nézett Krisztára -, de két hónap még egy szuper szállodából is sok.

- Már csak a zárójelentést kell megvárnunk - szólt közbe Barna. - Addig visszajössz velem a szobámba?

- Igen, és mivel ez nem szálloda, nem kell tíz óráig elhagynunk a szobát.

Felállt Barna, karját Melinda dereka köré fonta, és elindultak a szobája felé. Távozás közben még visszaszólt Kriszta nővérnek:

- Köszönöm, a nagyon tanulságos beszélgetést.

Azért, hogy éreztesse háláját, még hozzátette:

- Ne felejtse, ott vagy a lista elején.

Melinda nem hallotta a beszélgetést, de el tudta képzelni, mit jelent ez a látszólag semmitmondóan odavetett mondat. A féltékenység fel sem merült benne, ezért elengedte a füle mellett. Kicsit még örült is, hogy nemcsak neki tetszik Barna.

Beérve a szobába, Barna az ablakhoz lépett.

- Nem zavar, ha kinyitom? - kérdezte Melindát.

- Engem nem, de akkor magamon hagyom a kabátom - válaszolta -, engem is zavar ez az erős fertőtlenítőszag.

- Hosszú ideje szívom ezt a levegőt, és úgy érzem, kifinomultabb lett a szaglásom. Már nemcsak a fertőtlenítőt érzem, hanem a vér, a genny, a szenvedés és a halál szagát is.

Beszéd közben mélyet szippantott az ablakon beáramló hűvös, friss levegőből. Teleszívott tüdővel ment vissza az ágyához, és csak mikor Melinda mellé ült, akkor fújta ki hangosan.

- Más vagy most, mint amikor először találkoztunk - túrt gyengéden Barna hajába -, idősebbnek, bölcsebbnek látlak.

- Reggel tükörbe néztem - mesélte Barna -, nekem is feltűnt.

Melinda közelebb hajolt Barna fejéhez és megvizsgálta a haját.

- Észrevetted, hogy mennyi ősz hajsza van a halán-
tékodon?

- Igen, az is feltűnt. De én még jól jártam, hallottam
olyanról, hogy ilyen trauma miatt valaki teljesen meg-
öszült. Azt nem tudom, hogy bölcsebb lettem-e, de hogy
öregebb, azt szintén láttam a tükörben.

- Majd én visszafiataltalak - ölelte meg Melinda.

Barna viszonzta az ölelést, és mosolyogva kérdez-
te: - El tudsz majd viselni egy ilyen ősz öregembert?

- Ha már nem, majd szólok - hajolt közelebb Barná-
hoz, és cuppanós csókot nyomott az arcára.

Felbuzdulva a közeledésen, két kezébe fogta Melin-
da arcát és szájon csókolta.

- Remélem, ezt csak hosszú idő múlva fogom tőled
hallani.

Percekig csak ölelték egymást és élvezték a csendet.
Melinda bontakozott ki az ölelésből először, és szólásra
nyílt a szája, de mielőtt megszólalt volna, a csendet meg-
szakítva, nyikorogva nyílt az ajtó.

- Szólok a karbantartóknak, hogy olajozzák meg az
ajtókat - lépett be köszönés nélkül Seres professzor. -
Minden ajtó nyikorog, elég idegesítő, nem? - nézett a fia-
talokra.

- Üdvözlöm, professzor úr - állt fel az ágyról kissé
zavarban Melinda -, kész a zárójelentés?

- Azt már befejeztem - mondta Dr. Seres -, de nem
tőlem kapja meg.

- Azt hittem, azt hozta - nézett csodálkozva Barna.

- Hozhattam volna, de nem hoztam - nézett bizalmat
ébresztő tekintettel Barnára -, más miatt jöttem.

- Hallgatom - állt fel Barna is az ágyról.

- Nagyon hosszú időt töltöttél nálunk - nézett Barnára. - Örülök, hogy egészségesen távozol.

- Mindent köszönök - nézett Barna hálásan a professzorra.

- Elsősorban magadnak köszönheted. Mi a kollégáimmal csak azt tettük, amit megtanultunk és begyakoroltunk. Ez nekünk rutinmunka volt. Amit te belül küzdöttél felépülésedért, az mentette meg az életedet.

Arca fáradtságtól megtört, köpenye is gyűrött. Leült az ágy melletti székre. Barnára, majd Melindára nézett.

- Ezért dolgozunk - mondta -, ha nem lennének ilyen örömteli pillanatok az életünkben, nem bírnánk. Emlékszem, amikor behoztak, nem jósoltunk neked egy éjszakát. Az az egy éjszaka eltelt azzal, hogy a szó szoros értelmében legóztunk, hogy minél jobban össze tudjunk rakni. Nagy kihívás volt mindenkinek, aki részt vett a műtétben. Örülök, hogy ilyen jól sikerült. Utána a gyógyulási folyamatban volt egy nagyon komoly segítségünk.

- Jóska bácsi? - kérdezte Barna.

- Igen. Hidd el, nagyon sokat tett érted.

- Hálás is vagyok neki, de elég nehéz ezt kimutatni.

- Azért próbáld meg, mert megérdemli.

- Erre nem kell figyelmeztetni - mondta Barna kicsit sértődötten -, ilyen helyzetben még nem voltam, de mindent megteszek, hogy kimutassam hálámat.

- Gondolom, meg fogod találni a módját, és ne fedkezz meg Melindáról sem - kacsintott Melindára Seres professzor.

- Nem fogok - nézett Barna is Melinda felé -, soha nem szerettem még így senkit - vallott szerelmet a professzor előtt.

Melinda szégyenlősen kapkodta tekintetét a professzor és Barna között.

- Nem zavarok tovább - állt fel Dr. Seres -, amikor úgy érzed, hogy itt az idő, keresd fel a nővérpultot, minden papír elő van készítve ahhoz, hogy elhagyd az intézményt.

- Még egyszer mindent köszönök - feszengett Barna, kezét tördelve, várta, hogy kezét nyújtsa a Professzor.

Dr. Seres is zavarban volt, de végül előre nyújtotta a kezét, amit Barna nagyon hálásan megfogott, majd másik kezével összezárta. Egy darabig csak álltak így, amikor a doktor magához húzta és szabad kezével megölelte.

- Vigyázz magadra, Barna - mondta -, ha a kórház felé jársz, örülnék, ha meglátogatnál.

Egy lépéssel hátrább lépett, még mindig fogta Barna kezét. Az ölelésből felszabadult bal kezével is megfogta és erősen megszorította Barna mindkét kezét. Lett volna még mit mondani, de már nem szólt, csak megrázta a kezében lévő kezeket, Melindára mosolygott, elindult az ajtó felé. Nem engedték el egymás kezét, így távozás közben szétszakadt kézfogásuk. Barna keze erőtlenül hullott új farmerje mellé. Szemében könny csillant. Becsukódott az ajtó, a hangra felrezzent és Melindára nézett.

- Nagyon jó ember - mondta elgondolkodva -, anyukám ápolott utoljára ilyen odaadással.

Ágyához lépett, megfogta a sporttáskáját, és elindult az ajtó felé. Útközben belekarolt Melindába, és csak annyit mondott:

- Na, menjünk, hagyjuk itt ezt a ronda szobát.

32. fejezet

- Ülünk le egy kis időre - kérte Barna -, ennyi fekvés után hamar elfáradok.

- Persze, semmi gond - indult Melinda egy pad felé -, ne haragudj, hogy nekem nem jutott eszembe.

Leültek a közelben lévő padra. Minden hátsó gondolat nélkül Barna vékony combján pihentette Melinda a kezét. Érezte a fáradtságtól remegő izmokat.

- Miért nem szóltál előbb? - kérdezte Melinda.

- Erős akartam lenni - nézett Melinda kezére Barna -, azt hittem el tudok menni kétszáz méterre. Nem is olyan régen ez meg sem kottyant volna.

- Azóta történt ez, az, amaz - mondta Melinda viccesen.

- Sajnos igen.

Ültek egymás mellett egy darabig, amikor Melinda elővett a táskájából egy ásványvizes palackot. Barna felé nyújtva kérdezte:

- Kérsz egy kortyot? A folyadék sok mindenre jó.

- Igen - mondta Barna, hálásan nézve Melindára -, úgy érzem, teljesen kiszáradtam, pedig mielőtt elindultunk, megittam a maradék vizemet.

- Igyál nyugodtan, a kocsiban van még egy - nyugtatta Melinda -, én sehova nem indulok el ásványvíz nélkül.

- Köszönöm. Lassan indulhatunk - próbált felállni Barna.

- Maradj nyugodtan - húzta vissza Melinda -, nem sietünk sehova.

- Jóska bácsi vár minket - erősködött tovább Barna.

- Amikor elindultunk, felhívtam. Ő mondta, hogy ne siessünk, mert hosszú idő óta nem gyalogoltál ennyit.

Lelkemre kötötte, hogy ne erőltesselek, mert ez neked még nagyon fárasztó ennyi fekvés után.

- Nem gondoltam, hogy még erre is gondol.

- Vedd már észre, minden gondolata te vagy, és az, hogy mi jó neked.

- Kezdem úgy érezni - nézett Barna Melinda szemébe -, anyámat szeretné pótolni.

- Szerintem nem akarja pótolni - ölelte meg Barnát -, csak helyettesíteni.

- Én meg helyettesítsem a fiát?

- Ha nem esne nehezedre, biztos örülne neki.

- Az az érdekes, hogy egyre kevésbé esik nehezemre. Az a baj, hogy nem tudom elhinni, ami egyre nyilvánvalóbb: én is tartozhatok valakihez.

- Hozzám biztos - bújt hozzá Melinda.

- Ez a legegyszerűbb része - ölelte meg Barna.

- És Jóska bácsi? - kérdezte Melinda.

- Akkor ő lesz a nagyapám, ahogy valamikor mondtad. Apámnak elképzelni nem tudom, anyámnak meg főleg nem - nevetett Barna.

- Ebben megegyeztünk - állt fel Melinda -, ha úgy érzed, hogy eleget pihentél, akkor most már mehetünk.

- Induljunk - állt fel Barna, és nyúlt a sporttáskáért.

- Ezt majd én viszem - vette ki a kezéből Melinda -, azért fáradsz el hamar, mert még ezt is cipeled.

- Nem is nehéz - értetlenkedett Barna.

- Nekem nem, de neked még igen.

Barna szó nélkül engedelmeskedett, közben az jutott eszébe, remélem, ezért még nem gondolják, hogy papucs vagyok.

- Ne félj, ezért még nem hiszik azt, hogy minden szavamra ugrassz, látják rajtad, hogy még csak lábadozol.

Vállára kapta a táskát, másik kezével átkarolta Barna derekát, és határozott léptekkel elindultak a kijárat felé.

Ahogy a kocsihoz értek, Barna csodálkozó szemekkel nézett az autóra.

- Új kocsid van? - kérdezte.

- Nem - mosolygott Melinda. - Elkértem apu Turánját, mert ez kényelmesebb, mint az én Polom. Ebben akár el is fekhetsz.

- Nekem a Polo is nagyon megfelelt volna.

Melinda a megjegyzést szó nélkül hagyta, kinyitotta az első ajtót és segített Barnának elhelyezkedni.

- Jól ülsz? - kérdezte.

- Jól - nézett Melindára. - Erre a rövid útra nem mindegy? - jegyezte meg kicsit csípősebben, mint kellett volna.

- Szeretnél kicsit kötözködni? - kérdezte Melinda, még mindig mosolygva. - Benne vagyok, de előre szölok, a mai jó hangulatomat nem tudod elrontani.

- Ne haragudj.

- Most mondtam, ma nem fogok rád haragudni - hajolt be az autóba, és egy cuppanós csókot nyomott Barna homlokára. - Akkor mehetünk?

- Igen, és ígérem, ezután jó leszek - fogadkozott Barna.

Melinda további szó nélkül besorolt a forgalomba. Szeme sarkából figyelte Barnát, aki úgy kapkodta a fejét, mintha ő vezetne. Melinda mosolygott magában, de nem szólt utasának. Egy-két kanyar és forgalomirányító lámpa után Barna a fejtámlára pihentette fejét és becsukta a szemét. Rájött, hogy az autó irányítása jó kezekben van.

Bele sem tudott mélyedni gondolataiba, mikor Melinda megállt és közölte:

- Megérkeztünk.
- Ez gyors volt - nézett körbe Barna.
- Remélem, jól utaztál? - nézett Melinda Barnára.
- Még egy kis idő és elalszom - vallotta be Barna. -
Olyan jól vezetsz, hogy ringatózó bölcsőben éreztem magam.

- Amikor megkaptam a jogosítványomat - kezdett mesélni Melinda -, apu azt mondta, hogy rángatom az autót. Az utasom tengeri beteg lesz pár kilométer alatt. Addig nem engedett el egyedül a forgalomba, amíg nem érezte úgy, hogy el tudna aludni mellettem, ha én vezetek.

- Nagyon kedves és figyelmes apukád lehet.

- Igen - fogta meg Barna kezét Melinda. - Egyszer te is ilyen apuka leszel.

- Engem csak az oktatóm tanított vezetni, a kötelező harminc óra alatt. Azóta egyedül közlekedek, így nincs visszajelzésem a tudásomról.

- Legközelebb te vezetsz - mondta Melinda -, én pedig értékelem.

- Megegyeztünk.

Beszélgés közben Melinda megkerülte az autót, és kinyitotta az ajtót Barnának, majd meghajolt.

- Miniszter úr, legyen szíves kiszállni.

Hátrább lépve megjegyezte:

- Ne szokj hozzá, csak ma részesülsz ilyen kegyben. Holnaptól csak egy fiú leszel a könyvtárból, és neked kell keresned a kegyeimet.

- Ha alkalmam nyílik, rá, örömmel megteszem - szállt ki Barna a kocsiból. - Remélem, lesz rá alkalom, hogy ezt a kegyet a saját tragacsommal nyújthatom neked.

- Lesz rá alkalom - mondta Melinda mosolyogva -, de most nézz fel arra az erkélyre.

- Melyikre? - nézett fel Barna.
- Csak egy erkélyen integetnek.

Barna már a megfelelő irányba nézve viszonzta Jóska bácsi integetését.

- Főzés mellett szerintem most van az erkélyen századszor.

- Nagyon várt már minket? - kérdezte Barna kicsit csodálkozva.

- Két hónapja várja ezt a pillanatot - mondta Melinda, és megfogta Barna kezét. - Mehetünk? - kérdezte.

Elindultak a lépcsőház ajtaja felé. Liftre nem vártak, inkább a lépcsőkön indultak. Jóska bácsi már nyitott ajtóval várta őket.

- Örülök, hogy itt vagytok - mondta, és megölelte Melindát.

- Remélem nem jöttünk nagyon korán? - kérdezte Melinda.

- Nem tudatok túl korán jönni - nézett rájuk Jóska bácsi -, reggel óta várlak benneteket. Ezt a napot pedig két hónapja várom, de végre eljött. Gyertek beljebb.

- Üdvözlöm, Jóska bácsi - lépett előre Barna. - Ha nem zavarom, szeretnék beköltözni.

- Az úr bennem már évtizedes, ha betöltöd, én leszek a legboldogabb - lépett előre Jóska bácsi és nyújtotta a kezét.

Barna nem fogta meg a felkínált kezét, hanem szorosan átölelte Jóska bácsit, és kiszakadt belőle a rövid mondat:

- Hazaértem.
- Tudom, hosszú volt az út - lépett hátrébb Jóska bácsi -, de Melindával mindent megteszünk, hogy tényleg így legyen.

Az előszobába lépve Barna körülnézett, és mélyet szippantott a levegőből, amiben a finom ebéd illatán kívül a tisztaság szaga is benne volt. Kifújva a levegőt, megállapította:

- Ez nem az a légkör, ami Kovács Pali bácsinál volt. Ott az állandó melegszezdvics égett sajt szaga keveredett a por szagával. Nem volt rossz ember, de utált szellőztetni és takarítani.

- Ez az, ami miatt úgy éreztem - nézett körbe Jóska bácsi saját előszobáján -, azonnal fel kell mondanom azt az albérletet, még ha megharagszol, akkor is. Bevallom neked, az első percben hányinger fogott el, ezért minél hamarabb kint akartam lenni abból a koszfészekből.

- Megértem. Ha otthon voltam, csak a szobámban tartózkodtam. Bevallom, nekem is minden alkalommal traumát okozott, amíg átmentem az előszobán.

- A te szobád külön világ volt abban a lakásban. Csak körül kellett néznom, és láttam, hogy rendszerető vagy, mint én, így biztos ki fogunk jönni.

- Melyik lesz az én szobám? - váltott témát Barna.

- Ne siessük el a dolgot - mosolygott talányosan Jóska bácsi -, előbb nézz körül a lakás többi részében. Mint látod, ez az előszoba - kezdte az „idegenvezetést” Jóska bácsi -, a táskát leteheded itt, amíg körbejárunk - szólt Melindának. - A kabátokat akasszátok az előszobafalra, hagyta nektek üres fogast. A cipős szekrényben találtak papucsokat, nemcsak a tisztaság miatt, hanem mert úgy kényelmesebb, otthonosabb.

Amíg Barna és Melinda megszabadult a kabátoktól és cipőktől, addig Jóska bácsi előre ment a konyhába, hogy gyorsan ellenőrizze, nincs-e valami teendő az ebéd körül.

- Majd erre gyertek tovább - szólt ki a fiataloknak.

Az ajtóhoz egyszerre értek, Barna előre engedte Melindát. Belépve mind a ketten megálltak, és innen néztek körbe a szép konyhán.

- Ez nagyon szép - szólalt meg elsőnek Barna.

Jobbra végig a fal mellett konyhapult, középen nagy ablakkal, ahonnan a besütő nap beragyogta a helyiséget. Az ablak két oldalán felső szekrények, a pult jobb oldalán kerámia főzőlap. Bal oldalon kétlyukú mosogató, üresen. Alatta kisméretű mosogatógép.

Jóska bácsi észrevette, hogy Barna a mosogatót nézi.

- Soha nem csinálok nagy rumlit főzés közben, ha valami mosogatnivaló keletkezik, azonnal előblítem és beteszem a mosogatógépbe. Ha megtelt, elindítok egy mosogatást.

Barna tovább fordította tekintetét. Az ajtó mellett embermagasságú hűtőszekrény, alul mélyhűtő résszel. Vele szembe a másik falnál külön álló szekrénybe beépítve egy légkeveréses sütő. Megfelelő magasságban ahhoz, hogy ne kelljen hajlongani sütés közben.

- Minden nagyon jól ki van találva - állapította meg, Melindára nézve.

- Nekem is tetszik - bólintott Melinda.

A bejárattól balra étkező volt berendezve, sarokgarnitúrával. Akkora méretű, hogy akár nyolc ember is kényelmesen elfért volna.

- Itt most minden rendben megy a maga útján - lépett eléjük Jóska bácsi. - Menjünk, nézzük körül a többi helyiségben.

Visszamentek a bejárathoz, mert onnan az első ajtó volt a fürdőszoba. Belépve, tátva maradt a két fiatal szája. Tágas, mennyezetig csempézett, káddal és zuhanyzó-

val is felszerelt szobában találták magukat. A mosdó fölött hatalmas tükör. Meg sem mertek mozdulni, nehogy összepiszkolják a csillogóan tiszta követ. Visszalépve az előszobába, a következő ajtót csak megnyitotta Jóska bácsi. - Ez a WC. De ilyet már biztos láttatok. Menjünk tovább a következő ajtóhoz, az az én szobám.

- Hálósobához képest tágas és szépen berendezett - állapította meg Barna.

- A következő a közös nappalink - terelte tovább a fiatalokat.

Eddig ez volt a legnagyobb, nem mintha a többi kicsi lett volna. A tölgyszínű parkettán világos perzsaszőnyeg. Az ajtóval szemben két nagy ablak között erkélyajtó biztosította a megfelelő fényt. Az ablakokkal szemben lévő falon az ajtótól „L” alakban mennyezetig érő könyvespolc takarta a falat. Világos bőr ülőgarnitúra.

- Itt aztán kényelmesen lehet olvasni - állapította meg Barna.

A könyvespolccal átellenben lévő sarokban nagyképernyős televízió, mellette egy ember számára kényelmes, de nem túl nagy íróasztal, guruló székkal. Az asztal sarkán összecukott laptop.

- Sok könyve van Jóska bácsi - nézett körbe Barna.

- Szeretek olvasni, de a te könyvtáradnak nyomába sem ér.

- Én megszállott vagyok - nevetett Barna.

- Ha körülnéztetek, most jön a te szobád, Barna - indult az ajtó felé Jóska bácsi -, de ha megengeded, egy rövid előkészület, mielőtt belépsz.

- Már nagyon izgatott vagyok - indult Barna Jóska bácsi után. - Nem vártam ekkora felhajtást a beköltözésemkor.

- Ha vártál, ha nem, akkor is ezt kapod.

Közben már visszafelé jött a konyhából egy tálccával a kezében. Három pezsgős pohár és egy üveg félédes pezsgő volt rajta.

- Nem tudtam, milyen pezsgőt vegyek a nagy eseményre, ezért a középutat választottam, a félédeset.

- Mivel nem szoktam pezsgőt inni - nézett Barna Melindára -, nekem mindegy.

- Én sem sűrűn iszom, de szerintem a félédes jó választás - fogta meg az üveget, hogy ne kelljen tovább egyensúlyozni a tálcán -, ráadásul, ahogy nézem, francia pezsgő.

- Barna, kérhetek valamit? - lépett az ajtóhoz Jóska bácsi.

- Igen.

- Csak a játék kedvéért, becsuknád a szemed? Melinda majd bevezet a szobába.

- Ha így tervezte, akkor becsukom. Nem akarom elrontani a játékot.

- Akkor csukhatod, én meg nyitom az ajtót.

Barna becsukta a szemét és belekarolt Melindába. Együtt beléptek a meglepetés-szobába. Melinda bevezette Barnát a szoba közepére és kibontakozott karolásából.

- Most kinyithatod - szólt Jóska bácsi.

Barna szép lassan nyitotta szét pilláit, és hosszú percekig még pislogni is elfelejtett. Körbefordult a szobában, de mielőtt befejezte volna, már könnyek gyűltek a szemébe. Csillogó tekintetével megkereste Jóska bácsit, odalépett hozzá és szorosán megölelte.

Csak annyit tudott kinyögni:

- Köszönöm.

- Használd egészséggel - mondta Jóska bácsi és megveregette Barna hátát -, így szokták mondani, ugye?

Barna befejezve az ölelést, ismét körbenézett a szobában.

- Ha nem hiányozna a főzősarok és nem tudnám, merre hozott Melinda, azt hinném, ez a régi szobám.

- Igyekeztem annak megfelelően berendezni - lépett az íróasztalra letett tálcához Jóska bácsi.

- Már értem, miért kellett ennyit dolgozni rajta. Csak annyi eltérést látok, hogy nincs az íróasztalomon a kedvenc könyvem, de azon könnyen segítetek.

Kiment a szobájából - mert már ez volt a neve -, a sporttáskából elővette a Móricz Zsigmond kötetet és behozta a szobába.

- A 134. oldalon nyisd ki - tanácsolta Jóska bácsi.

- Miért? - nézett Barna csodálkozva.

- Úgy hagytad az asztalon, mikor utoljára elmentél otthonról - mondta Jóska bácsi. - Akkor lesz teljes a kép.

Mind a három pohárba töltött a pezsgőből és kiosztotta a jelenlévők között.

- Most itt az alkalom, hogy megigyuk a pertut - jelentette ki Jóska bácsi -, elsősorban veled Barna, de az az igazság, még Melindával sem ittam meg.

- Jóska bácsi - fogta meg a poharat Barna -, nagy megtiszteltetés ez számomra. Eddig is tegezted - mondta ki nehezen a tegezéssel fogalmazott mondatot -, de ne haragudj, ha néha a tiszteletet nem tudom másképp kifejezni, akkor magázni foglak.

- Rád soha nem fogok haragudni - jelentette ki Jóska bácsi határozottan.

- Ne tegyél könnyelmű kijelentéseket - koccintotta poharát először Jóska bácsiéhoz, utána Melindáéhoz -, de

két hónapi ismeretség után, aminek a zömét alva töltöttem, nem ismerheted minden rigolyámat.

- Fiam - kezdte Jóska bácsi, de rögtön megijedt -, akarom mondani, Barna -, az ember a fiának, én pedig annak tekintelek, nagyon sok mindent elnéz és a hibáit könnyen megbocsátja.

- Szólíts nyugodtan fiamnak - lépett oda Jóska bácsihoz Barna -, a fiad lehet, hogy nem vagyok, nem is leszek, de fogadott unokád szívesen lennék - karolta át félkézzel Jóska bácsit. - De igyuk meg a pezsgőt, mert megmelegszik a kezünkben.

- Egészségetekre - emelte magasra poharát Jóska bácsi.

Koccintott Barnával utána Melindával is.

- Most már hivatalosan is tegezhetlek - örvendezett Melinda.

- Gyerekek, mennem kell megnézni az ebédet - tette le poharát Jóska bácsi.

- Szólj, ha mehetünk - szólt utána Melinda.

- Addig mi kipróbáljuk a szobámat - viccelődött Barna.

- Azt csináltok, ami jólesik - nyugtatta őket Jóska bácsi -, de ha szólok, akkor ebéd.

- Megértettük - szólt Barna ellenállást nem tanúsítva.

- Hogy tetszik az új otthonom? - nézett büszkén körbe Barna.

Derekánál átölelve felkapta Melindát és körbeforgott vele.

- Rengeteg könyved van - mutatott a polcokra Melinda. - Jóska bácsi említette, hogy sok van, de ez meglepett, ennyit még nem láttam egy lakásban sem.

- Azt nem tudom, hogy ez rengetegnek számít-e - lépett a szoba közepére Barna - utoljára nagyjából nyolcszáz kötetet számoltam -, büszkélkedett - de abból legalább százat el fogok adni, mert olyanok, amik nem valók egy komoly könyvgyűjteménybe.

Az ablak alatt álló íróasztal és a mellette lévő heverő által elfoglalt falrész kivételével mindenütt könyv és könyv. Barna odament a polchoz és szeretettel végigsimította az egyiket. Rövid időre belefeledkezett a könyvek tanulmányozásába, mintha csak most szembesülne vele, hogy valóban milyen sok.

- Nézd - szólt Melindának -, írók szerint betűrendbe rakta fel a polcokra. Már értem, miért tartott ennyi ideig a szoba berendezése.

- Gyerekek - hallották Jóska bácsi hangját -, ebéd!

- Megyünk! - kiáltották egyszerre.

33. fejezet

Egy hónapja költözött Barna az új szobájába. Az első hetek gyorsan teltek. Bement régi munka helyére, ahol gyanúja beigazolódott, már nem volt bejelentve. Az eltelt idő alatt a helyére felvettek egy új dolgozót. Azért a főnöke annyira rendes volt, hogy a betegállománya alatt nem szüntette meg a munkaviszonyát. A betegállomány pénzét is úgy kapta, mintha munkahelyi baleset miatt került volna kórházba. Ami végül is igaz volt, mert munkavacsoráról tartott hazafelé. A bérének csak az alapbér részét utalták, de Barna ennek is örült. Kétszer ment be a kórházba Seres professzorhoz felülvizsgálatra, utána már csak a háziorvoshoz járt, aki előző nap nyilvánította

munkaképesnek, de ez nem sokat számított, mivel jelenleg munkanélküli volt.

Melinda addig erősködött, hogy beadta a derekát és elment a családjához bemutatkozó látogatásra, ami a vártnál sokkal jobban sikerült. Melinda apja, Vágó Péter hosszan elbeszélgetett Barnával. Nem hozta szóba a lánya és Barna között kialakult kapcsolatot, csak a terveiről faggatta. Minden mondatát nagyon figyelmesen hallgatta. Barnának fel sem tűnt, hogy közbevetett kérdéseivel folyamatosan vizsgáztatta. A beszélgetés végén megkérdezte Barnát, hogy szeretne-e a tanult szakmájában dolgozni. Barna csodálkozó szemekkel nézett rá, és megkérdezte:

- Ki venne fel gyakorlat nélkül?

- Én - húzta ki magát Vágó Péter -, szeretném bővíteni a vállalkozásomat. Eddig csak lakatos munkákat vállaltunk, de kezd betelni a piac. Ezért úgy gondoltam, kialakítunk egy forgácsoló üzemet. Ha érdekel a munka, akkor ezt rád bízom.

- Nem dolgoztam a szakmámban eddig még soha - szabadkozott Barna.

- Úgy érzed, nem vagy képes rá? - kérdezte Vágó.

- Azt nem mondtam - gondolkodott el Barna -, de fel kell frissítenem a tudásomat.

- Én bízom a képességeidben - nyújtotta kezét Vágó Péter -, amúgy is, aki ekkora hátszéllel érkezik, az csak jó lehet.

Barna olyan nagyra nyitotta szemét a csodálkozástól, hogy a kérdést már fel sem kellett tenni.

- A számomra leghitelesebb ember protezsál.

- Ki? - kérdezte Barna, még mindig csodálkozva.

- Melinda - válaszolta Vágó úr -, és az ő szavára sokat adok. Mellesleg beszélgetésünk közben meggyőződttem róla, hogy alkalmas leszel a feladatra.

Barna most már megfogta a felé nyújtott kezét.

- Akkor vehetem úgy, hogy van állásom? - kérdezte.

- Igen, a pénzről majd megegyezünk. Nyugodt lehetsz, a lányom legjobb barátjával nem leszek szűkmarkú.

Visszaemlékezésében Jóska bácsi szakította meg. Belépett Barna szobájába.

- Ne haragudj, hogy rád török, de kopogtam, csak nem szóltál, hogy szabad, nekem pedig indulnom kellene, mert ha jól sejtem, hamarosan itt van Tóth őrnagy és Barbara értem.

- Elnézést - állt fel Barna a heverőjéről -, elgondolkoztam és nem hallottam a kopogást.

- Melinda mikorra jön? - kérdezte Jóska bácsi.

- Úgy fél óra múlva - nézett az órájára Barna -, de nem mondott pontos időpontot.

- Ha megéheztek, van a hűtőben sült csirke. Melegítsetek meg, de hidegen, egy kis savanyúsággal is nagyon jó.

- Köszönöm - hálálkodott Barna -, mit néztek meg Barbaráékkal?

- A Macskákat a Madáchban - mondta Jóska bácsi -, képzeld, még mindig játsszák. Már ki tudja hányadik szereposztásban.

- Három évvel ezelőtt én is láttam.

- Valamikor, már nem is tudom mikor - nézett a távolba Jóska bácsi -, megnéztem. Még élt a feleségem.

Látszott rajta az elérzékenyülés. Még mindig nem heverte ki elvesztését.

- De tényleg indulok, nem akarom várni Barbarát és Lacit.

- Jó szórakozást - szólt még utána Barna.

- Nektek is - kacsintott vissza az ajtóból Jóska bácsi.

Barna visszament a szobájába és elgondolkodott. Milyen meglepetést készítsen Melindának. Az elmúlt egy hónapban ma van az első alkalom, amikor kettesben maradnak. Sejtette, hogy ma nem a vacsora lesz a legfontosabb.

Már éppen befejezte a meglepetés előkészítését, amikor kopogtak. Tudta, csak Melinda lehet, mivel mást nem hívott. Ajtónyitás előtt még belenézett az előszobában lévő tükörbe, nem hiúságból, hanem sok szerencsét kívánt magának.

- Szia - nyitotta szélesre az ajtót.

- Szia - nézett csodálkozva Melinda -, honnan tudtad, hogy én vagyok.

- Mivel mára mást nem hívtam, ki lehetett volna?

- Betörő vagy valamilyen bűnöző - nézett mérgesen Melinda. - Egyszer nem volt elég a figyelmetlenséged? - korholta, de azonnal át is ölelte.

- Nem kell ennyire komolyan venni, mert akkor az ember állandó félelemben élne.

- Igaz, de vannak alapvető szabályok, amiket be kell tartani.

- Be fogom tartani - csiklandozta meg Melindát -, de ma ne beszélj szabályokról. Ma szeretnék szabályok nélkül örülni neked. Ha ide adod, a kabátod felakasztom a fogasra.

- Fel tudom egyedül is akasztani.

- Ma nem. Ma mindenben ki szeretnék szolgálni.

- Szeretem, ha kényeztetnek - nyújtotta át dzsekijét Melinda.

- Éhes vagy? - kérdezte Barna.

- Még korán van vacsorázni - nézett Barnára csodálkozva Melinda.

- Ital van a szobámban, de mielőtt bejössz, csukd be a szemed.

- Miért? Láttam már a szobád.

- Tudom, de azért légy szíves, csukd be a szemed.

- Becsuktam.

Bevezette Melindát a szoba közepére.

- Amíg nem szólok, ne nyisd ki.

Melinda egy idő után kezdte unni, hogy ilyen sötétben van.

- Kinyithatom?

- Most már igen - válaszolta Barna.

Ahogy kinyitotta a szemét Melinda, rögtön a szája elé kapta a kezét.

- Te jó ég, Barna, fel akarod gyújtani a szobát?

Körben, amerre nézett, minden szabad vízszintes felületen gyertya égett. A sötétítő függöny be volt húzva, mégis olyan világos volt, mintha besütne a nap.

- Örülök, hogy itt vagy a szobámban - lépett hozzá Barna és átölelte. Első csókja gyengéd és nagyon hosszú volt. Közben érezte a felsőjén keresztül, hogy Melinda mellbimbója megkeményedik. Hátral a blúza alá csúsztatta a kezét, és lassan simogatni kezdte selymes bőrét. Érezte a benne is egyre jobban fokozódó vágyat. Melinda kicsit eltolta magától, hogy a szemébe tudjon nézni.

- Szeretlek - súgta alig hallhatóan.

- Én is szeretlek.

Fejét Barna vállára fektette és megkérdezte:

- Nem lehetne ezt a fényárt kicsit csökkenteni. Szégyenlős vagyok.

- Ha segítesz, elfújhatunk egy párat - bontakozott ki az ölelésből Barna.

Csak az íróasztalon hagytak égve két gyertyát, a többi mind elfújták. Ettől a szoba megtelt az égő viaszos kanóc jellegzetes füstszagával.

A művelet befejezése után ismét összeölelkeztek.

- Félek - mondta Melinda, szorosan ölelve Barnát.

- A kórházban nem féltél? - kérdezte Barna és megcsókolta Melinda nyakát.

- Az akkor annyira spontán jött, hogy eszembe sem jutott félni.

- Ne félj, nagyon fogok vigyázni rád - mondta, s közben kihúzta blúzát a farmerjéből. Melinda felemelte a kezét, hogy kigombolás nélkül le tudja húzni róla Barna. Alig ért a fotelba a levett ruhadarab, már Melinda cibálta Barna pólóját, ami hamarosan az ő felsője mellett landolt. Közben szájuk csak pillanatokra vált el egymástól. A heverőre érkezve Melinda már nem törődött a félelemmel, a vágy egyre fokozódott benne.

Melinda arra eszmélt, hogy hanyatt fekszenek a heverőn, ami nem volt túl széles, és nem emlékezett a közelmúlt eseményeire. Abban viszont biztos volt, ilyen csodában még nem volt része. Barna megmozdult.

- Ne haragudj - fordult oda Melindához.

- Miért kellene haragudnom? - ölelte át Barnát.

- Elkapott a hév, nem figyeltem eléggé rád.

- Barna, életem legszebb élményét adtad, és ekkora figyelemben még soha nem volt részem.

- Nem fáj? - tette fel a kérdést félve.

- Lehet, hogy kicsit igen, de arra már nem emlékszem. Ami utána jött, az maga volt a csoda. Ezt máskor is szívesen átélném.

- Tudsz róla, hogy nagyon szeretlek?

- Tudom, és éreztem is - nyugtatta meg Melinda.

Barna felkelt és odament az íróasztalához. A legalsó fiókból egy kis dobozt vett elő és visszament az ágyhoz. Nem feküdt le Melina mellé, hanem letérdelt a heverő mellett. Melinda csodálkozva nézett rá.

- Miért nem fekszel vissza?

- Szeretnék kérdezni valamit - nézett Melindára szerelmesen.

- Kérdezz, most ráérek válaszolni - mosolygott Barnára.

Melinda felé nyújtotta a kis dobozt és kinyitotta.

- Ez volt anyukám jegygyűrűje, úgy érzem, csak te lehetsz, aki viselni fogja. Hozzám jössz feleségül?

Melinda hosszan nézett a dobozra, majd Barnára.

- Szeretnék gondolkodási időt kérni.

- Annyi időt adok, amennyit szeretnél, nem foglak sürgetni.

- Igen.

Melinda egy ugrással Barna mellett termett, térdelve a szőnyegen és átölelte Barnát.

- Most mi igen? - kérdezte Barna csodálkozva.

- Igen, hozzád megyek feleségül.